

Pecetea 4-a

2- Izgonirea Satanei

3- Intoarcerea Cuvantului

4- Tiatira

Să citim din Daniel 12.8-10:

„Eu am auzit, dar n-am înțeles și am zis: „Domnul meu, care va fi sfârșitul acestor lucruri?”

El a răspuns: „Du-te, Daniele! Căci cuvintele acestea vor fi ascunse și pecetluite până la vremea sfârșitului.”

Noi știm că această profeție a fost pecetluită până la vremea sfârșitului, iar când vedem că acele lucruri pecetluite au fost descoperite, știm că am ajuns în timpul acela.

„Mulți vor fi curățiți, albiți și lămurii; cei răi vor face răul și niciunul din cei răi nu va înțelege, dar cei pricepuți vor înțelege.”

Să mergem acum în Cartea Apocalipsei. În cartea lui Daniel, citim că acest bărbat a văzut ceva și a dorit să știe ce însemnau acele lucruri, dar i s-a spus că sunt pecetluite până la vremea sfârșitului. Astfel, vom merge în Apocalipsa, care este ultima carte a Scripturii, și vom vedea că lucrurile care i-au fost ascunse lui Daniel sunt deschise aici.

Apocalipsa 5.1-7:

„Apoi am văzut în mâna dreaptă a Celui ce ședea pe scaunul de domnie o carte, scrisă pe dinăuntru și pe dinafară, pecetluită cu șapte peceți.

Și am văzut un înger puternic, care striga cu glas tare: „Cine este vrednic să deschidă cartea și să-i rupă pecețile?”

Și nu se găsea nimeni nici în cer, nici pe pământ, nici sub pământ, care să poată deschide cartea, nici să se uite în ea.

Și am plâns mult, pentru că nimeni nu fusese găsit vrednic să deschidă cartea și să se uite în ea.

Și unul din bătrâni mi-a zis: „Nu plânge: Iată că Leul din seminția lui Iuda, Rădăcina lui David, a biruit ca să deschidă cartea și cele șapte peceți ale ei.

Și la mijloc, între scaunul de domnie și cele patru făpturi vii și între bătrâni, am văzut stând în picioare un Miel. Părea înjunghiat și avea șapte coarne și șapte ochi,

care sunt cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu, trimise în tot pământul.

El a venit și a luat cartea din mâna dreaptă a Celui ce ședea pe scaunul de domnie.”

Așadar, această Carte a fost pecetluită, aceste lucruri au fost pecetluite până în timpul sfârșitului, când vedem că Titlul de proprietate al Răscumpărării, dreptul de proprietate asupra întregii creații este în mâna lui Dumnezeu. Dar Dumnezeu nu a fost nevoit să-și scrie un titlu de proprietate pentru că El este Creatorul tuturor lucrurilor, Cel care a făcut toate lucrurile și El nu are nevoie de un titlu de proprietate. El nu are nevoie de un document care să arate stăpânirea Sa, pentru că El a creat totul și este Proprietarul. El este Stăpânul suprem.

Deci, El nu are nevoie de un document și de nici un martor; El este Cel care a creat totul și nu are nevoie de nici o mărturie pentru că El este Cel care a creat și martorul. Așadar, totul îi aparține Lui, iar Cartea din mâna Lui nu este pentru El însuși, ci doar o ține până când cineva poate îndeplini cerința Sa pentru a avea dreptul la răscumpărare, ca Răscumpărător înrudit și să ia Cartea din mâna Sa, pentru că la început, El a dat-o omului în grădina Eden. El a dat-o lui Adam pentru ca Adam să fie dumnezeul pământului, să aibă stăpânire asupra pământului. Dar când a căzut în păcat prin faptul că nu a crezut și nu a ascultat de Cuvântul lui Dumnezeu, când a căzut prin neascultarea de Cuvânt, Adam a pierdut dreptul de a mai fi dumnezeul pământului, iar Titlul de Proprietate a mers înapoi în mâinile Proprietarului original.

Satan a încercat să pună mâna pe el, dar mâinile sale murdare nu au putut să-l ia. Aceasta este ceea ce ne spune Cuvântul. Și pentru că nu a putut fi luat de mâinile sale murdare, totul s-a întors la Dumnezeu.

Așadar, noi îl vedem pe Dumnezeu ținând această Carte. Dar nu o ține pentru El însuși, nu o deschide și nu o citește pentru că El știe ce este în Ea. Vedeți? Cartea nu este pentru El, ci pentru om. Cartea este pentru copiii Săi, pentru fiii Săi, iar El așteaptă ca unul dintre ei să ajungă în starea în care să poată plăti prețul răscumpărării, ca să răscumpere drepturile și să ridice pretenția de a lua acea Carte.

Astfel, în Apocalipsa 5, vedem că Mielul este capabil să facă acest lucru. El a trăit o Viață desăvârșită, a împlinit toată Legea lui Dumnezeu și a fost junghiat, iar acum are dreptul să pretindă drepturile de răscumpărare, așa că îl vedem cum pășește în față să ia Cartea din mâna Celui care o ținea. Este minunat! Nimeni nu ar fi putut merge acolo dacă nu ar fi avut acest merit, nimeni nu ar fi putut să pășească în față ca să ia Cartea din mâinile lui Dumnezeu, dar El este Dumnezeu în trup de carne, a trăit o viață desăvârșită și a murit pentru noi.

Așadar, când s-a încheiat lucrarea de Răscumpărător înrudit, a venit timpul să pretindă ceea ce a răscumpărat și să ia Cartea din mâna Celui ce ședea pe tron. Aceasta îmi amintește de un alt moment când a fost luată Cartea. Când Îngerul puternic a făcut strigarea, Ioan a început să plângă pentru că nimeni din ceruri, de pe pământ sau de sub pământ, nu a fost găsit vrednic să ia Cartea și să-l rupă Pecețile. Vedeți, el și-a dat seama că dacă nu va lua nimeni această Carte, toate pretențiile asupra creației sunt pierdute, ceea ce însemna că diavolul ar fi rămas pe pământ ca împărat, ca domnitorul puterilor văzduhului, dumnezeul acestui veac rău.

Așadar, Ioan nu a putut suporta să vadă că Satana putea să câștige asupra Cuvântului lui Dumnezeu, că putea să aibă biruință asupra copiilor lui Dumnezeu, dar a existat Cineva care a putut să vină și să ia Cartea, deși nici un om din cer, de pe pământ sau de sub pământ, nu a putut să ia Cartea și nici să se uite în Ea.

Dar vedem că în Apocalipsa 10 are loc altceva. Acolo vedem un Înger puternic care vine jos cu o Carte deschisă în mâna Sa, nu cu o Carte pecetluită, pentru că El a rupt deja Pecețile și le-a descoperit îngerului epocii a șaptea a Bisericii. El vine jos cu o Carte deschisă în mâna Sa, cu aceeași Carte pe care nimeni nu fusese vrednic s-o atingă sau să se uite în Ea, iar Glasul i-a spus lui Ioan: „Du-te și ia Cartea din mâna Îngerului puternic!”

O, Doamne, din Apocalipsa 5 până în Apocalipsa 10 s-a schimbat ceva! Există o schimbare semnificativă: un om care fusese născut în păcat și zămislit în nelegiuire, cineva care a venit într-o stare hibridă, care înainte nu fusese vrednic să se uite la Carte, să o atingă sau să privească în Ea, primea acum poruncă să meargă și să ia Cartea de la Înger.

Aceasta a făcut răscumpărarea pentru noi! Cartea la care ne-a fost interzis să ne uităm, ceea ce a fost pecetluit pentru Daniel când i s-a spus: „Du-te, Daniele și odihnește-te pentru că totul este pecetluit până la timpul sfârșitului!”, putea fi luată acum de un om.

Biblia spune că Ioan a stat acolo și a plâns pentru că nu era nimeni vrednic, dar când Mielul a luat Cartea și i-a rupt Pecețile, a putut merge la Înger și să-l spună: „Dă-mi Cărticica!”

Astfel, noi trebuie să luăm acest Cuvânt înapoi în noi pentru că ne-a fost dat. Toți am fost nevrednici, ca și Ioan în Apocalipsa 5, am fost neputincioși, nu am avut nici un merit și nu am putut face nimic, ci în toate este numai meritul Mielului. Și pentru că Mielul a biruit, a luat Cartea și l-a rupt Pecețile, Ioan, care era într-o stare hibridă, a putut merge să ia Cartea, s-o mănânce și să procească, iar noi, ca și copii ai lui Dumnezeu, putem veni la Îngerul puternic care este Hristos și să-l

cerem descoperirea acestei Cărți.

El i-a spus lui Daniel că descoperirea acestei Cărți va fi adusă în timpul sfârșitului, iar acum, în timpul sfârșitului, Ea a fost dată, iar noi putem merge și să luăm Cărticica, așa cum a făcut și Ioan. Noi trebuie să intrăm în legătură cu Îngerul puternic și să spunem: „Doamne, descoperă-ne ceea ce ne-ai făgăduit că ne vei descoperi; deschide-ne ochii să vedem Planul răscumpărării, pentru că ne-ai făgăduit aceasta și ai spus că este pentru noi.”

Să mergem acum în Apocalipsa 6. Eu cred că nu vom putea termina niciodată aceste Peceți pentru că pe măsură ce le citim, devin tot mai bogate. Totdeauna am fost fascinat de Cartea Apocalipsei și am continuat s-o citesc pentru că Ea este Piatra de încheiere a Bibliei, este Descoperirea lui Isus Hristos.

„Când a rupt Mielul cea dintâi din cele șapte peceti, m-am uitat și am auzit pe una din cele patru făpturi vii zicând cu un glas ca de tunet: „Vino și vezi!”

M-am uitat și iată că s-a arătat un cal alb. Cel ce sta pe el avea un arc; i s-a dat o cunună și a pornit biruitor și ca să biruiască.

Când a rupt Mielul a doua pecete, am auzit pe a doua făptură vie zicând: „Vino și vezi!”

Și s-a arătat un alt cal, un cal roșu. Cel ce sta pe el a primit puterea să ia pacea de pe pământ, pentru ca oamenii să se înjunghie unii pe alții, și i s-a dat o sabie mare. Când a rupt Mielul pecetea a treia, am auzit pe a treia făptură vie zicând: „Vino și vezi!” M-am uitat și iată că s-a arătat un cal negru. Cel ce sta pe el avea în mână o cumpănă.

Și, în mijlocul celor patru făpturi vii, am auzit un glas care zicea: „O măsură de grâu pentru un dinar! Trei măsuri de orz pentru un dinar! Dar să nu vatămi untdelemnul și vinul!”

Când a rupt Mielul pecetea a patra, am auzit glasul făpturii a patra zicând: „Vino și vezi!”

M-am uitat și iată că s-a arătat un cal gălbui. Cel ce sta pe el se numea Moartea și împreună cu el venea după el Locuința morților. Li s-a dat putere peste a patra parte a pământului ca să ucidă cu sabia, cu foamete, cu molimă și cu fiarele pământului.”

Noi am văzut că atunci când Mielul a rupt Pecețile aici, i le-a arătat lui Ioan numai ca simboluri. Astfel, putem vedea că la început a pornit un cal alb și că i s-a dat o cunună și un arc fără săgeți, iar împotriva lui a fost trimisă făptura cu chip de Leu. Despre aceste făpturi vii am citit în Apocalipsa 4 și am văzut că ele se află în jurul

tronului.

Apoi, a venit calul roșu care a fost înfruntat de făptura cu chip de vițel. Totul este simbolic, dar acum, noi vedem însemnătatea acestor simboluri și avem o înțelegere tot mai clară cu privire la ceea ce reprezintă ele.

Să mergem acum în Apocalipsa 10.1-7:

„Apoi am văzut un alt înger puternic, care se cobora din cer învăluit într-un nor. Deasupra capului lui era curcubeul; fața lui era ca soarele și picioarele lui erau ca niște stâlpi de foc.

În mână ținea o cărticică deschisă. A pus piciorul drept pe mare și piciorul stâng pe pământ.”

Ce face El aici? Ia stăpânirea totală asupra creației.

„și a strigat cu glas tare, cum răcnește un leu. Când a strigat el, cele șapte tunete au făcut să se audă glasurile lor.

Și când au făcut cele șapte tunete să se audă glasurile lor, eram gata să mă apuc să scriu; și am auzit din cer un glas, care zicea: „Pecetluiește ce au spus cele șapte tunete și nu scrie ce au spus!”

Și îngerul pe care-l văzusem stând în picioare pe mare și pe pământ și-a ridicat mâna dreaptă spre cer

și a jurat pe Cel ce este viu în vecii vecilor, care a făcut cerul și lucrurile din el, pământul și lucrurile de pe el, marea și lucrurile din ea, că nu va mai fi nicio zăbavă,

ci că, în zilele în care îngerul al șaptelea va suna din trâmbița lui, se va sfârși taina lui Dumnezeu, după vestea bună vestită de El robilor Săi prorocilor.”

Așadar, Biblia spune că avem o Carte pecetluită și că Mielul o ia și îi rupe Pecețile, dar pentru că nu era timpul sfârșitului, Ioan a văzut vedenia dar Pecețile au fost prezentate numai sub formă de simboluri. Astfel, am putut vedea un cal alb, un leu, un cal roșu și un vițel, deci numai simboluri pentru că trebuiau să rămână așa până la vremea sfârșitului. Înseamnă că în timpul sfârșitului trebuia să vină în scenă un profet care să aducă descoperirea a ceea ce Daniel a dorit să știe în vremea lui, dar i s-a spus că trebuie să rămână pecetluit până în timpul sfârșitului. Deci, Pecețile trebuiau să fie așezate sub formă de simboluri pentru ca profetul să poată veni și să predice din Scripturi, pentru că noi nu putem adăuga sau scoate nimic din Cuvintele acestei prorocii. Așadar, totul trebuia să fie așezat acolo.

Astfel, lui Ioan totul i-a fost descoperit sub formă de simboluri, dar când a venit jos Îngerul puternic, El a venit cu o Cărticică deschisă. La începutul Cărții, Ioan a primit porunca să scrie tot ce vede, dar când a ajuns în capitolul 10 și a vrut să scrie ce au spus cele șapte Tunete, i s-a spus: „Nu scrie!”. Astfel, putem vedea că tot ceea

ce i-a fost descoperit, a fost pecetluit din nou și pus pe spatele Cărții. Totul a fost descoperit sub formă de simbol, însă ceea ce a fost descoperit în Tunete a fost pecetluit din nou.

Dar când a venit fratele Branham, însărcinat de înger, el a predicat Cele șapte Peceți, însemnătatea simbolurilor din ele, dar a rupt și Pecețile de pe spatele Cărții. Vedeți? Cel care a rupt Pecețile este Mielul, iar fratele Branham a spus că în fiecare zi a venit la el un înger care i-a adus însemnătatea simbolurilor Peceții despre care urma să vorbească.

Să citim mai departe:

„Și glasul pe care-l auzisem din cer mi-a vorbit din nou și mi-a zis: „Du-te de ia cărticica deschisă din mâna îngerului care stă în picioare pe mare și pe pământ!”

M-am dus la înger și i-am cerut să-mi dea cărticica. „Ia-o”, mi-a zis el, „și mănânc-o; ea îți va amărî pânțele, dar în gura ta va fi dulce ca mierea.”

Am luat cărticica din mâna îngerului și am mâncat-o: în gura mea a fost dulce ca mierea, dar, după ce am mâncat-o, mi s-a umplut pânțele de amărăciune.

Apoi mi-au zis: „Trebuie să procești din nou cu privire la multe noroade, neamuri, limbi și împărați.” (v.8-11)

Așadar, mai întâi l-am văzut pe Daniel care dorea să vadă ceva ce era pecetluit; apoi, în Apocalipsa 5, vedem Cartea pecetluită în mâna Celui ce stătea pe tron. În continuare, vedem că Mielul a luat-o și i-a rupt Pecețile sub formă de simbol, însă când s-au auzit Tunetele și Ioan a vrut să scrie ce spuneau ele, i s-a interzis s-o facă, dar în aceste zile din urmă, am avut un profet care ne-a spus ce a văzut și a auzit Ioan. Vedeți? Acum, Cartea a fost deschisă, iar pentru că este deschisă, noi putem s-o luăm și s-o mâncăm.

În predica „Intervalul dintre epocile Bisericii și Peceți”, fratele Branham a spus următoarele:

„Este „Așa vorbește Domnul!” Vă voi citi din Carte: „La sunetul mesajului îngerului al șaptelea, se va sfârși taina lui Dumnezeu care a fost vestită robilor Săi profeții.” Aceștia sunt profeții care au scris Cuvântul. La sunetul trâmbiței din a șaptea epocă a Bisericii, din ultima epocă a Bisericii, toate capetele lăsate libere, care au fost cercetate de-a lungul acestor șapte epoci ale Bisericii, vor fi legate împreună, iar când sunt rupte Pecețile și este descoperită taina, Îngerul, Mesagerul, Hristos, vine jos și pune piciorul pe pământ și pe mare cu un curcubeu deasupra capului Său.

Țineți minte că acest al șaptelea înger este pe pământ în timpul acestei veniri!”

Îmi place citatul acesta! Ce ne spune aceasta? Că Îngerul puternic a venit jos, iar Hristos este aici în plinătatea Cuvântului Său. El este aici, de aceea, noi nu am fost

uniți cu un profet, cu Eliezer, ci cu Isaac, cu Fiul. Noi suntem căsătoriți în unirea invizibilă, suntem uniți cu El în unirea invizibilă, și curând, foarte curând, vom merge la Cina nunții Mielului.

Tot în „Interval” citim:

„Totul împreună alcătuiește Cartea pecetluită cu șapte Peceți. Ea este pecetluită pe spate din cauză că este înfășurată; taina Peceții este înăuntru și spune doar: călărețul de pe calul alb sau călărețul de pe calul negru și ce mai este pe partea dinafară, dar taina întregii Cărți se află în acele Peceți. În ele este descoperit tot Planul Răscumpărării, de la Geneza la Apocalipsa.”

Pecețile sunt deschise. Dacă nu ar fi fost deschise, Îngerul puternic nu ar fi putut veni jos și voi nu ați fi putut lua Cartea s-o mâncați. Dacă nu ar fi fost deschise Pecețile, nu ar fi putut fi descoperite nici cele șapte Tunete, iar noi nu am fi putut să fim căsătoriți cu Hristos. Ele trebuie să fie deschise, prieteni.

Apoi, vedem că există două vițe, că noi suntem prinși într-o luptă și că trebuie să înțelegem această poveste.

În predica „Cea mai mare bătălie care s-a dat vreodată”, fratele Branham spune:

„Prima mare bătălie care s-a dat vreodată, a început în cer, când Mihail și îngerii Săi au luptat împotriva lui Lucifer și a îngerilor săi. Deci, prima bătălie a fost în cer, ceea ce înseamnă că păcatul nu își are originea pe pământ, ci în cer.”

Așadar, noi trebuie să fim atenți când vorbim despre păcatul original pentru că păcatul nu și-a avut originea în grădina Eden, acolo și-a avut originea omul, dar păcatul original a avut loc în cer. Înainte de a fi pe pământ, păcatul a existat în cer, ceea ce înseamnă că păcatul original a fost în cer, iar primul păcătos a fost Lucifer. Este important să știm aceasta, pentru că fratele Branham ne-a spus că atunci când venim la Ispășirea adevărată, Ispășirea în Sângele lui Isus Hristos este ca un Înălbitor. El a spus că dacă luăm o picătură de cerneală și o lăsăm să cadă într-o găleată cu înălbitor, aceasta va fi dezintegrată în elementele sale originale. La fel se întâmplă când noi venim la Înălbitorul care este Sângele lui Isus Hristos: El ia păcatul nostru și îl dă înapoi la cel care este autorul păcatului, adică la Satan. Ce minunat!

Noi știm că dacă un om moare păcătos, când se va ridica la judecată se va ridica cu păcatul asupra lui. El trebuie să stea la judecată cu păcatele pe care le avea când a murit și va trebui să suporte judecata pentru nelegiuirea sa. Dar când merge în mormânt un copil al lui Dumnezeu, el se întoarce la prima înviere și nu merge la judecată pentru că nu are nici un păcat.

Profetul nu ne-a învățat că păcatul nostru dispare și nu mai există, ci ne-a spus că el este luat de la noi și dus cât este de departe Estul de Vest. Așadar, păcatul

rămâne pentru că Dumnezeu nu este genul de Judecător care trece lucrurile cu vederea; El nu trece cu vederea nimic pentru că este un Dumnezeu drept, iar în Legea Sa spune că există o pedeapsă pentru păcat și că fiecare încălcare a Legii trebuie pedepsită. Vedeți? Dacă nu ar face aceasta, El nu ar fi Dumnezeu; nu ar fi un Dumnezeu drept dacă nu ar pedepsi fiecare nelegiuire. Aceasta înseamnă că El nu poate lua păcatul și să-l facă să dispară. Dar ce face Dumnezeu? Îl ia de peste noi și-l dă înapoi autorului păcatului, așa că toate păcatele noastre zac pe umerii Satanei, care la judecată va suferi pedeapsa pentru tot ceea ce ne-a amăgit să facem.

Singurii oameni de pe pământ, care-l vor face să plătească pentru nelegiuirile sale sunt cei care au venit la Ispășire.

Uneori, noi ne întrebăm: „De ce m-a lăsat Dumnezeu să cad? De ce am ajuns în starea aceasta? De ce nu am auzit Mesajul decât la patruzeci de ani?” Pentru că singurii oameni care-l vor face pe Lucifer să plătească sunt cei care au venit la Ispășire. De ce a îngăduit Dumnezeu să se întâmple toate acestea? Ca să aibă ceva pentru care să-l judece pe șarpe. Astfel, lucrurile de care vă rușinați pentru că le-ați făcut, nu vor mai fi o rușine pentru voi, fiindcă Dumnezeu le-a șters de la voi; este ca și cum nu le-ați făcut niciodată. Dar cine le-a făcut? Satan, și el va răspunde pentru aceasta. El va sta la judecată și toate lucrurile de care v-a acuzat pe voi, vor cădea asupra lui.

Amintiți-vă că în cartea Esterei, Haman a fost spânzurat pe propria sa spânzurătoare, iar în ziua judecății, când Împăratul va sta alături de Împărăteasa Sa, acest Haman, Satan, va fi spânzurat pe propria sa spânzurătoare, pe spânzurătoarea pe care a construit-o pentru copiii lui Dumnezeu.

Dumnezeu știe tot ce se întâmplă. Lui nu-i place păcatul și nu găsește plăcere în păcat, dar știe că înăuntru există o sămânță și că tot ceea ce trebuie să facă este ca la timpul potrivit să aducă Lumina la acea sămânță, fiindcă atunci ea se va naște în înnoirea Vieții și va veni la Ispășirea adevărată, care astăzi este Cuvântul. Atunci, El va lua tot ce apasă asupra ei și va pune pe umerii lui Lucifer. De ce vă urăște el? Pentru că va fi pedepsit din pricina voastră. Vedeți? Prin nașterea din nou, Dumnezeu ne duce înapoi la starea noastră originală, iar starea noastră originală este fără păcat.

Să citim mai departe:

„Așadar, păcatul nu își are originea pe pământ, ci în cer. El a fost aruncat jos din cer, a fost izgonit din cer, pe pământ, și a căzut pe ființele umane. Atunci, bătălia care fusese între îngeri a devenit bătălia umană.”

Să ne gândim puțin la aceasta. Ce luptă ducem noi? Cea care a început în ceruri,

când Lucifer a amăgit a treia parte din îngerii. Războiul a început în cer, dar s-a mutat jos în Eden, și a trecut de la îngerii, la oameni. Așadar, este vorba de același război; noi luptăm în același război care a început în ceruri, deci nu este un război diferit, un al doilea război, ci luptăm în același război.

„Satan a venit ca să distrugă creația lui Dumnezeu, ceea ce a creat Dumnezeu pentru Sine însuși. Satan a venit să distrugă această creație. Acesta a fost scopul său: să distrugă creația. Astfel, bătălia a început aici pe pământ și a început în noi.”

Când bătălia s-a mutat pe pământ, în Eden, ea nu a avut loc în tot Edenul, ci într-un singur loc: s-a dus la femeie și a început să raționeze cu ea, să o amăgească, să o seducă, apoi bătălia a început în ea.

Așadar, bătălia a început în cer și apoi a venit pe pământ, dar nu a cuprins toată fața pământului, ci se dă în noi. Să nu uitați că noi am fost puși aici ca să biruim, ca să-l învingem pe diavol.

În Pecetea a șaptea, ni s-a spus:

„Este o bătălie veche care a început cu mult în urmă, dincolo de timp. Satan și îngerii săi au fost dați afară. Apoi, ei au venit pe pământ și bătălia a început din nou pentru că Eva a rupt bariera după care era izolată, în spatele Cuvântului lui Dumnezeu. Din clipa aceea, Satan a câștigat bătălia asupra Cuvântului lui Dumnezeu, pentru că unul din copiii Săi, cel mai slab, a lăsat garda jos.”

Asupra cui a câștigat Satan bătălia? Asupra Cuvântului lui Dumnezeu. Împotriva cui este pornit tot războiul? Împotriva Cuvântului lui Dumnezeu. Împotriva cui s-a răzvrătit Lucifer? Împotriva Cuvântului lui Dumnezeu. Vedeți? Fără poruncă, nu există răzvrătire și încălcare a poruncii. Așadar, el s-a răzvrătit împotriva Cuvântului lui Dumnezeu, ceea ce înseamnă că bătălia nu este împotriva noastră, a chipului pe care îl vedem în oglindă, ci împotriva Cuvântului care este în noi. Vedeți? Când a reușit s-o facă pe femeie să lase Cuvântul jos, Satan a câștigat bătălia împotriva Cuvântului.

„Acesta este felul în care el a câștigat de fiecare dată bătălia, pentru că unul dintre copiii Săi a lăsat jos garda Cuvântului.”

Așadar, bătălia care s-a dat în cer, a venit acum jos, la noi. Fratele Branham a spus că atunci când unul dintre copiii lui Dumnezeu a lăsat garda jos, Satan a avut biruință asupra Cuvântului lui Dumnezeu. Câte din atributele lui Dumnezeu trebuie să învingă Satan ca să-L poată învinge pe Dumnezeu? Unul singur. Astfel, dacă Dumnezeu S-a împărțit în aceste epoci, dacă S-a pus pe Sine în fiii și fiicele Sale, tot ce trebuie să facă Satan, este să învingă unul din atributele Sale și astfel Îl biruiește pe Dumnezeu. Când unul din copiii lui Dumnezeu, cu Cuvântul în ei, lasă

garda jos, Satan are biruință asupra Cuvântului lui Dumnezeu.

Așadar, Satan este un intrus pe acest pământ și este dumnezeul acestui veac rău. De ce? Pentru că unul din copiii lui Dumnezeu a lăsat jos un singur Cuvânt. Satan a adăugat un singur cuvânt: „Hotărât”, iar din pricina aceluși singur cuvânt adăugat, el a avut biruință asupra Cuvântului lui Dumnezeu.

Fratele Branham a spus: „Cum credeți că vă veți întoarce înapoi dacă vă îndoiiți de un singur Cuvânt al lui Dumnezeu?” Vedeți? Dacă faptul că s-a lăsat deoparte un singur Cuvânt a provocat ceea ce vedem cu toții, cum credem că ne vom putea întoarce înapoi dacă punem sub semnul întrebării un singur Cuvânt? De aceea au fost deschise Pecețile. Cuvântul a fost restituit pentru ca Mireasa să nu fie amăgită, să nu-L înțeleagă greșit și să-L poată crede.

Ce a spus fratele Branham că se va întâmpla atunci când toți copiii lui Dumnezeu vor ajunge în același punct, în același loc împreună? Desigur, el nu a spus: într-un singur loc ca Albuquerque, New Mexico, de exemplu, ci a spus: în același loc, în același punct în ceea ce privește descoperirea Cuvântului. Deci, ce se va întâmpla când Mireasa va ajunge în același punct cu privire la descoperirea Cuvântului? Satan va fi biruit.

Acum putem vedea că toată bătălia din cer și cea de pe pământ, toată bătălia dintre Satan și Cuvântul lui Dumnezeu se rezumă la o singură persoană: EU. Când unul dintre copiii lui Dumnezeu a lăsat jos un singur Cuvânt, Satan a avut biruință asupra Cuvântului lui Dumnezeu. Dar Dumnezeu a hotărât că va veni un timp în care niciunul dintre copiii Săi nu va mai lăsa să cadă nici un Cuvânt de-al Său. Pentru aceasta, El a trimis tot Cuvântul Său, iar cu Cuvântul Său a venit întreaga Viață a lui Isus Hristos pentru a-L întări.

Astfel, noi trebuie să ajungem în punctul în care să primim Cuvântul, să aruncăm la gunoi gândirea noastră, să uităm de părerile noastre și să ne hrănim numai cu Cuvântul, să primim descoperirea și în noi să trăiască numai Viața Lui. Atunci, Mireasa nu va mai fi amăgită și nu va mai cădea prin gândirea ei proprie, ci va sta numai pe „Așa vorbește Domnul!” Deci, ori are Cuvântul, pe „Așa vorbește Domnul”, sau va sta pe loc.

Când vom ajunge la aceasta, îl vom birui pe diavol pe deplin, dar acest lucru nu se va întâmpla când devenim puțin mai fericiți sau mai entuziasmați, ci când ajungem la manifestarea Cuvântului deplin, când Viața lui Isus Hristos este arătată în noi pe deplin și nu mai există nici un Cuvânt care să fie lăsat jos, când nu va mai exista nici un compromis cu lumea.

Prieteni, există un popor care va ajunge la aceasta.

Fratele Branham a spus că pentru aceasta vom fi rași mult. A spus că îl rade pe el

și că este nevoie să fim rași și noi. De ce? Unde trebuie să ajungem noi? La chipul lui Isus Hristos pe pământ, iar Isus Hristos nu a făcut nici un compromis cu privire la Cuvânt, nu a fost necredincios Cuvântului și nu S-a jucat cu Cuvântul lui Dumnezeu, ci a fost predat pe deplin voii lui Dumnezeu. El a fost călăuzit în întregime de Duhul lui Dumnezeu și L-a avut pe „Așa vorbește Domnul” sau a stat pe loc. Noi vom ajunge la aceeași statură. Dar nu noi vom face aceasta, pentru că dacă totul s-ar baza pe biruința noastră, noi nu am putea face aceasta niciodată. Noi nu putem birui, ci Duhul biruiește prin noi, deci, nu sunteți voi, ci este El.

Dar cum vom ajunge acolo dacă totul se bazează doar pe faptul că mergem la biserică miercurea și duminica? Cum vom ajunge acolo dacă nu avem o viață de rugăciune ca să aflăm voia lui Dumnezeu și dacă nu avem părtășie cu El? Cum vom ajunge acolo dacă nu luăm Cuvântul?

Țineți minte că fratele Branham a venit și că el a fost glasul Îngerului al șaptelea. Mesajul său a început în anul 1947 cu predica „Credința este substanța”, aceasta a fost prima predică înregistrată, dar cu ce s-a încheiat? Cu predica „Cina” din anul 1965. Cu alte cuvinte, mesajul său a început cu credința, cu așezarea temeliei credinței și s-a terminat cu Cina cu Dumnezeu. Vedeți? Nu suntem noi, ci este Cuvântul care este restituit. De aceea devenim una cu Cuvântul, de aceea mâncăm Cărticica, dar nu suntem noi, nu este puterea noastră, voința noastră, nu are nimic a face cu noi, ci totul are de-a face cu El. Tot ceea ce trebuie să facem noi este să ne predăm Lui. Ne bucurăm că biruința nu depinde de noi pentru că noi am strica totul, dar El va face aceasta, El însuși, fiindcă de aceea a venit jos Îngerul puternic.

Așadar, dacă ne uităm la Planul de luptă, putem vedea cum lucrează Lucifer. El a venit pe un cal alb și a început să facă compromis. Țineți minte, calul alb arată ca și Hristos, dar nu este El, pare nevinovat, dar nu este, ci este un compromis, o mică deviere de la Cuvânt, și pare bună.

Satan nu va veni niciodată să bată la ușa voastră și să vă prezinte un lucru rău, ci întotdeauna vine cu un lucru care pare bun și folositor, întotdeauna pornește așa, însă țineți minte că nu are cunună, dar îi este dată una, are arc dar fără săgeți și nu ne poate face nimic. Acesta este punctul în care ar trebui să-l oprim. De ce a fost Dumnezeu mulțumit de Fineas? Amintiți-vă că Balaam a reușit să-i păcălească pe evrei când l-a învățat pe Balac să ridice o piatră de poticnire prin faptul că i-a îndemnat pe evrei să se unească cu moabiții la sărbătoarea lui Baal-Peor, unde au început să se amestece. Țineți minte că amestecarea a fost întotdeauna un lucru mortal! Dumnezeu a urât întotdeauna amestecarea, El a urât faptul că șarpele s-a unit cu femeia și a urât și amestecarea Israelului cu Moab.

Atunci, la sărbătoarea lui Baal-Peor, el i-a învățat să se amestece, să-și amestece credința, așa că fiii lui Dumnezeu au luat fetele moabiților și le-au dus în corturile lor, dar Fineas nu a așteptat întrunirea unui consiliu, nu a așteptat câteva săptămâni ca să vadă ce simte în legătură cu aceasta, ci a luat o suliță, a intrat într-un cort și a înfipt-o într-un bărbat și o femeie care erau împreună, iar lui Dumnezeu i-a plăcut aceasta. De ce? Pentru că Fineas a acționat imediat ce a văzut aceasta, în clipa în care a văzut compromisul, l-a ucis.

Aceasta trebuie să facem și noi: când vedem compromisul să-l ucidem din față.

El începe așa: „Oare ne va face cu adevărat rău?” Dacă aveți îndoieli, aruncați-l imediat afară. Nu pășiți mai departe dacă există un semn de întrebare, pentru că ceea ce este făcut fără credință, este păcat. Este mai greu să aruncăm ceva afară, decât să-l oprim la ușă! Ce face el? Intră înăuntru prin amăgire, printr-un compromis micuț, dar Dumnezeu a trimis o făptură, Leul, ca să combată calul alb. Leul este Cuvântul curat al lui Dumnezeu, iar în prima epocă a fost învățătura apostolului Pavel. Dar ce face vrăjmașul după aceea? Sare pe calul roșu. Noi am mai spus că acest călăreț nu vrea să stea pe calul alb, deoarece calul alb este doar punctul de intrare în viața noastră. El pătrunde prin calul alb, dar schimbă caii fiindcă planul lui este să ajungă pe al patrulea cal, pe cel despre care vom vorbi astăzi. Aceasta a fost dorința sa tot timpul: să ajungă pe calul al patrulea, pe calul gălbui. Calul roșu ia pacea, aduce război și ucide pentru că are o sabie. Voi veți vedea că de îndată ce intră compromisul în viața voastră, va porni război în relațiile voastre. Va începe să vă ia pacea sufletească, iar înăuntrul vostru totul va fi ca într-un război. Dar Dumnezeu a trimis ceva să înfrunte calul roșu, iar acesta a fost vițelul. Vițelul este un animal de jertfă, un animal care moare față de sine însuși, poartă poveri și renunță la drepturile sale.

Apoi, ajungem la Pecetea a treia, la calul negru, care este controlul spiritual, iar noi am putut vedea aceasta venind ne-a lungul epocilor.

Fratele Branham ne-a arătat cum au venit fiecare din acești cai și cum au înșelat biserica, starea în care au adus-o și faptul că antihristul a ajuns la control spiritual prin nicolaism, în timp ce credincioșii nu au mai avut nici un drept, nu au mai avut Cuvântul, totul fiind controlat și stăpânit duhovnicește, ceea ce a făcut să se intre în epoca întunecoasă care este foametea duhovnicească.

Prieteni, dacă rămâneți cu călărețul acesta, el vă va duce într-un loc uscat în care viața voastră duhovnicească este uscată. Dar slăvit să fie Domnul pentru că există o soluție! Când antihristul a venit pe calul negru, Dumnezeu a trimis o altă făptură vie pentru a-l înfrunta, aceasta fiind ungerea omului. El a adus untdelemnul și vinul, untdelemnul fiind Duhul Sfânt, iar vinul fiind stimulul, bucuria dată de

descoperire. Domnul l-a folosit pe om pentru intelectul și înțelepciunea sa, dar aici nu este vorba de înțelepciunea și intelectul omului, ci ea este doar simbolică pentru că este vorba de înțelepciunea lui Dumnezeu, de descoperirea duhovnicească cu privire la Cuvânt.

Acum, am ajuns la Pecetea a patra și aș vrea să citim din Apocalipsa 6.7-8:

„Când a rupt Mielul pecetea a patra, am auzit glasul făpturii a patra zicând: „Vino și vezi!”

M-am uitat și iată că s-a arătat un cal gălbui. Cel ce sta pe el se numea Moartea și împreună cu el venea după el Locuința morților. Li s-a dat putere peste a patra parte a pământului ca să ucidă cu sabia, cu foamete, cu molimă și cu fiarele pământului.”

Care este a patra făptură vie? Vulturul. Aici vedem pentru prima dată cine este călărețul de pe calul gălbui. Noi am văzut că este același călăreț și că el a venit schimbând caii, dar când a schimbat calul, calul de pe care a coborât nu s-a oprit, ci a continuat să alerge mai departe.

Fratele Branham a spus că el a continuat să alerge. Așadar, călărețul a schimbat calul alb cu calul roșu, dar calul alb a continuat să alerge; a schimbat calul roșu cu calul negru, dar calul roșu a continuat să alerge mai departe; a schimbat calul negru cu calul gălbui, dar calul negru a continuat să meargă mai departe. Vedeți? Aceste lucruri nu ne părăsesc, ci continuă să lucreze în biserică și în viețile noastre, pentru că bătălia s-a mutat din ceruri pe pământ, iar apoi în noi.

Chiar la începutul Pecetii a patra, fratele Branham a spus:

„Sunt atât de bucuros să mă aflu din nou în casa Domnului, în seara aceasta, în slujba Sa. Sunt atât de bucuros... am crezut că aceasta nu va mai veni, dar în cele din urmă a venit. Așadar, sunt foarte mulțumitor, având în vedere că este ultimul dintre cei patru călăreți, despre care cred că este unul din principalele Mesaje pentru Biserică, în timpul acesta...”

Așadar, noi am ajuns, prieteni, la unul dintre cele mai importante Mesaje pentru Biserica din acest timp, la Pecetea a patra. Astfel, noi vom vedea că Pecetea a patra este încheierea tuturor lucrurilor din epocile bisericilor.

În Pecetea a treia citim:

„Acum, haideți să așezăm aceasta puțin pe Pecetele pe care le-am parcurs, pentru că la fel ca epocile bisericilor, am încercat să oferim un fundament peste care să suprapunem lucrurile până când... Acesta este felul în care sunt așezate epocile bisericilor în Scriptură; una se suprapune peste cealaltă, pur și simplu. Este ca și cum ai urca o scară sau niște trepte, mai degrabă: una merge până la cealaltă și vine înapoi ca și cum ai urca la pas.”

Aici, el ne spune că aceste Peceți se suprapun una peste cealaltă. Astfel, în cazul Peceților nu este ca în epocile bisericilor, unde s-a spus: „Aceasta se oprește aici, iar de acolo începe cealaltă!”, ci a existat un timp în care ele s-au întrepătruns, ca atunci când urci niște trepte.

Acest lucru este foarte important de reținut în Pecetea a patra, pentru că multe din cele ce se întâmplă în această Pecete au loc după răpirea sfinților, în necazul cel mare. Nu totul, dar unele lucruri se întâmplă acum, pentru că este ca și cum am urca niște trepte.

Așadar, al patrulea cal este calul gălbui și este numit moartea duhovnicească, diavolul întrupat.

În Pecetea a patra citim:

„Patru stadii ale călărețului... Fiți atenți! Al patrulea stadiu al acestui călăreț este numit moartea. „Moartea” înseamnă „despărțire veșnică de Dumnezeu”. Aceasta înseamnă moartea: despărțit pentru veșnicie de Dumnezeu.”

Aceasta este Pecetea a patra și acesta este numele călărețului de pe al patrulea cal.

Să țineți minte că există numai două duhuri care lucrează în lume: Hristos și Satan; Cel adevărat și cel mincinos. Întotdeauna au existat numai două linii, de aceea în Scriptură am avut întotdeauna gemeni. La început, i-am avut pe Cain și pe Abel, iar în timpul lui Isus, i-am avut pe Isus și pe Iuda. Întotdeauna i-am avut pe acești gemeni care au mers de-a lungul drumului în Biblie, și vedem că există numai două duhuri care lucrează în biserică astăzi: Duhul lui Hristos și duhul antihrist.

Astfel, duhul antihrist a călărit acești cai: el a călărit calul alb, apoi a trecut pe calul roșu, pe calul negru și la final pe calul gălbui, iar când ajunge pe calul gălbui, dintr-o dată este numit pe nume pentru că am ajuns în epoca vulturului. De-a lungul epocilor a fost o taină cine este acest călăreț, dar ea a fost descoperită în epoca vulturului. Când vine ungera vulturului, care este o ungeră profetică, vulturul care poate vedea până departe, care zboară sus de tot și poate să vadă clar până departe, spune: „Aceasta este cutare, aceasta este aceea.” De ce? Pentru că el este profetul epocii. Astfel, el a venit și a spus: „Călărețul acesta care a călărit caii, nu este nimeni altul decât Moartea!” Ce este moarte? Opusul Vieții.

Să citim mai departe din Pecetea a patra:

„Nu-i de mirare că el s-a putut personifica într-un nume și s-a numit moartea. Cu siguranță că era moartea. Numai Dumnezeu știe câtor oameni le-a cauzat moartea duhovnicească prin învățătura sa care este împotriva Cuvântului. El este cel care a ucis șaiszeci și opt de milioane de oameni cu sabia, dar probabil sunt miliarde care au murit duhovnicește din pricina învățăturii sale false. Deci, nu-i de mirare că el a

putut lua numele „Moartea”.”

Există numai două căi: Viața și moartea, și numai două duhuri: Duhul lui Hristos și duhul antihrist.

„Așa cum El i-a dat Egiptului un timp de pocăință. Care a fost ultima urgie? Moartea. Aceasta este ultima urgie care a lovit și biserica pentecostală: moartea duhovnicească. Vă spun aceasta în Numele Domnului. Din punct de vedere duhovnicesc, ea este moartă. Ei i s-a dat un timp de pocăință, dar l-a respins, iar acum este moartă și nu se va mai ridica niciodată.”

El nu a spus: „Ea va fi moartă!” Țineți minte că aici profetul a pus puntea între două epoci: el a pus capăt epocii pentecostale și a așezat puntea spre epoca Miresei.

Biserica pentecostală este deja moartă din punct de vedere duhovnicesc, de aceea, Ispășirea poate fi găsită numai în Mesajul orei. Înțelegeți? Biserica pentecostală care a ieșit din epoca pentecostală este moartă, în ea nu mai există Viață. Toate sistemele denominaționale sunt moarte, se află sub calul gălbui, dar noi am trecut în epoca vulturului și vulturul a fost singurul care a putut spune: „Este moartă!” Dar există o taină la care aș vrea să ajungem înainte de a încheia tema de astăzi.

„Țineți minte că moartea este despărțirea veșnică, dar sfinții nu mor.”

Aceasta înseamnă că sfinții nu vor ajunge niciodată la călărețul de pe calul gălbui, că ei nu vor muri niciodată. De ce? Pentru că sămânța din ei nu poate muri. Ea nu poate muri pentru că are deja Viață.

„Ei dorm, nu mor. „Cine aude cuvintele Mele și crede în Cel ce M-a trimis, are Viață veșnică.” Așa este. „NU va veni la judecată, ci va trece de la moarte la Viață”. Tot Isus a spus: „Eu sunt Învierea și Viața. Cine crede în Mine, chiar dacă este mort va trăi; iar cine trăiește în Mine și crede în Mine, nu va muri niciodată...”

A murit Lazăr? Isus a spus: „El doarme. Nu vă temeți, el nu este mort, ci doarme.” Ei au râs de El și L-au batjocorit, așa-i? Vedeți, sfinții nu mor. Moartea este despărțirea de Dumnezeu, moartea veșnică, iar acest individ este numit „Moartea”.”

Prieteni, voi nu puteți fi despărțiți pentru veșnicie de Dumnezeu, pentru că fratele Branham a spus că „Dumnezeu S-a împărțit și a pus o fărâmbă din El în sufletul vostru, așa că voi nu mai puteți fi pierduți, așa cum nici Dumnezeu nu poate fi pierdut.” Vedeți? Dumnezeu nu Se poate pierde pe El însuși. Voi nu trebuie să tremurați că veți ajunge la al patrulea cal pentru că nu veți ajunge niciodată la el. Dumnezeu este aici și vă adună la El, nu vă izgonește.

Noi am ajuns la ungerea Vulturului, iar Vulturul este Dumnezeu Însuși: Profetul, profeții și copiii lui Dumnezeu.

Aceasta este partea la care am dorit să ajung.

De câte ori l-ați auzit pe fratele Branham spunând povestea oului de vultur care se afla sub găină? Ați putea spune că povestea aceasta este de fapt o temă importantă în cadrul slujbei sale? Eu aș numi-o o temă importantă în cadrul slujbei sale, iar dacă el a repetat-o de nenumărate ori, cred că ar trebui să ne întrebăm: „De ce era profetul acestei epoci atât de atras de povestirea aceasta?”

Prieteni, această povestire este o pildă. Prin ea, el aducea, introducea epoca vulturului, și țineți minte că vulturul este diferit de toate celelalte trei făpturi. Leul, vițelul și omul sunt făpturi legate de pământ: toate trei au început cu lapte de la mamele lor și și-au trăit întreaga viață pe pământ, dar vulturul este complet diferit. Vulturul este o pasăre a cerului, o făptură cerească. El este construit să zboare; nu să stea pe pământ, ci să se înalțe în slavă. Vedeți? Ungerea vulturului nu a venit pentru ca noi să stăm aici, ci a venit ca să plecăm. Este ungera plecării, a părăsirii pământului. Mai mult, vulturul nu începe cu lapte, pentru că noi am avut lapte timp de două mii de ani, ci El vine și puii de vultur încep cu carne. Ei nu se hrănesc cu lapte, ci încep cu Carnea proaspătă a Cuvântului; ei sunt aici ca să ia Mana proaspătă din ceruri, care este porționată pe măsură ce cresc. Vulturii sunt atrași de această Hrană pentru că este o epocă diferită, un timp diferit, este epoca Vulturului, iar eu am un citat din ceea ce a spus fratele Branham când a început să spună această poveste:

„Dar acum se instalează epoca vulturului; Dumnezeu Și-a asemănat întotdeauna profeții cu vulturii și El Însuși se numește pe Sine, Vultur. Vulturul merge atât de sus încât nu mai există nimic ce l-ar putea atinge. Dar nu numai că este acolo sus, ci el este construit pentru acea poziție, iar când ajunge sus, vede unde se află.

Unii oameni ajung acolo sus, dar nu pot vedea unde se află; deci nu le face nici un bine să fie acolo.”

Așadar, trebuie să fii rânduist pentru aceasta, trebuie să ai ochi să vezi și urechi să auzi, trebuie să ai totul pus în ordine pentru a ajunge acolo sus, deoarece dacă nu ești construit pentru aceasta, vei fi făcut bucăți când vei ajunge acolo. Acesta este motivul pentru care unii oameni umblă atât de mult în Adevăr, ajung atât de sus, dar în cele din urmă sunt sfărâmați în bucăți. Ei sunt atât de sus încât nu mai pot vedea, devin confuzi și de aceea decid să se întoarcă înapoi pe pământ. Vedeți, trebuie să fii construit special ca să zbori atât de sus.

Fratele Branham a spus că Dumnezeu Și-a asemănat întotdeauna profeții cu vulturii, El Însuși numindu-se Vultur. Aceasta este foarte important. Scopul ungerii epocii vulturului este să ia vulturii care au fost clociți în curtea găinilor și să-i ducă înapoi la starea lor originală.

Despre aceasta este Pecetea a patra: sămânța din noi, gena noastră este de Vultur, dar am fost cloțiți jos pe acest pământ, am ajuns într-o curte cu toate celelalte păsări și pentru că suntem păsări, ca și ei, am încercat să ne integrăm acolo, dar nu am putut face aceasta.

De câte ori a spus fratele Branham povestea aceasta? De nenumărate ori. Micuțul vultur nu a putut să se integreze printre găini pentru că ele erau legate de pământ, dar el nu s-a născut pentru a fi legat de pământ, iar dacă v-ați uita la el, nici măcar nu poate umbla pe pământ. Găinile scurmă în pământ, dar puteți să vă imaginați un vultur făcând aceasta? Ar cădea în nas dacă ar încerca. Vulturul nu a fost construit ca să umble pe pământ, iar voi nu ați fost construiți pentru viața aceasta, ca să vă integrați aici, să mergeți înainte cu valul și să fiți fericiți aici. Voi nu veți fi niciodată fericiți aici pentru că sunteți vulturi, ați fost concepuți ca vulturi; chiar și atunci când ați fost în curtea găinilor erați tot vulturi.

Micuțul vultur stătea acolo, încerca să scurme în pământ, nu își înțelegea viața, nu se putea integra în peisajul acela și nu știa de unde venea și încotro se îndrepta. El doar presupunea că era ca ceilalți, dar într-o zi a trecut pe acolo mama vultur și a scos un strigăt. Atunci, el a privit în sus și a văzut-o, iar când a văzut făptura aceea a știut cine era el.

Când noi am văzut slujba profetică pășind în scenă și făcând ceea ce putea face numai Isus Hristos, am știut cine eram. Atunci ne-am trezit și am spus: „Orice este El, sunt și eu. Puterea care trăiește în acest profet este ceea ce sunt și eu; înăuntrul meu sunt ceea ce este El.”

Slujba profetică a început să strige și să strige, iar când am privit în jur, nu am mai fost fericiți. Cum mai puteam fi fericiți în curtea găinilor, după ce am auzit Mesajul? Nu puteam, așa că am întrebat: „Cum pot ajunge acolo?” „Dă din aripi pentru că tu ești construit ca să zbori!”

Vedeți, Pecetea a patra ne aduce înapoi, la starea noastră de la început, în locul rânduie mai dinainte pentru noi.

Fratele Branham a spus că profeții lui Dumnezeu sunt numiți vulturi și că El Însuși S-a numit Vultur, Vulturul cel mare, în timp ce noi suntem vulturașii Săi. Micuții vulturi arată diferit de vultur sau arată la fel? Se comportă diferit sau se comportă la fel ca vulturul? Vă întreb aceasta pentru că pe măsură ce vom merge mai departe, vom afla că taina Peceții a patra este întruparea sau manifestare lui Dumnezeu în poporul Său. Marele Vultur trăind propria Sa Viață într-un Trup Vultur alcătuit din mai multe mădulare.

Prieteni, noi nu suntem aici pentru a continua epoca omului, ci suntem pentru ceva total diferit. Suntem aici pentru a ne trezi din starea noastră hibridă; am ajuns la o

trezire care ne aduce la cunoștință cine suntem cu adevărat, și am fost zidiți, am fost ridicați și ni s-a spus cum să zburăm.

Astfel, fratele Branham a început să vorbească despre nașterea din nou și a spus: „Dumnezeu este desăvârșit în trei. Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt sunt un singur Dumnezeu. Și așa cum neprihănirea, sfințirea și botezul cu Duhul Sfânt alcătuiesc o singură naștere, apa, sângele și Duhul alcătuiesc o singură naștere.”

El ne-a adus prin epocile Bisericilor și ne-a vorbit despre leu, vițel, om și vultur, dar Dumnezeu nu este descoperit în patru, ci în trei. Antihristul este cunoscut în patru, dar Dumnezeu este desăvârșit în trei, nu în patru.

Așadar, în fapt, când ajungem la epoca vulturului, aceasta nu este o a patra epocă, ci este al patrulea stadiu al descoperirii. Dar ce este de fapt această a patra ungeră? A patra ungeră descoperă ce au fost primele trei ungeri, pentru că neprihănirea, sfințirea, botezul Duhului Sfânt, sau leul, vițelul și omul, sunt nașterea din nou, în timp ce a patra este Viața; cele trei sunt nașterea.

Când se naște un copil avem apa, sângele și duhul. Noi nu venim la apă, sânge, duh și apoi urmează nașterea, ci apa, sângele și duhul reprezintă nașterea, viața. Nu este un al patrulea stadiu, ci rezultatul celor trei este viața. Tot așa, rezultatul celor trei: leul, vițelul și omul, este Viața.

El a venit jos, iar un fiu al omului L-a descoperit pe Fiul omului. Un vultur L-a descoperit pe Marele Vultur pentru a chema vulturii Săi. Amin!

În Pecetea a doua citim:

„Dumnezeu lucrează în trei: neprihănire, sfințire și Se întrupează El însuși în poporul Său prin botezul Duhului Sfânt. Același lucru. Ca tip, diavolul Îl urmează pe Hristos. Oh, Satan se întrupează și el! Când Isus Se întrupează în poporul Său, Viața care era în Hristos vine în fiecare persoană.”

În continuare voi citi din Pecetea a treia:

„Atunci, acest duh antihrist se întrupează într-un om. Vedeți? Astfel, noi am aflat că mai târziu el va fi Satan întrupat: pleacă demonul și vine înăuntru diavolul însuși.”

În Pecetea a patra scrie:

„Observați! În acel timp, i se va da inima unei fiare, iar Satan se va întrupa în el, pentru că atunci când Biserica merge sus, Satan este aruncat afară. Înțelegeți? Atunci totul este încheiat; toată acuzația adusă de el este încheiată.”

În Pecetea a patra, fratele Branham ne-a spus că atunci când este luată Mireasa sus, Satan este aruncat jos, iar atunci se va întrupa pe deplin și va deveni Fiară. În vremea aceea, se va întrupa în papa și va deveni Fiară.

Dar există o taină în întrupare, iar Pecetea a patra este despre întrupare. Ce a

făcut Dumnezeu prin deschiderea Peceților? El a venit în măsură deplină. Atunci, unde a mers Îngerul puternic? Țineți minte că Îngerul puternic a venit jos. Și ce a făcut când a venit jos, S-a întors și a mers înapoi? Când a venit jos, El a rămas jos. Unde a mers? Când a venit jos, El a mers în Biserică: Dumnezeu întrupat în poporul Său. În felul acesta vom putea birui această epocă și vom fi luați în răpire, pentru că Dumnezeu este în noi. Nu este o viață pe care o trăim noi, ci este Dumnezeu, este Viața pe care o trăiește El prin noi.

Deschiderea Peceților a adus Cuvântul deplin, Viața deplină, L-a adus pe Duhul Sfânt care timp de două mii de ani a fost legat prin râuri denominaționale. Dar El avea să fie eliberat în timpul de seară, prin Mesajul timpului de seară și adus din nou în poporul Său. De ce? Pentru că bătălia s-a mutat din cer, în Eden, după care a venit în noi, iar noi trebuie să posedăm Ceva în noi ca să putem birui în bătălie. Vedeți? Câtă vreme Satan poate să-l facă pe un copil al lui Dumnezeu să lase garda jos și să facă compromis cu privire la un singur Cuvânt al lui Dumnezeu, el a câștigat bătălia împotriva Cuvântului lui Dumnezeu. Dar Dumnezeu a venit și S-a asigurat El Însuși că nu va fi biruit și că Satan va pierde bătălia, pentru că El va veni întrupat în poporul Său.

Aș vrea să mai citesc ceva:

„Primele trei stadii au mers în epoca întunecoasă...”

Așadar, au existat trei stadii prin care s-a ajuns în epoca întunecoasă: calul alb, calul roșu și calul negru.

„Apoi, următoarele trei stadii au scos biserica afară...”

Așadar, prin primele trei epoci ale bisericii, am ajuns în epoca întunecoasă, în epoca bisericii Tiatira care a trecut prin epoca întunecoasă, apoi, biserica a ieșit afară tot prin trei: neprihănire, sfințire și botezul Duhului Sfânt: Luther, Wesley și restituirea Pomului Mireasă. Fratele Branham a spus că prin trei s-a intrat în epoca întunecoasă și prin trei s-a ieșit afară.

„Neprihănirea, sfințirea și botezul Duhului Sfânt, Dumnezeu întrupat, făcut trup în noi.”

Nu fratele Branham a spus aceasta o dată sau de două ori, ci acestea sunt Scripturile, prieteni: Dumnezeu întrupat în noi.

În predica „Arată-ni-L pe Tatăl”, el a spus:

„Să nu încercați să mergeți la vreun seminar și să luați în voi lichidul de îmbălsămare documentat al vreunui crez social. Ceea ce doriți voi este botezul Duhului Sfânt, puterea lui Dumnezeu întrupată în voi, care acceptă acest Cuvânt și-L face să trăiască așa cum este El cu adevărat.”

Noi nu dorim nimic altceva, decât pe Dumnezeu venind jos. Noi nu dorim nimic

altceva decât să ajungem la ungera Vulturului.

În Pecetea a cincea citim:

„În Biblie, ultima epocă este epoca Vulturului, dar Dumnezeu Își aseamănă profeții cu vulturii. Vedeți?

Acum, fiți atenți! În ultima epocă, epoca vulturului, este un descoperitor al Cuvântului adevărat. Vedeți?

Înainte ca Dumnezeu să intre în acțiune, așa cum a făcut în zilele lui Noe, El a trimis un vultur. Când a scos Israelul afară, când poporul era pregătit pentru plecare, El a trimis un vultur. De fiecare dată, El trimite un vultur la sfârșit, iar aici, El a trimis din nou un vultur. Aceasta este în conformitate cu Cuvântul, deci cum puteți face altceva? El trimite un vultur.

De ce? Pentru că vulturul este un descoperitor al Adevărului care a fost pierdut de-a lungul epocilor. Așadar, cum ar fi putut fi descoperiți leul, vițelul și omul, sau călărețul care călărea, până când nu a venit vulturul? Ele și-au avut locul lor și au fost fapte dumnezeiești trimise de El. Astfel, Leul a fost originalul. Acolo a venit în luptă antihristul, iar El a ridicat o putere care să-l înfrunte. Apoi, el (Satan) a ridicat o altă putere, iar El a trimis o altă putere ca să-l înfrunte. Apoi, împotriva ultimei puteri, El aduce jos vulturul, ca să aducă copiii înapoi la credința originală a părinților. Epoca vulturului. Apoi, ați observat? Nu mai există fapte. Aceasta este tot, acesta este sfârșitul.”

Suntem în epoca vulturului? Cu siguranță. Și ce ar trebui să facă vulturul? El nu ar trebui să se comporte ca găinile sau ca ulii, ci ca vulturii, iar dacă ne vom hrăni cu Hrana proaspătă a Cuvântului, vom avea putere să zburăm.

Noi am aflat că acești gemeni vin jos deodată. Ce ne-a spus fratele Branham, cine a mai venit jos în timpul când a venit Isus? Iuda. Întotdeauna sunt gemeni. Dar ce s-a întâmplat cu Iuda? Când a venit vremea ca Isus să fie răstignit și înviat, diavolul s-a întrupat în Iuda.

Noi vedem că în slujba lui Isus, care este Dumnezeu în trup, este o trecere prin Peceți, după care diavolul s-a întrupat în Iuda. El a intrat în Iuda. Noi am văzut că Isus a parcurs această linie a Peceților, iar ceea ce este interesant este că și Petru a trecut prin primele trei Peceți.

Țineți minte că Petru a trecut prin primele trei Peceți. El a început să călărească primul cal, prin compromis, prin faptul că a negat Cuvântul, când Isus a spus că avea să fie răstignit. Atunci, Petru l-a spus: „Să Te ferească Dumnezeu să Ți se întâmple așa ceva!” Noi am văzut că atunci când a spus aceste cuvinte, Petru era sub influența călărețului de pe calul alb.

Apoi, când au venit să-L ia pe Isus, a luat sabia și a tăiat urechea robului marelui

preot. Când a făcut aceasta, el era pe calul roșu.

După aceea, s-a lepădat de trei ori de Domnul, fiindcă se afla pe calul negru. Ce a urmat? A mers afară, a plâns cu amar și s-a pocăit.

Iuda a urmat aceeași cale ca Petru, dar s-a întâmplat ceva: el nu a putut să se pocăiască. Vedeți, Iuda nu a putut să se pocăiască. După ce l-a vândut pe Isus, el a mers înapoi la preoți și a încercat să le înapoieze cei treizeci de arginți, pentru că știa că este osândit. Dar nu s-a dus la Dumnezeu să se căiască înaintea Lui, ci a încercat doar să-și acopere urmele. El nu a avut o pocăință adevărată, ci doar a încercat să acopere totul. Preoții au refuzat să-i ia înapoi, dar Iuda i-a aruncat jos și a plecat de acolo, după care s-a spânzurat.

Fratele Branham a spus că majoritatea oamenilor văd trei cruci, dar acolo au fost patru, pentru că Iuda s-a spânzurat. Unde a mers el? În moarte duhovnicească.

Petru a trecut prin cei trei călăreți și a ajuns să fie o ființă umană nenorocită. El a plâns cu amar pentru că Îl respinsese pe Domnul, dar în mila Sa cea mare, Dumnezeu avea să facă ceva pentru Petru. El l-a adus prin Pecetea a șasea, iar în Ioan 21.15-17, l-a întrebat: „Simone, fiul lui Iona, Mă iubești tu mai mult decât aceștia?” Inima lui Petru era zdrobită. Credeți că Petru nu s-a gândit în fiecare zi a vieții sale la faptul că s-a lepădat de Domnul? Credeți că nu a suferit pentru ce făcuse greșit? Credeți că nu i-a fost rușine de câte ori l-a văzut pe Domnul? Vedeți, Dumnezeu s-a îndurat de Petru, dar El a văzut totul și nu a lăsat lucrurile să treacă doar așa.

Eu și voi trebuie să venim la pocăință pentru că Dumnezeu nu ascunde lucrurile sub preș pentru voi și pentru mine. El Se ocupă de ele.

Acolo, El Se ocupa de păcatul lui Petru și i-a zis: „Simone, fiul lui Iona, Mă iubești tu mai mult decât aceștia?” De câte ori l-a întrebat aceasta? De trei ori. De câte ori s-a lepădat Petru de Domnul? De trei ori. Apoi, după ce a trecut prin pocăință, Petru a mers în camera de sus, iar acolo a fost umplut cu botezul Duhului Sfânt.

Ce s-a întâmplat cu omul acesta care s-a lepădat de Domnul, care a tăiat urechea robului marelui preot și a făcut atât de multe lucruri greșite? Cum era acest om când a ieșit din camera de sus? Petru era un vultur și Îl avea pe Dumnezeu întrupat în El. Astfel, s-a ridicat și a început să predice Evanghelia, botezul în Numele Domnului Isus Hristos. Vedeți? Omul acesta care a fost neascultător, care a respins ceea ce spusese Dumnezeu și a fost sub influența celor trei cai, a fost schimbat atât de mult încât a ieșit afară și a mers la poarta Frumoasă, unde a întâlnit un cerșetor olog, iar când l-a văzut, i-a zis: „Uită-te la noi! Argint și aur nu am, dar ce am, îți dau.” Ce avea el? Viața, Îl avea pe Dumnezeu înăuntrul său, așa că stătea acolo ca un Dumnezeu mai mic. Vedeți, Petru era acolo pentru a oferi ceva: „În

Numele lui Isus Hristos din Nazaret, scoală-te și umblă!" (Fapte 3.4-6).

Petru a călărit cei trei cai și a făcut tot felul de păcate, dar când a venit în contact cu Dumnezeu, am avut un vultur.

Prieteni, nu contează prin ce ați trecut, ce greșeli ați făcut sau ce s-a întâmplat în trecut, dacă puteți veni la o pocăință adevărată, dacă puteți recunoaște lucrurile greșite pe care le-ați făcut, dacă le puteți mărturisi, vă puteți întoarce în locul unde zboară vulturii.

Credeți că apostolul Pavel nu a suferit pentru crimele pe care le-a comis împotriva creștinilor pe care i-a dat la moarte? Vă puteți închipui cum este să ai părtășie cu oameni ale căror rude au fost date la moarte la porunca ta? Pavel era omul care a făcut ravagii în mijlocul creștinilor, în bisericile lui Dumnezeu, dar dintr-o dată a venit în contact cu Stâlpul de Foc. Atunci, cu Dumnezeu înăuntrul său, el a devenit un om total diferit de omul care fusese înainte.

Vedeți? Apoi a făcut o minune, iar când au văzut aceasta, oamenii au spus: „Acesta nu este doar un om!”, așa că au căzut la picioarele lui și i s-au închinat zicând: „Zei au venit jos!” De ce au spus aceasta? Pentru că el era un fiu al lui Dumnezeu. Duhul Sfânt Se întrupase în el, dar aceasta este epoca vulturului, așa că noi suntem chemați la ceva mai mult.

Fratele Branham a spus că noi suntem chemați la ceea ce au fost Rusaliile, suntem chemați să venim în contact cu Dumnezeul cel Viu. Noi am ajuns în epoca vulturului, când s-a auzit un Strigăt care a spus: „Vino mai sus! Ridicați-vă din vechile denotațiuni și veniți la Viață din nou!”

Prieteni, totul este posibil cu Viața lui Dumnezeu înăuntrul nostru! În felul acesta, noi intrăm într-o Viață de vultur, nu într-una de găină; intrăm într-o Viață de vultur, cu potențial de vultur și cu fapte de vultur. Atunci, noi putem face orice a făcut Dumnezeu; putem face orice a făcut Hristos.

Când au fost deschise Pecețile, fratele Branham se afla în munții din Colorado și a făcut tot ceea ce a făcut Adam înainte de cădere. Lucrul acesta a fost numai pentru el, sau Dumnezeu Se va manifesta într-un trup alcătuit din mai multe mădulare? Noi nu putem privi în oglindă și să vedem un pui de găină, ci trebuie să privim în oglindă, în Biblie, și să vedem un vultur, pentru că atributele lui Dumnezeu sunt ceea ce este Dumnezeu.

Prieteni, noi am intrat în epoca Vulturului și este timpul să acționăm ca niște vulturi.

Taina Peceții a patra este întruparea. Diavolul s-a întrupat deja în biserica sa, dar urmează să se întrupeze într-un singur om, dar Dumnezeu a venit ca să Se întrupeze în Biserica Sa. Amin.

- partea a doua -

IZGONIREA SATANEI

Astăzi, aş vrea să intrăm în Pecetea a patra și să pătrundem în Cuvânt. Ceea ce vedem că se întâmplă astăzi în lume este caracteristic Pecetii a patra, iar fratele Branham a spus:

„În seara aceasta, sunt atât de bucuros să mă aflu din nou în casa Domnului, în slujba Sa. Sunt atât de bucuros... am crezut că aceasta nu va mai veni, dar în cele din urmă a venit. Așadar, sunt atât de mulțumitor, având în vedere că este ultimul dintre cei patru călăreți și cred că este unul dintre Mesajele principale pentru Biserică, în acest timp...”

Acesta este Adevărul absolut. Pecetea a patra conține răpirea, maturizarea deplină a Miresei, totul, fiindcă este timpul în care trăim chiar acum. De aceea, acesta este unul din Mesajele principale pentru biserică. Noi am putut vedea că al patrulea cal este calul gălbui și că el este moartea spirituală și diavolul întrupat.

În Pecetea a treia, fratele Branham a subliniat un principiu pe care aş dori să-l scot în evidență și eu:

„Haideți să așezăm aceasta puțin pe Pecețile pe care le-am parcurs pentru că, la fel ca în epocile bisericilor, noi am încercat să oferim un fundament peste care să suprapunem lucrurile... Acesta este felul în care sunt așezate epocile în Scriptură; una se suprapune pur și simplu peste cealaltă. Este ca și cum ai urca o scară sau niște trepte, mai degrabă, una merge până la cealaltă și vine înapoi ca și cum ai urca la pas.”

Fratele Branham aduce aici un principiu, iar dacă nu-l înțelegem, suntem derutați. El a adus epocile bisericilor, iar epocile bisericilor s-au suprapus una peste cealaltă, același lucru fiind valabil și cu Pecețile pentru că și ele se suprapun una peste cealaltă. Astfel, dacă sunt la baza unei scări și am patru trepte, dacă urc pe prima treaptă mă aflu în Pecetea întâi, dar când urc pe treapta a doua, se face trecerea de pe o treaptă pe cealaltă. Există o perioadă de timp în care mă aflu în ambele Peceți, exact ca în cazul epocilor bisericilor, dar după aceea, urc sus și nu mai sunt în prima Pecete, ci în a doua. Apoi, urmează o altă perioadă de trecere, în care merg mai sus, după care fac trecerea în altă Pecete, iar în cele din urmă ajung în Pecetea a patra.

Așadar, noi trebuie să înțelegem unde ne aflăm, iar fratele Branham a fost un profet al tranziției, la fel ca și Ilie. Când a venit Ioan Botezătorul, el a fost un profet al tranziției pentru că i-a condus pe evrei de la Lege la har, i-a trecut de la

ispășirea făcută de sângele boilor și al țapilor, la ispășirea făcută de Mielul lui Dumnezeu și a stat în spărtură unind cele două împreună.

Același lucru l-a făcut și fratele Branham. El a venit ca profet al trecerii, a stat în spărtură și ne-a dus la ispășirea făcută în cadrul epocilor bisericilor, la adevărata Ispășire, la restituirea Cuvântului, iar noi trebuie să vedem aceste treceri.

Noi trebuie să înțelegem aceasta pentru că fratele Branham spune în Pecetea a patra:

„Fiți atenți! Pe măsură ce apare pe ultimul său parcurs, el călărește un cal gălbui, dar aceasta nu este în ziua noastră. Aceasta va fi de atunci încolo, este Pecetea spusă mai dinainte pentru că Biserica este plecată sus când are loc aceasta.

...Pe măsură ce acest individ își face apariția și devine pe deplin diavolul... De la antihrist, la prorocul mincinos, apoi ca Fiară, diavolul însuși călărește un cal gălbui, colorat de sus până jos și amestecat cu tot felul de culori pentru a-l face gălbui și mortal.”

Așadar, fratele Branham vorbește despre ceva ce se întâmplă în Pecetea a patra. Când facem trecerea deplină de la Pecetea a treia la Pecetea a patra, Mireasa este răpită, iar diavolul este aruncat jos și devine fiară. El devine fiară în timpul acela. Aceasta nu s-a întâmplat încă, ci va avea loc după răpire. Atunci, diavolul vine jos și se întrupează pe deplin într-un singur om. În ce ne privește, noi am ajuns deja la perioada de trecere pentru că dacă nu am fi ajuns, vulturul nu ar putea zbura.

Fratele Branham a spus că noi suntem în epoca vulturului și vulturul zboară pentru că noi trecem în Pecetea a patra. Cred că pe măsură ce ne vom adânci, veți vedea aceasta mai clar.

În Pecetea a patra citim:

„Al patrulea stadiu al acestui călăreț este numit Moartea. „Moarte” înseamnă „despărțire veșnică de Dumnezeu”. Aceasta este ceea ce înseamnă moartea: a fi despărțit pentru veșnicie de Dumnezeu.”

De ce? Pentru că atunci când trecem pe deplin în Pecetea a patra și Biserica este plecată, nu mai există har, nu mai există Sânge, nu mai există loc decât pentru cei o sută patruzeci și patru de mii de evrei. Vedeți? Când Mireasa este luată sus, este luată și Sângele pentru că Mireasa este Sângele prin Duhul. Noi știm că Mireasa este aici și că ea este scaunul îndurării pe pământ, ținând harul deschis, dar când este luată sus, nu mai există nici o îndurare pentru cei care nu au fost pecetluiți: „cel care este întinat, să rămână întinat și cel sfințit să se sfințească mai departe.” După ce are loc răpirea, nu mai poate intra nimeni înăuntru, așa că toți, cu excepția celor o sută patruzeci și patru de mii de evrei care sunt sub un Legământ deosebit, vor intra în despărțirea veșnică de Dumnezeu.

Tot în Pecetea a patra, scrie:

„Nu-i de mirare că el s-a putut personifica într-un nume și s-a numit „Moartea”. Cu siguranță că era moartea. Numai Dumnezeu știe câtor oameni le-a cauzat moartea duhovnicească prin învățătura sa împotriva Cuvântului Scripturii. Acesta este cel care a ucis șaiszeci și opt de milioane de oameni prin sabie, dar probabil că în realitate sunt miliarde care au murit duhovnicește din pricina învățăturii sale false. Nu-i de mirare că a fost numit „Moartea”.”

Fratele Branham vorbește despre al patrulea stadiu al acestui călăreț care acum primește un nume. Dar el a fost tot timpul Moartea. Astfel, când a călărit primul cal, calul alb, și a venit ca și compromis, a fost moartea; când a călărit al doilea cal, a fost moartea. Vedeți? O deviere mică de la Cuvânt este moartea care călărește pe acea putere, dar el schimbă caii pentru că vrea să aducă oamenii la despărțirea veșnică de Dumnezeu, la moartea duhovnicească. Așadar, moartea trece de pe calul alb pe calul roșu; de pe calul roșu pe cel negru și de pe calul negru pe calul gălbui, iar când trece pe calul gălbui, poate fi numit pe nume. De ce? Pentru că a existat un profet care a venit în scenă sub ungera vulturului, care a fost glasul celei de-a patra făpturi, mesagerul epocii a șaptea a Bisericii și ne-a spus care este numele călărețului de pe acești cai.

Luther nu a putut să ne spună cine era pe cal și nici Wesley, dar la deschiderea Peceților a existat un profet sub ungera vulturului, care a putut spune: „Numele acestui călăreț este Moartea, este Antihristul care a călărit tot timpul până aici.”

El îi va duce pe oameni la bătălia de la Armagedon, unde vor fi nimiciți toți cei care vor merge acolo.

În Pecetea a treia, fratele Branham a spus că întotdeauna există partea firească și partea duhovnicească. Să nu uitați aceasta! El a spus că fiecare profeție are o împlinire firească și o împlinire duhovnicească. Aleluia! Noi am văzut aceasta foarte clar în Scripturi, când ne este spus: „Am chemat pe fiul Meu din Egipt.” Astfel, această profeție se referă la Exod, când copiii lui Israel au fost scoși din Egipt, dar Se aplică și lui Isus, care a fost dus în Egipt, la porunca îngerului care a venit la Iosif în vis și i-a spus că Irod va încerca să-L ucidă pe Prunc. Apoi, după moartea lui Irod, același înger a venit și i-a spus lui Iosif că pot ieși din Egipt.

Așadar, acest verset se aplică atât poporului Israel, cât și lui Isus Hristos. Același verset. De asemenea, în Scriptură sunt versete care se aplică lui David, lui Isus Hristos și Miresei lui Isus Hristos, pentru că Cuvântul este veșnic, dar continuă să se repete. Odată ce vedem un tipar în Scriptură, el rămâne valabil și nu se schimbă niciodată. Astfel, noi trebuie să înțelegem că ei sunt duși la moartea fizică, dar imediat ce sunt duși la moarte fizică sunt duși și la moarte duhovnicească.

„...El a dat Egiptului un timp de pocăință. Care a fost ultima urgie? Moartea. Aceasta este ultima urgie care a lovit biserica pentecostală: moartea duhovnicească. Ea este moartă. Vă spun în Numele Domnului că ea este moartă duhovnicește. El i-a dat un timp de pocăință, dar ea l-a respins, iar acum este moartă și nu se va mai ridica niciodată.

Țineți minte că este partea duhovnicească și partea naturală. Noi știm că atunci când Mireasa este luată sus, diavolul este izgonit din cer, se întrupează în omul lui, devenind fiara, și îi duce pe toți la moarte. El îi duce pe oameni la bătălia de la Armagedon, la moartea firească, dar înainte să se întâmple aceasta, îi duce deja la moarte duhovnicească.

Auziți ce a spus fratele Branham:

„Aceasta este ultima urgie care a lovit biserica pentecostală. Ea este moartă, este moartea duhovnicească.”

El nu a spus că va muri, ci a spus că este moartă.

„Vă spun în Numele Domnului că ea este moartă duhovnicește. El i-a dat un timp de pocăință, dar ea l-a respins, iar acum este moartă și nu se va mai ridica niciodată.”

Aici, fratele Branham ne arată că moartea duhovnicească a intrat deja pe tărâmul ecleziastic. Deci, înainte de a intra pe tărâmul firesc, a intrat pe cel duhovnicesc și s-a întrupat deja într-o biserică. Înainte ca diavolul să se întrupeze într-un om, el se întrupează deja într-o biserică.

Acest lucru este foarte important de știut pentru că noi știm că diavolul imită tot ceea ce face Dumnezeu. De asemenea, știm că în Apocalipsa 19, Isus Hristos Se va întoarce pe un cal alb pentru a-i nimici pe cei care se vor aduna împotriva Ierusalimului. Astfel, când Se va întoarce, El va fi Dumnezeuul întrupat într-un singur Vas, Isus Hristos, și va lupta cu diavolul, care este întrupat tot într-un singur vas, în fiară.

Dar înainte de a ajunge la bătălia de la Armagedon, noi trebuie să vedem ce s-a întâmplat astăzi, înainte de răpirea Miresei. Diavolul și-a adunat mireasa sa falsă, iar pentru aceasta, s-a infiltrat și s-a întrupat în biserică, pentru că Isus Hristos Se întrupează în Mireasa Sa, în Biserica Sa, iar bătălia se dă chiar acum. Noi suntem chiar în mijlocul bătăliei dintre aceste două mari puteri de pe pământ. Să nu credeți că avem prieteni afară, în sistemele denominaționale, pentru că nu avem nici un prieten acolo. Noi nu avem nimic împotriva oamenilor, ei sunt în regulă, dar sistemul în sine va veni împotriva noastră. Aceasta este o făgăduința. Astfel, cei care sunt căsătoriți cu sistemul se vor întoarce și ei împotriva noastră pentru că diavolul se întrupează mai întâi în biserică și apoi într-un vas.

Isus Hristos Se întrupează într-un popor, în Mireasa Sa, apoi Se va întrupa într-un singur Vas.

Noi trebuie să fim foarte atenți la partea duhovnicească și la partea firească. Biserica pentecostală este stadiul final al sistemului curvei. Noi trebuie să vedem că biserica catolică a venit până în Tiatira; ea a parcurs trei stadii, iar în al patrulea stadiu, în stadiul final, a ajuns la apogeu. I s-a dat timp de pocăință, dar a refuzat s-o facă, așa că a ajuns la moartea duhovnicească, iar sistemul protestant s-a ridicat din ea, iar în ultimele trei epoci ale Bisericii, a evoluat, stadiul final fiind biserica pentecostală. Dar aici a venit în scenă un profet care a spus că biserica pentecostală este moartă, că a ajuns la moarte duhovnicească. Vedeți, pe măsură ce sistemul protestant mergea spre moarte, exista o Mireasă care mergea spre Viață, pentru că bătălia s-a dat întotdeauna între Viață și moarte, între Hristos și antihrist, pentru că există numai două puteri.

Să citim mai departe din Pecetea a patra:

„O, vai! Observați! Cu toate că El i-a dat timp de pocăință, ea nu a făcut-o. El a făcut-o din nou, dar ea a refuzat.”

Aici, fratele Branham vorbește despre biserica catolică. Avem curva cea mare și curvele, mama și fiicele.

„Refuzul ei creează calea perfectă pentru ca Satan să intre și să se întrupeze în ea pentru că a respins Cuvântul. Exact același lucru este și cu biserica protestantă: ea devine o curvă pentru că a respins Adevărul legitimat al Cuvântului lui Dumnezeu, ceea ce îi oferă diavolului posibilitatea de a pătrunde înăuntru și de a se întrupa. Când se vor putea uni, ei vor face un chip al fiarei, vor merge mai departe și vor face exact ceea ce a spus El.”

Unde se va întrupa el? În biserica falsă. De ce? Din pricina refuzului ei de a se pocăi. Așa cum am mai spus deja, taina peceții a Patra este întruparea. Deci, taina Peceții a patra este: Satan întrupat și Dumnezeu întrupat, iar noi trebuie să știm unde se întrupează ei. Unul se întrupează în biserica falsă, căreia i s-a dat timp de pocăință, dar a refuzat, iar respingerea ei a creat mediul propice pentru ca diavolul însuși să intre în ea. De ce? Pentru că el copiază tot ceea ce face Dumnezeu.

În Pecetea a treia citim:

„...Au fost trei epoci sau trei stadii prin care au mers în epoca întunecoasă, apoi au fost trei stadii prin care Biserica s-a ridicat din nou, pornind de la neprihănire, sfințire și botezul Duhului Sfânt din nou, Dumnezeu întrupat, făcut trup printre noi. Iată-l (pe Satan) că pătrunde înăuntru ca antihrist, proroc mincinos, apoi ca fiară și merge în epoca întunecoasă, iar Biserica a ieșit din epoca întunecoasă prin neprihănire, sfințire și botezul Duhului Sfânt, Cuvântul întrupat, calea acum.”

Așadar, rolul acestor trei stadii a fost să-L aducă pe Dumnezeu întrupat în oameni. Neprihănirea, sfințirea și botezul Duhului Sfânt este nașterea, iar nașterea este întruparea lui Dumnezeu în poporul Său.

În ce-l privește pe Satan, el și-a aranjat propriul sistem, iar acum intră în biserica ce a respins Cuvântul.

Dar noi am ajuns la ungerea vulturului care este Dumnezeu însuși, profetul și copiii Săi, pentru că dacă Dumnezeu este un Vultur, atunci și copiii Săi sunt tot vulturi. Noi am vorbit despre aceste fapte, despre aceste puteri care au lucrat în epocile Bisericilor, iar ele au zidit ceva, de la picioare, la coapse, până la partea de sus a trupului. Ce s-a zidit? A doua Sa Capodoperă și Familia Capodoperă.

Prima parte a Bibliei a zidit până la Isus Hristos, prima parte a Capodoperei, apoi, Dumnezeu a luat o bucată din prima Sa Capodoperă ca s-o facă pe a doua Sa Capodoperă, pe care a zidit-o de-a lungul celor șapte epoci ale Bisericii. Ce a zidit El? A doua Sa Capodoperă, ca să avem întruparea lui Dumnezeu în partea bărbătească, întruparea lui Dumnezeu în partea femeiască și unirea lor împreună. Mesajul orei a venit ca să îndepărteze amnezia noastră duhovnicească, pentru ca noi să putem vedea cine suntem cu adevărat; să putem vedea că suntem copiii lui Dumnezeu, care am fost răscumparați prin Sângele Său și am venit la ispășirea adevărată.

Aș vrea să mă opresc puțin aici ca să înțelegem aceasta. Noi spunem că Ispășirea adevărată este în Sângele lui Isus Hristos. Absolut! În Sângele lui Isus Hristos este Ispășirea adevărată, dar nu uitați că Cuvântul S-a făcut trup, ceea ce înseamnă că înainte să fie trupul a fost Cuvântul, iar Cuvântul S-a făcut trup. Acum înțelegem de ce a spus fratele Branham că „Cuvântul a sângerat pentru noi, Cuvântul a murit pentru noi; noi suntem salvați prin Cuvântul însângerat care curge. Cuvântul a sângerat pentru noi, iar sângerarea Lui este Ispășirea noastră, pentru că Cuvântul a venit jos, iar noi suntem parte din Cuvântul lui Dumnezeu.” Cuvântul a venit și a luat ființă într-un singur chip, Căruia I S-a dat Sânge pământesc, iar acel Sânge a fost Sângele Cuvântului și a fost vărsat pentru noi.

Așadar, Sângele Cuvântului a fost vărsat pentru noi, ca să răscumpere Cuvântul întreg. Dar de ce nu a fost nimicit Lucifer, atunci când Isus Hristos și-a vărsat Sângele ca să ne răscumpere și a plătit prețul pentru noi? De ce nu s-a încheiat totul atunci? Ce am făcut noi în ultimii două mii de ani?

Adevărul este că în răscumpărare există ceva mai mult decât Calvarul. Calvarul a plătit prețul și nu mai este nimic de adăugat la prețul care a fost plătit, dar răscumpărarea nu s-a încheiat la Calvar. Prețul răscumpărării a fost plătit la Calvar, dar trebuie să vină pe pământ fiecare atribut al Lui, trebuie să fie exprimat ca să

vină la răscumpărare.

Așadar, noi suntem mântuiți prin Sângele care a curs și care a fost Sângele Cuvântului, iar Viața care Se afla în acel Cuvânt a fost eliberată atunci când a fost vărsat acel Sânge. Astfel, Cuvântul, Viața Cuvântului Se întoarce la voi ca să învieze, ca să aducă la Viața Cuvântul care Se află în interiorul vostru. Aceasta trebuie să rămână în voi, prieteni, pentru că acum trebuie să înțelegem de ce este atât de importantă venirea Mesajului.

La Rusalii, a înflorit o Biserică și a ieșit afară. Această Biserică a venit la răscumpărare pentru că prețul fusese plătit, iar ei au primit Cuvântul, au ieșit afară și au manifestat ceea ce avusese loc, manifestarea însemnând că au făcut aceleași lucrări pe care le-a făcut Isus Hristos. Dar s-a întâmplat ceva și ei au început să piardă Cuvântul, iar când au început să piardă Cuvântul, au început să piardă ceva din ispășire, din răscumpărare, pentru că noi suntem mântuiți prin Sângele Cuvântului.

Astfel, Mielul a mers în spatele tronului și a făcut lucrarea de Răscumpărător înrudit; El a stropit de șapte ori cu Sângele Său pentru a acoperi păcatele făcute din neștiință ale poporului, pentru că Cuvântul fusese ținut departe de ei, timp de generații. Ei fuseseră cumpărați deja, dar trebuiau să fie păstrați, și au fost păstrați prin Mielul care stătea acolo și făcea tot timpul ispășire pentru ei, ca Mijlocitor, zicând: „Ei nu au vrut să facă aceasta, nu au știut că greșesc, pentru că Cuvântul a fost ascuns de ei.”

Dar pentru că Cuvântul a fost pierdut, ca să ne putem întoarce la drepturile depline de răscumpărare și ca să intre ispășirea în valabilitate, puterea deplină, a trebuit să Se întoarcă Cuvântul deplin. Însă până la întoarcerea Cuvântului deplin, noi a trebuit să rămânem la acest tipar: Mielul a stat acolo sus ca să facă lucrarea de Răscumpărător înrudit și să acopere păcatele făcute din neștiință. Dar Dumnezeu nu a dorit să acopere pentru totdeauna păcatele făcute în neștiință, ci voia Sa era răscumpărarea noastră. Cuvântul „răscumpărare” înseamnă „a aduce înapoi la starea originală, iar fratele Branham a legat împăcarea de răscumpărare, pentru că răscumpărarea este cumpărarea înapoi, iar împăcarea este întoarcerea la starea anterioară. Dar gândul lui Dumnezeu de răscumpărare și scopul Sângelui pentru ispășire nu putea fi împlinit până când nu avea loc o întoarcere deplină a Cuvântului.

Fratele Branham a spus că fecioarele neînțelepte trebuie să meargă în necaz și să fie curățite pentru că au refuzat să accepte ispășirea în plinătatea ei. El a spus: „...ele au refuzat ispășirea în plinătatea ei, Cuvântul.” De ce? Pentru că în anul 1963, când a fost restituit Cuvântul la deschiderea Peceților, biserica a primit

ispășirea deplină. Creștinii din celelalte epoci s-au aflat sub o ispășire parțială de aceea, au fost salvați, au fost răscumparați și se vor ridica la prima înviere, dar ei au pierdut viața, puterea și manifestarea de la Rusalii. Ucenicii au avut descoperirea deplină a Cuvântului, dar când biserica a pierdut Cuvântul, a pierdut puterea, de aceea, acolo sus a fost Cineva care acoperea neștiința lor până la timpul în care avea să Se întoarcă Fiul făgăduit.

Fratele Branham a spus că în vechime, Dumnezeu le-a dat jertfele înlocuitoare pentru a face ispășire până când avea să vină manifestarea deplină a puterii Seminței femeii, iar când a venit la manifestare acea putere, jertfele înlocuitoare au fost îndepărtate pentru că făgăduința dată în Geneza 3 era pe pământ, pregătită să-și ocupe locul. Astfel, când ea și-a ocupat locul și Domnul Isus a murit, s-a împlinit făgăduința. Dar țineți minte că în Biblie totul se repetă de două ori: Moise a lovit Stânca de două ori, Isus a fost răstignit de două ori, iar fratele Branham a spus foarte clar în cartea Peceților, că Satan a pătruns din nou înăuntru și a făcut la fel ca în Eden. El a amăgit biserica timpurie, iar când a făcut aceasta, ei au făcut compromis cu privire la Cuvânt.

Astfel, a trebuit să fie o făgăduință că Sămânța femeii trebuie să se întoarcă înapoi în măsură deplină, ca să îndrepte lucrurile în biserică. De ce? Pentru că de-a lungul epocilor Bisericii, ei au avut ceva parțial, dar trebuia să vină un timp în care avea să Se întoarcă Sămânța femeii, pentru că răscumpărarea deplină este numai în Cuvântul deplin. Vedeți? Noi nu putem avea ceva parțial, ci trebuie să avem totul. Noi știm că Moise l-a preumbrit pe Hristos și că toți profeții au zidit ceva. Ce au zidit ei? Pe măsură ce se venea prin Cărțile Vechiului Testament, prin Psalmi, prin profeți, ei zideau chipul lui Hristos, aducând mai mult Cuvânt, tot mai mult Cuvânt, dar nu a putut exista o Ispășire adevărată până când nu a venit Cuvântul Însuși.

Ce s-a întâmplat după aceea? Ei au pierdut Cuvântul, dar Sângele Se afla sus făcând ispășirea, acoperind, mijlocind pentru păcatele oamenilor care au fost răscumparați sub acest Legământ. Înțelegeți? Pentru că a fost pierdut, Cuvântul a trebuit să fie rezidit de la picioare, apoi trunchiul, până la Cap, deci a fost nevoie de o aducere din nou a Cuvântului deplin. De aceea este atât de important Mesajul, de aceea a fost adus în scenă un profet, de aceea a existat o deschidere a Peceților și a fost explicată răscumpărarea: pentru că trebuie să ajungem, să ne întoarcem din nou la măsura deplină a Cuvântului.

Acest lucru nu a fost întâmplător, ci Dumnezeu a făgăduit aceasta în Geneza 3, iar deschiderea Peceților a împlinit chiar Geneza 3, pentru că Sămânța femeii s-a manifestat din nou. Aleluia! Cuvântul a fost pierdut din nou și trebuia să vină înapoi, de aceea, când au fost deschise Pecețile, în voi s-a trezit Ceva pentru că

faceți parte din ele. De ce vecinul vostru nu poate vedea nimic, dar pentru voi totul este clar? Este pentru că voi faceți parte din acest Cuvânt. Mesajul acesta a trebuit să vină, profetul a trebuit să vină și Pecetea au trebuit să fie rupte, ca să intrăm în ispășirea deplină pentru că Cuvântul însângerat care sângerează, a curs pentru noi, a murit pentru noi, iar fără El, fără Cuvântul deplin nu vom beneficia pe deplin de acest Sânge. Cuvântul spune că mulți profeți și oameni înțelepți au dorit să vadă ziua noastră, dar ei au putut să vadă numai părți, au avut numai anumite piese din Puzzle și au încercat să le pună împreună.

Fratele Branham spune următoarele în Pecetea a patra:

„Acum, se instalează epoca vulturului, iar Dumnezeu Și-a asemănat profeții cu vulturii. El Însuși Se numește Vultur. Vulturul merge atât de sus încât nu mai există nimic ce l-ar putea atinge. Dar nu numai că el este acolo sus, ci este construit pentru acea poziție, iar când ajunge sus, vede unde se află. Unii oameni ajung acolo sus, dar nu pot vedea unde se află, așa că nu le face nici un bine să fie acolo.”

Dumnezeu spune că El este IaHVeH Vulturul. El Însuși este un Vultur. El este Vulturul Tată, iar noi suntem micuții vulturași, copiii Săi.”

Vă mai amintiți că noi am vorbit despre motivul pentru care fratele Branham a spus de nenumărate ori povestea vulturului din curtea găinilor. Noi am început să înțelegem că acestea nu sunt povești, ci sunt pilde. Isus Hristos a vorbit în pilde, iar pildele erau tainele Împărăției. Astfel, fratele Branham nu a spus doar povești, ci a adus pilde care relatau taina Împărăției, iar în pilda cu puiul de vultur, taina Împărăției este că puiul acela a fost întotdeauna un pui de vultur. El a venit din prima sa poziție, care era sus pe stâncă, și a fost adus pe pământ, a ieșit din ou și se afla în amnezie spirituală. Vedeți? El nu știa ce fel de făptură este, nu știa cum a ajuns acolo, ci tot ce știa era ceea ce a experimentat pe acest pământ. De pe marile înălțimi ale stâncii, el a ajuns jos, de pe munte pe pământ, iar jos pe pământ a încercat să trăiască așa cum trăiesc celelalte găini din curte: să scurme, să mănânce râme și viermi și alte lucruri, dar a constatat că nu se potrivea acolo. Însă a trebuit să vină Ceva care să-l trezească și să-i arate adevărul despre sine. Cine a făcut aceasta? O făptură care era exact ca el, numai că acea făptură era matură și l-a strigat.

Care a fost strigătul? Glasul celei de-a patra făpturi vii. Glasul acela ne-a chemat, iar atunci am privit în sus și am spus: „Acesta sunt eu! Aceasta este ceea ce sunt eu; mă identific cu aceasta.” Dar după aceea am spus: „Cum pot să fac aceasta?”, iar el a spus: „Sari pur și simplu! Sari și dă din aripi!” Astfel, sărim, cădem din nou pe pământ, mai dăm puțin din aripi și fără să ne dăm seama, vom zbura spre

locurile cerești, ne vom întoarce la poziția în care am fost la început, ne vom întoarce unde am fost atunci când am fost luați din cuib și puși jos, ca să fim cloțiți pe pământ, ne vom întoarce de unde am venit.

Credeți că răpirea ne va duce la o Casă nouă? Nicidecum! Ea ne va duce înapoi Acasă. Când micuțul vultur dă din aripi ca să zboare, el nu va merge la noua sa casă, ci la casa sa de la început, doar că nu o mai recunoaște. El a venit aici jos și nu-și amintește unde se afla înainte, dar când a auzit acel strigăt, în inima lui a existat un ceva familiar, fiindcă era chemat înapoi în locul de unde a venit. Aleluia! Acesta este motivul pentru care fratele Branham a spus: „Pot predica timp de o lună de zile despre aceste Peceți și tot să nu ating toate lucrurile.”

Aș vrea să vă spun ceva care s-ar putea să nu însemne prea mult pentru voi, dar pentru mine înseamnă foarte mult. Am parcurs Pecetea a patra, când începe să călărească Fiara și am făcut un studiu despre cei o sută patruzeci și patru de mii de evrei, iar cei o sută patruzeci și patru de mii sunt evreii care vor fi chemați afară. Și în timp ce studiam aceasta, mi-a sărit dintr-o dată ceva în ochi. Câți evrei sunt astăzi în lume? Am cercetat aceasta și în știri internaționale despre Israel, am găsit un articol, pentru că ei au o evidență foarte precisă cu numărul lor. Știți ce scria acolo? Că în lume sunt 14,4 milioane de evrei. Vă dați seama? În lume sunt 14,4 milioane de evrei, iar Dumnezeu cheamă afară 144 de mii dintre ei. Când am citit această informație am simțit că leșin. Apoi, mi-am zis: „Poate că aceasta nu înseamnă nimic, dar pentru mine este o încredințare că răpirea este aici. Care erau șansele să fie acest număr? Nu sunt nici 14,5 și nici 14,3, ci sunt 14,4, iar lucrul acesta îmi dă avânt.

Prieteni, eu cred că suntem în zilele din urmă, chiar în pragul evenimentului pe care-l așteptăm cu toții. Aceasta întregeste bătălia, ungerea vulturului care înfruntă calul gălbui; întruparea completează bătălia.

Calul alb Calul roșu Calul negru Calul gălbui

Leul Vițelul Omul Vulturul

Bătălia duhovnicească dintre cele două puteri este: Dumnezeu întrupat în Biserica Sa, în Mireasa Sa și diavolul întrupat în biserica sa, care se va uni și va încerca să oprească Mireasa lui Hristos. Aceasta se va întâmpla înainte ca Satan să se întrupeze în Fiară. Ei au ridicat Consiliul Mondial al Bisericilor, mișcarea ecumenică, în încercarea de a reduce la tăcere Mireasa lui Hristos, dar ea nu va fi redusă la tăcere, ci va fi luată sus. Chiar când vor fi pe punctul să reușească să-și ducă la îndeplinire fapta lor mârșavă, Mireasa este luată sus. Vedeți? Este Vulturul care se

confruntă cu calul gălbui, este Viața care stă în fața morții; apoi, moartea duhovnicească și Viața veșnică vor sta față în față la bătălia de la Armagedon.

Când noi vom merge sus, diavolul va fi aruncat jos, iar Hristos Se va întoarce, Isus Hristos Însuși Se va întoarce ca să termine bătălia începută. Noi am venit prin această bătălie care a început în cer și continuă pe pământ, am parcurs tot acest drum și am ajuns la sfârșit.

Fratele Branham a spus că noi ne-am întors la Mihail și îngerii Săi și la Satan și îngerii săi, ne-am întors la bătălia originală din cer și ne confruntăm cu ea chiar acum. Ce înseamnă aceasta? Aceasta înseamnă că noi vom deveni cea mai puternică putere de luptă pe care a cunoscut-o pământul vreodată. Prin ce vom deveni aceasta? Prin descoperire. Prin descoperirea cui? A Peceților, a Întregii Cărți.

Noi am ajuns în punctul în care putem vedea că nu avem de luptat împotriva cărnii și a sângelui. La ce credeți că se referă Scripturile când spun aceasta? Scriptura ne spune să punem deoparte faptele firii și să luăm Sabia Duhului care este Cuvântul lui Dumnezeu.

Biblia spune că din gura lui Isus Hristos iese o Sabie care va lovi națiunile și-i va nimici pe vrăjmași. Despre ce ne vorbește aceasta? Despre un război duhovnicesc. Bătălia din ceruri a coborât pe pământ, iar fratele Branham spune că noi am ajuns acolo: la confruntarea dintre Mihail și îngerii Săi și Satan și îngerii săi.

Să deschidem Bibliile la Isaia 14.12-14:

„Cum ai căzut din cer, Luceafăr strălucitor, fiu al zorilor! Cum ai fost doborât la pământ, tu, biruitorul neamurilor!

Tu ziceai în inima ta: „Mă voi sui în cer, îmi voi ridica scaunul de domnie mai presus de stelele lui Dumnezeu; voi șede pe muntele adunării dumnezeilor, la capătul miazănoaptei;

mă voi sui pe vârful norilor, voi fi ca Cel Preaînalt.”

Dar ai fost aruncat în Locuința morților, în adâncimile mormântului!”

Acest pasaj începe cu versetul 12, care ne spune că Lucifer a căzut din cer. Așadar, în cartea lui Isaia îl găsim pe Lucifer căzut.

Să mergem acum în Ezechiel 28.12-19:

„Fiul omului, fă un cântec de jale asupra împăratului Tirului și spune-i: „Așa vorbește Domnul, Dumnezeu: „Ajunseseși la cea mai înaltă desăvârșire, erai plin de înțelepciune și desăvârșit în frumusețe.

Stăteai în Eden, grădina lui Dumnezeu, și erai acoperit cu tot felul de pietre scumpe: cu sardonice, cu topaz, cu diamant, cu hrisolit, cu onix, cu iaspis, cu safir, cu rubin, cu smarald și cu aur; timpanele și flautele erau în slujba ta, pregătite

pentru ziua când ai fost făcut.

Erai un heruvim ocrotitor, cu aripile întinse; te pusesem pe muntele cel sfânt al lui Dumnezeu și umblai prin mijlocul pietrelor scânteietoare.

Ai fost fără prihană în căile tale, din ziua când ai fost făcut până în ziua când s-a găsit nelegiuirea în tine.

Prin mărimea negoțului tău te-ai umplut de silnicie și ai păcătuit; de aceea te-am aruncat de pe muntele lui Dumnezeu și te nimicesc, heruvim ocrotitor, din mijlocul pietrelor scânteietoare.

Ți s-a îngâmfat inima din pricina frumuseții tale, ți-ai stricat înțelepciunea cu strălucirea ta. De aceea, te arunc la pământ, te dau priveriște împăraților.

Prin mulțimea neleguirilor tale, prin nedreptatea negoțului tău, ți-ai spurcat locașurile sfinte, de aceea scot din mijlocul tău un foc, care te mistuie, și te prefac în cenușă pe pământ, înaintea tuturor celor ce te privesc.

Toți cei ce te cunosc între popoare rămân uimiți din pricina ta; ești nimic și nu vei mai fi niciodată!”

Așadar, în Isaia 14, îl vedem pe Lucifer izgonit și căzut din cer, dar în Ezechiel 28, vedem izgonirea și nimicirea sa viitoare. Am înțeles aceasta? Lucifer a căzut deja în Isaia 14, dar aici, în Ezechiel, Dumnezeu spune: „Tu ai fost în Eden, dar te-ai răzvrătit, iar Eu te voi nimici și nu vei mai fi niciodată.” Deci, Dumnezeu vorbește despre ceva viitor.

Fratele Branham a spus:

„Prima mare bătălie care s-a dat vreodată, a început în cer, când Mihail și îngerii Săi au luptat împotriva lui Lucifer și a îngerilor săi. Prima bătălie a fost în cer, deci, păcatul nu își are originea pe pământ, ci în cer.”

Este important să înțelegem aceasta. Când vorbim despre păcatul original, noi ne referim la păcatul original de pe pământ, dar păcatul își are originea în cer.

„Așadar, păcatul nu își are originea pe pământ, ci în cer. El a fost aruncat afară din cer, a fost izgonit din cer, pe pământ, și a căzut pe ființele umane. Atunci, bătălia dintre îngeri, a devenit o bătălie umană.

Satan a venit ca să distrugă creația lui Dumnezeu, ceea ce a creat Dumnezeu pentru Sine Însuși. Satan a venit să distrugă această creație. Acesta a fost scopul său, să distrugă aceasta. Apoi, a început bătălia aici pe pământ și a început în noi.”

Să mergem în Pecetea a șaptea:

„Este o bătălie veche care a început cu mult în urmă, dincolo de timp. Satan și îngerii lui au fost aruncați afară, iar ei au venit pe pământ și bătălia a început din nou. Pentru că Eva a trecut Bariera după care era izolată, în spatele Cuvântului lui Dumnezeu, Satan a câștigat bătălia asupra Cuvântului lui Dumnezeu pentru că

unul din copiii lui Dumnezeu, cel mai slab, a lăsat garda jos.”

Dacă Satan vine și-i face pe copiii lui Dumnezeu să încalce bariera Cuvântului, are biruință asupra Cuvântului. Așadar, bătălia s-a dat întotdeauna împotriva Cuvântului, pentru că Satan nu s-ar fi putut răzvrăti dacă nu s-ar fi ridicat împotriva unei porunci; el nu s-ar fi putut răzvrăti dacă nu s-ar fi ridicat împotriva Cuvântului.

Așadar, este suficient ca un singur copil al lui Dumnezeu să lase garda jos și bătălia este câștigată de Satan. Dar Dumnezeu a rânduit o Mireasă care nu va cădea. Dacă El nu ar fi rânduit aceasta, noi nu am fi niciodată biruitori. Înțelegeți? Noi nu suntem mai deștepți, nici mai puternici decât Eva, și nu suntem într-o poziție mai bună decât ea. Singura diferență între voi și ea este locul vostru care a fost rânduit mai dinainte, gândul lui Dumnezeu care a hotărât că voi veți birui în aceste zile din urmă. Deci, noi nu vom fi biruiți. De ce? Pentru că așa a spus El; pentru că El a hotărât, a făgăduit că va avea o Mireasă fără pată sau zbârcitură.

De multe ori, noi spunem: „Nu poate fi vorba despre mine. Sunt sigur că voi cădea și voi lăsa Cuvântul să cadă.” Ce face diavolul prin aceasta? Ne aduce într-un punct în care ne face să privim la noi înșine. Vedeți? Noi uităm că Dumnezeu nu privește la noi, ci la Mielul Său. Atunci noi de ce privim la noi înșine când ar trebui să privim la Miel? Dacă privim la ceea ce privește Dumnezeu, vom vedea că nu există nici o pată. Jertfa este fără pată, ceea ce înseamnă că atâta timp cât stau sub acea Jertfă, eu nu am nici o pată. Dar pentru aceasta este nevoie de o descoperire, iar descoperirea vine prin credință. Înțelegeți? Noi privim la greșelile și la păcatele noastre, dar Dumnezeu nu privește la ele. De ce? Pentru că dacă ar privi la ele, nu ar putea să ne primească.

Așadar, noi trebuie să privim la Miel, și pentru că Mielul este desăvârșit, suntem desăvârșiți și noi. Când primim Cuvântul, Duhul acestui Cuvânt, noi suntem spălați în Apa Cuvântului și suntem desăvârșiți prin Cuvânt. Noi nu putem fi desăvârșiți prin firea noastră, nici prin faptele făcute de noi, ci suntem desăvârșiți prin credința în Cuvânt. Aceasta nu are nimic a face cu faptele noastre. Faptele noastre ne conduc la Dumnezeu pentru că-L iubim și pentru că credem ce ne-a spus El, aceasta a pus în noi o asemenea dragoste, încât poruncile Sale nu sunt împovărătoare pentru noi, ci abia așteptăm să facem ceea ce a spus El. Dar ispășirea voastră nu s-a bazat niciodată pe faptele voastre, ci faptele voastre, ceea ce faceți, sunt dovada credinței voastre.

În Pecetea a patra citim:

„Priviți la ceea ce se va ajunge. Ce este aceasta? Se întoarce la ceea ce a fost la început.”

Noi ne întoarcem la ceea ce a fost la început. Ceva a mers rău în cer, iar

Dumnezeu a folosit lucrurile prin care trecem noi acum, ca să repare ceea ce a început acolo. Deci, noi ne vom întoarce la bătălia aceea.

„A început în cer și se va ajunge la bătălia de la sfârșitul timpului. Mai întâi, bătălia a fost în cer. Lucifer a fost izgonit afară și aruncat pe pământ; apoi, el a poluat Edenul și de atunci a continuat să-l polueze.

Acum, de la bătălia din cer s-a ajuns la bătălia de pe pământ, și se va termina pe pământ la sfârșitul timpului, printr-o bătălie numită „bătălia de la Armagedon”. Noi știm aceasta. Bătălia a început în cer, iar ei au fost izgoniți afară. Mihail și îngerii Săi, i-au izgonit afară, iar când au făcut aceasta, ei au căzut în Eden și astfel bătălia a început aici.”

Ați înțeles? Așadar, a fost o bătălie în cer, iar Lucifer și îngerii săi au fost aruncați jos; și când au fost aruncați jos, au ajuns în Eden, unde au început să lucreze din nou.

Aș vrea să citesc un citat din predica „Acea zi pe Calvar” din anul 1960:

„Păcatul nu a început pe pământ, ci în cer. Lucifer, diavolul, a fost o făptură osândită pentru neascultarea sa, înainte ca el să ajungă pe pământ. Păcatul a început în cer, unde Dumnezeu a pus îngerii pe aceeași temelie pe care a pus și ființele umane. Cunoștința, pomul cunoștinței... Pomul Vieții și pomul cunoștinței, iar omul a putut să aleagă. Când Lucifer a avut posibilitatea să facă propria sa alegere, el a dorit ceva mai bun decât avea Dumnezeu, iar de aici a început necazul.”

Ce spune fratele Branham? Că ceea ce s-a întâmplat în Eden, avusese deja loc în cer. Lor li s-a dat libertatea să aleagă, iar alegerea a fost între doi pomi: Viața și cunoștința binelui și a răului. Lucifer a avut posibilitatea să aleagă, dar el a dorit ceva mai bun decât i s-a dat, de aceea, când vedem ceea ce s-a întâmplat în Eden, aceasta este doar reflectarea a ceea ce tocmai se întâmplase în cer.

Să mergem în Geneza 3.22 și să privim aceasta împreună. Fratele Branham nu a adus nimic de la el însuși ci, fiind profet, a vorbit numai Cuvântul. Geneza 3.22-24 are loc după căderea omului, când Dumnezeu rostise deja judecata. El a spus:

„Iată că omul a ajuns ca unul din Noi, cunoscând binele și răul.”

Ce se întâmplase? Ceea ce avusese loc în ceruri, s-a întâmplat și pe pământ. Ce s-a întâmplat după ce omul a căzut prin neascultare? Dumnezeu a spus: „Iată că omul a ajuns ca unul din Noi, ca oștirea cerească, cunoscând binele și răul.”

Vedeți? Bătălia din cer s-a mutat pe pământ pentru că ceea ce s-a întâmplat acolo, s-a întâmplat și pe pământ. Cu cine vorbea Dumnezeu? Cu oștirea cerească. „Omul tocmai a trecut prin ceea ce am trecut și Noi.” Înțelegeți?

„Domnul Dumnezeu a zis: „Iată că omul a ajuns ca unul din Noi, cunoscând binele

și răul. Să-l împiedicăm dar acum ca nu cumva să-și întindă mâna, să ia și din pomul vieții, să mănânce din el și să trăiască în veci.”

De aceea, Domnul Dumnezeu l-a izgonit din grădina Edenului ca să lucreze pământul, din care fusese luat.

Astfel a izgonit El pe Adam, și, la răsăritul grădinii Edenului, a pus niște heruvimi, care să învâртеască o sabie învâpăiată, ca să păzească drumul care duce la pomul vieții.”

Vă rog să fiți atenți, pentru că vreau să înțelegeți bine aceste lucruri.

În îndurarea Sa, Dumnezeu nu a îngăduit ca omul să trăiască veșnic după ce a gustat din pomul cunoștinței. De ce? Pentru că omul devenise ca și oștirea cerească, cunoscând binele și răul, dar Domnul nu a îngăduit să trăiască veșnic așa. De ce? Pentru că cerul a rămas în starea aceea, dar pe pământ urma să se întâmple ceva care avea să aducă răscumpărarea. Dumnezeu l-a îndepărtat pe om de Pomul Vieții până la vremea când avea să fie făcută ispășirea, pentru că El nu voia ca omul să trăiască veșnic în starea sa căzută. De ce? Pentru că cerul avusese o răzvrătire împotriva lui Dumnezeu, un război, iar îngerii care au făcut aceasta, au fost aruncați pe pământ. Astfel, după ce omul a ajuns „ca unul dintre Noi, cunoscând binele și răul”, Dumnezeu nu i-a mai îngăduit să ia din Pomul Vieții, ci i-a interzis să se mai apropie de El.

Acesta este harul lui Dumnezeu. În ceruri s-a întâmplat ceva greșit, ceva a mers rău, dar va fi îndreptat. Vedeți? Când Satan a fost aruncat jos, el a mers în Eden.

Ce a spus fratele Branham că se va întâmpla sub Pecetea a patra, când Mireasa va merge sus? Unde va fi aruncat Satan? Jos. Noi am crezut că el a fost aruncat deja jos, că a fost izgonit deja din cer. De ce-l vedem izgonit de două ori din cer? În cer a existat o bătălie, iar Satan a căzut jos și a venit în Eden. Astfel, bătălia s-a mutat în Eden, iar când Mireasa este luată sus, Satan va veni din nou jos.

Acum vom merge în Apocalipsa 12.7-12, pentru că acolo este un indiciu care ne arată ce caută el sus. Noi trebuie să ne întrebăm: Dacă a fost izgonit afară, dacă și-a pierdut poziția pe care o avea și a căzut pe pământ, ce mai caută în cer? Răspunsul îl avem în Apocalipsa 12.7-12:

„Și în cer s-a făcut un război. Mihail și îngerii lui s-au luptat cu balaurul. Și balaurul cu îngerii lui s-au luptat și ei,

dar n-au putut birui; și locul lor nu li s-a mai găsit în cer.

Și balaurul cel mare, șarpele cel vechi, numit Diavolul și Satana, acela care înșală întreaga lume, a fost aruncat pe pământ și împreună cu el au fost aruncați și îngerii lui.

Și am auzit în cer un glas tare, care zicea: „Acum a venit mântuirea, puterea și

împărăția Dumnezeului nostru și stăpânirea Hristosului Lui, pentru că pârâșul fraților noștri, care zi și noapte îi pâra înaintea Dumnezeului nostru, a fost aruncat jos.

Ei l-au biruit prin sângele Mielului și prin cuvântul mărturisirii lor și nu și-au iubit viața chiar până la moarte.

De aceea bucurați-vă, ceruri și voi care locuiți în ceruri! Vai de voi, pământ și mare! Căci diavolul s-a coborât la voi cuprins de o mânie mare, fiindcă știe că are puțină vreme.”

Aici, vedem că după răpire, Satan este izgonit din nou din cer. Unde a mers el când a fost izgonit prima dată? În Eden. După ce copiii lui Dumnezeu au căzut prin amăgire și neascultarea de Cuvânt, vedem că el a avut din nou intrare în cer.

În cartea lui Iov scrie că a existat o zi în care fiii lui Dumnezeu s-au înfățișat înaintea lui Dumnezeu, iar atunci a mers și Satan. Așadar, mai întâi am văzut că Satan a fost izgonit din cer, dar după aceea îl vedem din nou în cer. Ce face el acolo? Cum este numit el în Apocalipsa 12? Pârâșul fraților. Înainte de căderea lui Adam, copiii lui Dumnezeu nu puteau fi acuzați de nimic, dar când omul a căzut, Satan a devenit pârâșul fraților. El a primit această poziție din cauza căderii omului. Ați înțeles? Înainte de cădere, el nu a putut să-i acuze pe frați, dar după căderea în păcat, a fost numit „pârâș”.

Atunci ce provoacă izgonirea lui din nou? Când își pierde poziția și este alungat? Când nu mai poate să-i acuze pe frați. Vedeți? Restituirea deplină a Cuvântului aduce dreptul la Ispășirea deplină a copiilor lui Dumnezeu. Astfel, Satan nu mai poate aduce nici o acuzație împotriva lor, pentru că singurul lucru de care-i putea acuza, era necredința în Cuvânt. Acesta este singurul păcat: necredința în Cuvânt. Fumatul, adulterul, etc., nu sunt păcate, ci singurul păcat care există este necredința. Păcatul original din grădina Eden nu a fost adulterul, ci necredința în Cuvânt. Dar acum, prin restituirea deplină a Cuvântului, ni s-a adus înapoi un Cuvânt desăvârșit pentru o Viață desăvârșită, pentru o Răpire desăvârșită. Acum, el nu mai are de ce să-i acuze pe copiii lui Dumnezeu, așa că ei merg în sus, iar Satan vine jos.

Aceasta este singura cale prin care putem să-l învingem pe Satan: prin primirea Cuvântului. Amin! Nu prin puterea noastră, ci prin faptul că primim Cuvântul cu smerenie. Prin aceasta, îl facem să-și piardă drepturile și poziția pe care o are în cer. Singurul drept pe care îl are acolo, i-a fost dat în grădina Eden, dar noi ajungem într-un punct când vom primi Cuvântul pe care Domnul L-a rânduit pentru noi ca să nu mai putem cădea. Astfel, când ne întoarcem la credința deplină a Cuvântului deplin, el este biruit pe deplin și își pierde poziția. Și ce spune

Cuvântul? Vai de locuitorii pământului pentru că diavolul este aruncat jos și este cuprins de o mare mânie, pentru că știe că nu mai are timp și că nu o mai poate amăgi pe Mireasa lui Hristos.

Aceasta este bătălia în care suntem prinși noi, prieteni. Aceasta este biruința noastră, biruința pe care o avem prin credința în Cuvânt. Vedeți? Este un Cuvânt desăvârșit pentru o credință desăvârșită, pentru o răpire desăvârșită. Noi nu vom putea găsi aceasta într-o doctrină denominațională, nici în teoriile omenești sau în distracțiile lumii, ci există un singur loc în care vom găsi puterea să biruim: în Cuvântul descoperit al orei. Când vă predați pe deplin Cuvântului descoperit pe deplin al orei, acest Cuvânt vă aduce Viața, iar Viața ne duce la credința originală a părinților noștri. Vedeți? Credința deplină în Cuvântul deplin, va face ca Satan să-și piardă poziția de pârâș pe care o are în ceruri și să fie aruncat jos.

„Ei l-au biruit prin sângele Mielului și prin cuvântul mărturisirii lor.”

Cuvântul „mărturisire” a fost tradus mai mult ca „mărturie”, așa că „Ei l-au biruit prin sângele Mielului și prin cuvântul mărturiei lor împotriva lui.” Deci, ei nu biruiesc numai prin Sângele Mielului, ci prin „sângele Mielului și prin cuvântul mărturiei lor împotriva lui.”

Cuvântul „mărturie” a fost folosit și atunci când a venit Ioan Botezătorul să pregătească prima venire a Domnului și să mărturisească (să depună mărturie) despre Isus Hristos, și este același cuvânt, care a fost folosit atunci când Isus a spus: „Lucrările pe care le fac Eu, mărturisesc (depun mărturie) despre Mine.” Vedeți? Este aceeași mărturie.

Așadar, voi aveți Cuvântul unei mărturii pentru a depune mărturie împotriva diavolului. Viața voastră, mărturia voastră mărturisește împotriva diavolului, care este pârâșul fraților. Deci, viața voastră îl acuză. El nu poate învinge această Mireasă, nu o poate determina să nu creadă acest Cuvânt și nu poate avea biruință asupra ei. El a doborât-o pe cea din alte epoci, dar va veni o Mireasă care va sta pe pământ și asupra căreia nu poate avea biruință, pentru că ea crede Cuvântul, iar când se va ajunge la manifestarea deplină, prin credința deplină în Cuvânt, Satan își va pierde poziția. Vedeți? Iar când Mireasa va merge sus, el va fi aruncat jos.

Mireasa va merge sus. Noi așteptăm schimbarea trupurilor noastre pentru că am fost luați deja în locurile cerești. Noi am fost chemați afară din Laodicea, am fost înviați din denomițiuni, am fost chemați în epoca Miresei, iar sufletele noastre au fost răpite pe un alt Tărâm. Noi așteptăm schimbarea trupului, nu Răpirea, pentru că suntem deja în ea. Noi am parcurs o răpire duhovnicească pentru a putea avea parte și de una firească. Cuvântul ne-a chemat mai sus. Domnul va coborî cu un Strigăt, un Glas și o Trâmbiță. Când El coboară cu un Strigăt, noi trebuie să ne

ridicăm cu acel Strigăt, pentru că venirea Lui jos, ne înalță mai sus. Coborârea lui Hristos este ridicarea Miresei. Noi ar trebui să trăim deja în locurile cerești, iar gândirea noastră ar trebui să părăsească deja gândirea firească a lumii și să ne ducă în locurile cerești prin Strigăt și Glasul îngerului.

Fratele Branham a spus: „Glasul Lui este în ea.” Deci, Glasul Mirelui vorbește prin Mireasă. Ce este aceasta? Noi ne ridicăm mai sus. Coborârea lui Hristos este ridicarea noastră.

Să citim din Luca 10.1-6:

„După aceea, Domnul a mai rânduit alți șaptezeci de ucenici și i-a trimis doi câte doi înaintea Lui, în toate cetățile și în toate locurile pe unde avea să treacă El.

Și le-a zis: „Mare este secerișul, dar puțini sunt lucrătorii! Rugați dar pe Domnul secerișului să scoată lucrători la secerișul Său.

Duceți-vă; iată, vă trimit ca pe niște miei în mijlocul lupilor.

Să nu luați cu voi nici pungă, nici traistă, nici încălțăminte și să nu întrebați pe nimeni de sănătate pe drum.

În orice casă veți intra, să ziceți întâi: „Pacea să fie peste casa aceasta!”

Și dacă va fi acolo un fiu al păcii, pacea voastră va rămâne peste el, altminteri, ea se va întoarce la voi.”

În pasajul acesta, Domnul Isus îi trimite pe cei șaptezeci de ucenici, doi câte doi, pentru a predica Împărăția lui Hristos în cetățile în care sunt trimiși. Isus nu a mers cu ei, ci i-a trimis numai pe ei.

Să mergem acum la versetul 17, unde este descrisă întoarcerea lor:

„Cei șaptezeci s-au întors plini de bucurie și au zis: „Doamne, chiar și dracii ne sunt supuși în Numele Tău.”

Isus le-a zis: „Am văzut pe Satana căzând ca un fulger din cer.” (v. 17-18).

Ce a văzut El? Pe Satan căzând din cer. Când l-a văzut căzând din cer? Când s-au întors cei șaptezeci și l-au spus: „Doamne, chiar și dracii ne sunt supuși în Numele Tău.” El i-a trimis, dar nu a mers cu ei, iar când l-au spus ce au făcut, El a spus: „Am văzut pe Satana căzând ca un fulger din cer.”

Ce cauzează căderea Satanei? Când Mireasa vine în poziția ei și manifestă exact ceea ce a manifestat Isus Hristos. Înțelegeți? Când ucenicii au ajuns în acel punct, El l-a văzut pe Satan căzând ca un fulger din cer.

Prieteni, astăzi, noi suntem chemați să ne ocupăm locul exact ca ei.

Țineți minte că în Cuvânt, totul se repetă, iar ucenicii au avut biruință atunci când au fost trimiși de Domnul, doi câte doi, nu când a scos Isus afară demonii. Atunci, El a mărturisit că l-a văzut pe Satan căzând din cer ca un fulger.

Voi sunteți cei care l-au izgonit afară, prieteni.

În mesajul „Casa Ta”, din anul 1961, fratele Branham spune următoarele:

„Aceasta s-a întâmplat imediat după ce Isus le-a dat apostolilor Săi putere împotriva duhurilor necurate, iar ei au mers și au scos diavolii afară. El i-a trimis doi câte doi și le-a spus: „Nu mergeți la neamuri, ci mergeți, mai degrabă, la oile pierdute ale casei lui Israel. În orice cetate intrați, predicați Împărăția cerurilor, vindecați bolnavii, scoateți afară diavolii”, și așa mai departe.

Apoi, ei au venit înapoi plini de bucurie (cei care ați pus întrebarea, știți ce este aceasta), s-au întors înapoi bucurându-se. Dar El le-a spus: „Nu vă bucurați de faptul că duhurile vă sunt supuse, ci bucurați-vă că numele voastre sunt scrise în ceruri.” Și a mai spus: „Am văzut pe Satana căzând ca un fulger din cer.”

Vedeți, puterea acelei biserici care a mers mai departe, a zguduit toată împărăția Satanei. Înțelegeți?”

Prieteni, noi trebuie să mergem mai departe în puterea Duhului Sfânt, în puterea Cuvântului.

„Vedeți voi? El l-a văzut pe Satan căzând de la locul lui, pentru că Dumnezeu dăduse din nou putere Bisericii Sale. El l-a văzut căzând ca un fulger din cer, pentru că a fost aruncat din locurile cerești (vedeți?) prin puterea acelei Biserici, prin puterea lor, a celor care aveau putere.

Isus a spus: „Vă dau putere asupra duhurilor necurate!” Vedeți? Iar ei au zguduit împărăția Satanei. Ce putem face cu ea astăzi? O, slavă Domnului!”

Prieteni, noi trebuie să așteptăm aceste lucruri, pentru că această Biserică trebuie să se întoarcă la starea ei originală de la Rusalii. Rusaliile sunt exemplul, Rusaliile sunt starea Bisericii la care luptăm să ne întoarcem. De ce? De unde a căzut biserica? De la Rusalii.

În predica „Faptele Duhului Sfânt, citim:

„În ziua de Rusalii, Petru a ținut o predică și au fost salvate trei mii de suflete. Diavolul nici măcar nu s-a mișcat din patul lui. Așa este. „Lasă-i în pace!” Vedeți?

Apoi, în ziua următoare a trecut pe la poarta Frumoasă și a vindecat un om care era infirm din pântecul mamei sale, iar atunci tot iadul s-a dezlănțuit împotriva lui, l-a aruncat în temniță și l-a ținut acolo toată noaptea. Da, domnule, l-au pus în temniță, în celula dinăuntru, din cauza supranaturalului.

Diavolul a spus: „Nu pot lăsa ca vindecarea divină să înceapă acum! Dacă ei fac aceasta, vor zgudui temeliiile mele!” Așa este. „Eu îi pot prosti, din când în când, cu câte o teologie mică, dar cu siguranță, nu pot amăgi Lucrul acela adevărat care vine afară, fiindcă oamenii văd ceea ce este înfăptuit. Voi opri aceasta înainte ca să ajungă în scenă celălalt grup!”

Vedeți? Trei mii de oameni s-au întors la Hristos într-o singură zi, dar Petru nu a

fost arestat din cauza aceasta. Ei nu l-au bătut și nu l-au aruncat în temniță, dar ați văzut ce s-a întâmplat când a adus vindecarea unui singur om infirm.

Ascultați, prieteni. Isus a trecut pe lângă poarta numită Frumoasă, iar omul acela stătea acolo și cerșea încă de când era copil. Ei l-au văzut cerșind zilnic și îl cunoșteau toți pentru că era întotdeauna la poartă. Isus a trecut pe lângă această poartă, dar nu l-a vindecat pe omul acela pentru că aștepta s-o facă biserica Sa.

Fratele Branham a spus că Isus nu și-a terminat toate lucrările când a fost pe pământ, ci le-a lăsat pe unele dintre ele pentru biserica Sa, ca să fie înfăptuite de ea. El a trecut pe lângă poarta Frumoasă și a spus: „Timpul tău a sosit, pentru că Eu am o biserică ce va primi botezul Duhului Sfânt, iar Viața Mea Se va manifesta în Ea.” Ce s-a întâmplat? Petru a legitimat slujba lui Isus Hristos atunci când l-a vindecat pe omul acela, nu când a predicat Cuvântul la cei trei mii de oameni și i-a convertit. Toți știau că erau neînvățați și necărturari, dar au văzut clar că umblaseră cu Isus. Ați înțeles? Isus nu și-a terminat toate lucrările când a fost aici, ci le-a lăsat pe unele ca să le facem noi. Aceasta ne aduce bucurie!

În predica „Dumnezeul acestui veac rău”, scrie:

„Noi vedem că acest veac rău este pentru a-i dovedi Satanei că Ea nu este ca și Eva, că Ea nu este acel gen de femeie. Mireasa va fi încercată prin Cuvântul Său, așa cum a fost încercată și mireasa lui Adam. Mireasa lui Adam a crezut fiecare iotă din Cuvânt, totul, dar a fost derutată cu privire la o singură făgăduință: că El este Același ieri, azi și în veci. Vedeți, astăzi, sub ispita vrăjmașului, ea a eșuat cu privire la o singură făgăduință, când au stat față în față.

Iar acum, poporul care este chemat pentru Numele Lui, este desigur, Mireasa Sa, și ea va veni din nou în contact prin același lucru: nu numai prin Adevărul cu privire la denomițiuni sau la altceva, ci prin fiecare Cuvânt.”

Mireasa va veni la confruntare și va sta față în față cu vrăjmașul, exact ca în grădina Eden, numai că Ea este rânduită să nu cadă. Și pentru că Ea nu cade, „Am văzut pe Satana căzând ca un fulger din cer.”

În 1Ioan 3.8 scrie:

„Cine păcătuiește este de la diavolul, căci diavolul păcătuiește de la început. Fiul lui Dumnezeu S-a arătat ca să nimicească lucrările diavolului.”

Pentru că diavolul a păcătuit de la început, Hristos a trebuit să fie manifestat pe pământ pentru a nimici lucrările diavolului. Călătoria Sa pământească repară ceea ce nu a mers bine în cer. Diavolul a păcătuit de la început, iar Fiul lui Dumnezeu S-a manifestat ca să nimicească lucrările diavolului.

Prieteni, noi suntem într-o călătorie pe pământ și ducem o luptă în urmă căreia diavolul va fi nimicit pentru totdeauna. Dumnezeu nu l-a nimicit la început, El nu a

putut face aceasta, dar revolta Satanei a slujit scopului lui Dumnezeu; în Legea lui Dumnezeu exista ceva care L-a oprit să-l nimicească atunci, dar Dumnezeu l-a izgonit jos și i-a pus o capcană.

Fratele Branham a spus că El a venit pe pământ și l-a pus pe om într-o stare în care era predispus la cădere, într-un trup firesc, ca al unui animal, într-un trup în care putea cădea, iar Satan a profitat de această stare slabă a omului. În acele circumstanțe, Satan a avut biruință, dar prin aceasta, Dumnezeu i-a pus de fapt o capcană. Vedeți? Haman avea să fie spânzurat de propria sa spânzurătoare, iar Satan și-a ridicat și el propria spânzurătoare.

El încearcă să-și păstreze poziția în ceruri și împărăția pe pământ, dar Mireasa îl va izgoni din cer prin Viața ei, prin credința deplină pe care o are în Cuvântul deplin al lui Dumnezeu; îl va izgoni afară și își va ocupa locul pe tronul ceresc în Împărăție. Cerul, locul în care încearcă Satan să-și păstreze poziția, este pentru Mireasă, iar pământul pe care încearcă să-l păstreze el, este tot pentru Ea. Aleluia!

Vedeți de ce se luptă Satan atât de înverșunat? Dar împărăția Satanei se va prăbuși pentru că există un Cuvânt deplin care va aduce o Ispășire deplină cu o Viață deplină care să trăiască în noi. Nu este viața noastră, ci este Viața Lui care trăiește în noi, deoarece Fiul lui Dumnezeu S-a arătat ca să nimicească lucrările diavolului.

Eva a fost înșelată prin pofta trupului, a ochilor și a mândriei vieții, iar Isus a fost dus în pustie și ispitit tot prin ispita trupului, a ochilor și a mândriei vieții. El a biruit, dar nu prin puterile Sale, ci prin „Este scris”, arătându-ne că și noi, cei slabi, putem birui pofta trupului, a ochilor și mândria vieții tot cu „Este scris”. Cuvântul este biruința noastră, Sabia noastră, Turnul nostru puternic. Totul este în Cuvânt, de aceea, ne-a fost restituit.

Fratele Branham a spus că Dumnezeu încearcă să-L aducă la noi, dar noi ne lăsăm distrași de slujba noastră, de familia noastră, de problemele firești ale acestei epoci Laodicea, dar Dumnezeu ne cheamă la o despărțire totală de necredință. Vedeți? Civilizația aceasta este o civilizație necredincioasă, iar telefonul nostru, mașina noastră, totul se bazează pe necredință.

Fratele Branham a spus următoarele în „Cuvântul vorbit este sămânța originală”:
„Hristos S-a arătat pentru a nimici lucrările diavolului. Credeți aceasta? Eu nu pot explica totul, ci voi trece prin aceasta rapid, voi atinge numai vârfurile înalte ca să nu vă rețin mult. Hristos s-a arătat ca să nimicească lucrările diavolului. Este adevărat? (Adunarea spune: „Amin!”). Toți credeți aceasta. Ce era El? Cuvântul lui Dumnezeu care distruge lucrările hibridului, ale diavolului. Este adevărat? El a fost rânduit să facă aceasta; S-a născut ca să facă aceasta, ca să distrugă lucrările

diavolului.

Acum, trupul Său trebuie să facă același lucru.”

De ce? Pentru că dacă El este Cuvântul și trupul Său este tot Cuvântul, iar Cuvântul lui Dumnezeu S-a arătat ca să nimicească lucrările diavolului. Dar nu Cuvântul lui Dumnezeu scris în această Biblie. Noi am avut Biblia de sute de ani, însă Ea nu a nimicit lucrările diavolului. Dar când Cuvântul este pus într-un vas și manifestat, aceasta nimicește lucrările diavolului. Isus a venit și a spus: „Vă dau putere asupra șerpilor, a scorpionilor și asupra oricărei puteri a diavolului!”, iar acest Cuvânt a primit valoare atunci când cineva L-a crezut și a acționat pe baza Lui. Când Petru a mers la poarta numită Frumoasă și a spus: „Uită-te la noi; argint și aur nu am, dar ce am îți dau.” Ce făcea el? Lua Cuvântul pe care L-a vorbit Isus, iar atunci acel Cuvânt a devenit trup, iar manifestarea Cuvântului a nimicit lucrarea diavolului. Diavolul l-a adus pe omul acela în starea în care era, din pricina păcatului. Vedeți? Păcatul din grădină, hibridizarea, l-a adus pe omul acela în starea în care era, așa că stătea acolo infirm din pricina atributelor păcatului. Acelea erau lucrările diavolului. Hristos S-a arătat ca să nimicească lucrările diavolului, iar trupul Său trebuie să facă același lucru.

Isus a spus: „Vă dau putere!”, dar dacă Petru nu ar fi aplicat aceasta, ar fi rămas numai Cuvinte, dar cuvintele în sine nu au puterea de a nimici lucrările diavolului, pentru că numai Cuvântul făcut trup poate nimici lucrările diavolului.

În Geneza 3, Dumnezeu i-a spus femeii că Sămânța ei va zdrobi capul șarpelui și prorocia stătea acolo, dar capul șarpelui nu a fost zdrobit decât atunci când Cuvântul S-a făcut trup. Este adevărat că noi avem profețiile, ceea ce este foarte bine, dar o profeție își arată puterea deplină numai în timpul când se manifestă. Dumnezeu a dat făgăduința pentru această zi, iar noi nu suntem aici pentru a vorbi despre Semn, despre Viață, ci trebuie să aplicăm Semnul, să manifestăm Viața lui Isus Hristos.

În „Hristos este Taina lui Dumnezeu descoperită”, citim:

„Hristos a spus: „Lucrările pe care le fac Eu, le veți face și voi.” Vedeți, același Dumnezeu. Înțelegeți? „Lucrările pe care le fac Eu, le veți face și voi; ba chiar mai mari decât acestea pentru că Eu Mă duc la Tatăl.” Biserica va mai fi încă puțin în Lumină, legitimând Cuvântul Său făgăduit. Așa cum Dumnezeu a împlinit lucrările Sale în trupul lui Hristos, și Hristos va face aceleași lucrări ale Sale, în Trupul lui Hristos, Biserica. Vedeți, acum, în zilele din urmă, El își face taina cunoscută Miresei Sale, aducând roadele care erau în Pom la început.”

Această Biserică este aici ca să aducă Lumina care strălucește în vârful Pomului, roadele care au fost la început în Pom.

În Romani 16.20, scrie:

„Dumnezeul păcii va zdrobi în curând pe Satana sub picioarele voastre.”

Noi am crezut că această făgăduință este pentru Sămânța femeii, că șarpele va fi zdrobit sub picioarele Seminței femeii, care este Hristos. Când a venit, Hristos era Sămânța femeii; El a venit în trup de carne, a venit în măsură deplină în acel trup, împlinind prorocia din Geneza 3.15, și trebuia să-i zdrobească la șarpe capul. Totuși, în Romani 16.20, vedem că apostolul Pavel face referire la profeția din Geneza 3 și spune că „Dumnezeul păcii va zdrobi în curând pe Satana sub picioarele voastre.” Deci, nu sub picioarele lui Isus Hristos, ci sub picioarele voastre. De ce? Pentru că există două Opere de artă care vor constitui Familia Operei de artă: partea bărbătească și partea femeiască exprimate, Capul și Trupul, iar acum Capul Se unește cu Trupul, așa că Trupul va deveni manifestarea deplină a lui Isus Hristos astăzi, Sămânța femeii arătată pe deplin în zilele noastre, pentru a-l zdrobi pe Satan sub picioarele noastre.

Prieteni, El nu va veni din cer până când noi nu suntem în poziția noastră, nu va veni jos până când nu va ieși toată necredința din biserică, până când Biserica nu se va manifesta în puterea deplină a lui Isus Hristos și se va întoarce în locul de unde a căzut, adică la Rusalii. Dar cât timp nu facem ceea ce am fost chemați să facem, noi paralizăm Programul lui Dumnezeu.

Când a venit Moise ca să elibereze poporul din robie, poporul nu era pregătit, așa că i-au zis: „Cine ești tu? Cine te-a pus conducător peste noi?” Atunci Moise a fugit în pustie și a stat acolo patruzeci de ani. Dar ce s-a întâmplat în timpul cât a fost acolo? Ceva s-a schimbat pentru că a fost respins când a mers prima dată la ei. Astfel, în timpul acestei întârzieri îndelungate, în Egipt s-a întâmplat ceva și lucrurile au mers tot mai rău, iar într-o zi, Dumnezeu a venit jos la Moise și i-a spus: „M-am coborât să izbăvesc poporul Meu pentru că am auzit strigătele și gemetele lui.”

Când Moise a mers la ei prima dată, nu aveau nevoie de izbăvire și se simțeau bine în Egipt, dar între timp condițiile lor de viață s-au schimbat, iar când condițiile s-au schimbat, poporul a început să strige după izbăvire. Și ce s-a întâmplat? Dumnezeu le-a auzit strigătele și atunci a fost timpul pentru izbăvire.

Priviți paralela: profetul a venit, ne-a adus Cuvântul și a așteptat ca biserica să fie răpită. El a spus clar că aștepta ca biserica să plece, dar am ajuns noi la timpul în care s-a schimbat Egiptul? Lumea s-a schimbat în ultimii cincizeci și șapte de ani, dar strigăm noi după izbăvire? Acum suntem pregătiți pentru ceea ce ne-a fost adus prima dată? Suntem pregătiți să fim izbăviți prin Cuvântul care ne-a fost adus în urmă cu cincizeci și doi de ani? Strigăm noi: „Doamne, adu răpirea acum, fiindcă

sunt pregătit să mă izbăvești. Adu acum acel Cuvânt, acea manifestare, pentru că sunt pregătit să jertfesc toate părerile mele și sunt gata să-Ți predau toată ființa și viața mea!”?

Dacă doriți ceva de la Dumnezeu, strigați și cereți lucrul acesta, pentru că disperarea Îl aduce întotdeauna pe Dumnezeu în scenă. Strigați spre Dumnezeu, fiindcă noi suntem în robie în lumea aceasta, dar El ne-a făgăduit eliberarea și întoarcerea în Țara făgăduită. În Cuvânt există o făgăduință care spune că Dumnezeul păcii îl va zdrobi pe Satan.

Când am citit acest verset, eu m-am tot gândit la cuvântul „a zdrobi”, la însemnătatea lui. Știți ce însemnătate are în limba greacă? „A frânge în bucăți”, „a dărâma”, „a călca în picioare”, „a frânge”, a zdrobi trupul cuiva, a-i nimici puterea.”

Astfel, Dumnezeul păcii îl va zdrobi pe Satan sub picioarele noastre. El nu numai că-și va pierde poziția pe care o are în ceruri, ci va pierde tot. Haman va pierde tot. Vă amintiți că Haman și-a făcut un plan și voia să obțină totul: el avea inelul împăratului, prietenia împăratului și urma să-și nimicească vrăjmașii și să-și asigure împărăția, dar Estera a pășit în scenă și a distrus toate lucrările lui Haman, iar Haman a sfârșit spânzurat chiar pe spânzurătoare pe care o ridicase.

Satan a încercat să păstreze moștenirea copiilor lui Dumnezeu, a conceput un plan, a primit anumite drepturi din cauza căderii omului, era pârâșul fraților, și și-a instalat împărăția pe pământ. El este un intrus care și-a adus Edenul pe pământ, are totul aranjat și este sigur că va birui. Dar va fi o Estera care-i va distruge toate planurile și îl va vedea spânzurat chiar de spânzurătoare pe care a înălțat-o el însuși. În puțin timp, Dumnezeul păcii va frânge trupul Satanei și îi va nimici puterea sub picioarele voastre. Amin!

Este epoca Vulturului, este timpul în care vulturii vor zdura la cer. Amin!

- partea a treia -

ÎNTOARCEREA CUVÂNTULUI

Să citim din Daniel 12.7-10:

„Și am auzit pe omul acela îmbrăcat în haine de in, care stătea deasupra apelor râului; el și-a ridicat spre ceruri mâna dreaptă și mâna stângă și a jurat pe Cel ce trăiește veșnic că vor mai fi o vreme, două vremuri și o jumătate de vreme și că toate aceste lucruri se vor sfârși când puterea poporului sfânt va fi zdrobită de tot. Eu am auzit, dar n-am înțeles și am zis: „Domnul meu, care va fi sfârșitul acestor

lucruri?”

El a răspuns: „Du-te, Daniele! Căci cuvintele acestea vor fi ascunse și pecetluite până la vremea sfârșitului.

Mulți vor fi curățiți, albiți și lămuriiți; cei răi vor face răul și niciunul din cei răi nu va înțelege, dar cei pricepuți vor înțelege.”

Cuvântul acesta îi va curăța pe mulți, îi va albi și îi va încerca, iar fratele Branham a spus că Dumnezeu a îngăduit această epocă rea pentru a-i dovedi Satanei că Mireasa nu va fi ca Eva; că Ea va fi încercată de Cuvânt, dar nu va cădea pentru că este rânduită să nu cadă. Vedeți, Dumnezeu a deschis Cuvântul pentru această Mireasă.

Acum vom merge la cartea Apocalipsei, pentru că suntem la Pecetea a patra. Noi știm că în urmă cu aproape două mii de ani, Pecețile au fost deschise sub formă de simbol, dar Tunetele au rămas închise pentru că ele sunt descoperirea a ceea ce sunt simbolurile. Așadar, Cartea a fost închisă timp de mii de ani, dar noi citim că va fi deschisă în timpul sfârșitului. Pentru aceasta, vom merge în Apocalipsa 10.1-4:

„Apoi am văzut un alt înger puternic, care se cobora din cer învăluit într-un nor. Deasupra capului lui era curcubeul; fața lui era ca soarele și picioarele lui erau ca niște stâlpi de foc.

În mână ținea o cărticică deschisă. A pus piciorul drept pe mare și piciorul stâng pe pământ

și a strigat cu glas tare, cum răcnește un leu. Când a strigat el, cele șapte tunete au făcut să se audă glasurile lor.

Și când au făcut cele șapte tunete să se audă glasurile lor, eram gata să mă apuc să scriu; și am auzit din cer un glas, care zicea: „Pecetluiește ce au spus cele șapte tunete și nu scrie ce au spus!”

Așadar, Ioan a fost însărcinat să scrie tot ce vede, dar când a venit jos Îngerul puternic și a strigat cu glas tare, cum răcnește un leu, cele șapte Tunete au făcut să se audă glasurile lor, iar Ioan a fost oprit să scrie ce spuneau ele.

Îngerul puternic este Hristos și El vine jos cu o Carte deschisă în mâna Sa. Vedeți? Hristos Se întoarce în chip de Înger, iar când vine, El strigă cu glas tare, cum răcnește un leu, pentru că este Împăratul care vine să-și caute Împărăteasa care va sta lângă El. Dar când cele șapte Tunete au făcut să se audă glasurile lor, iar Ioan a vrut să scrie, i s-a spus să le pecetluiască, ceea ce ne duce înapoi, la cartea lui Daniel, pentru că și el a văzut și a auzit aceste lucruri, dar când a vrut să știe mai mult, i s-a spus că vor rămâne pecetluite până la vremea sfârșitului. Amin!

Așadar, Ioan a primit descoperirea celor șapte Tunete în urmă cu aproape două mii

de ani, dar nu i s-a dat voie să scrie nimic, pentru că trebuiau să rămână pecetluite până în timpul sfârșitului. De aceea, fratele Branham spune că Apocalipsa 10 este Pecetea a șaptea, Pecetea timpului de sfârșit. Vedeți? Când au fost deschise cele șapte Peceți, el a spus că cele șapte Tunete sunt în predicarea Peceților, ele fiind Pecetea timpului de sfârșit, pentru că au fost pecetluite până în timpul sfârșitului. Deci, timpul în care aceste lucruri nu mai sunt pecetluite, marchează sfârșitul timpului.

„...ci că, în zilele în care îngerul al șaptelea va suna din trâmbița lui, se va sfârși taina lui Dumnezeu, după vestea bună vestită de El robilor Săi prorocilor.”

Vedeți, „în zilele îngerului al șaptelea, când el va începe să sune”. Când a început să sune îngerul al șaptelea? Fratele Branham a spus că el nu a început să sune din trâmbiță atunci când a plecat în campaniile de evanghelizare și de vindecare, ci a sunat atunci când a început să descopere Cuvântul.

Deci, când îngerul al șaptelea a început să sune din trâmbița sa, s-a încheiat taina lui Dumnezeu. Noi știm că aici este ceva important și anume, Glasul Său, iar în aceste zile din urmă, Dumnezeu ne va atrage la acest Glas.

Acum, haideți să citim împreună din Apocalipsa 6.7-8, unde avem versetele care vorbesc despre Pecetea a patra:

„Când a rupt Mielul pecetea a patra, am auzit glasul făpturii a patra zicând: „Vino și vezi!”

Dacă vă amintiți, duminică am văzut că este pentru prima dată, de la deschiderea Peceților, când ni se vorbește despre Glas. Astfel, vedem că atunci când au fost deschise primele trei Peceți, ni se spune: „am auzit pe una din cele patru făpturi vie zicând...” (în limba engleză nu scrie ca în limba română, ci spune că după ce a vorbit făptura vie s-a auzit un tunet); „am auzit pe a doua făptură vie zicând...”, „am auzit pe a treia făptură vie zicând...”, dar în Pecetea a patra ni se spune: „am auzit glasul făpturii a patra zicând...” Așadar, Dumnezeu ne face atenți ca să vedem că aici este un Glas care vorbește, acesta fiind Marele Vultur, Vulturul puternic care a vorbit printr-un vultur-profet, iar el a fost glasul celei de-a patra făpturi, a fost glasul îngerului al șaptelea.

Acum ne întoarcem la Apocalipsa 3.20, unde este vorba de epoca a șaptea a Bisericii. Deci, avem: epoca a șaptea a Bisericii, Pecetea a patra, Apocalipsa 10.7 și îngerul al șaptelea, dar toate spun același lucru.

„Iată, Eu stau la ușă și bat. Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el, și el, cu Mine.”

Noi știm că aici, în Laodicea, El stă la ușă și bate, dar ceea ce vreau să subliniez este că Domnul Isus spune: „Dacă aude cineva glasul Meu”. El nu a spus: „Dacă

aude cineva că Eu bat.” De ce spune aceasta? Pentru că în Laodicea, El a fost scos afară din biserică, iar acum bate ca să intre înăuntru. Dar cum bate El? El bate cu Glasul Său: „Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el”.

Pecetea a patra se desfășoară în epoca Laodicea, iar la deschiderea ei, Ioan a auzit glasul celei de-a patra făpturi vii, adică glasul îngerului al șaptelea. Așadar, aici avem: Apocalipsa 10.7, Apocalipsa 6.7 și Apocalipsa 3.20, pentru că toate arată spre același lucru. Aleluia!

Un alt lucru pe care aș vrea să-l spun și pe care aș dori să-l rețineți, chiar dacă deocamdată nu îl veți înțelege, este că Pecetea a patra, a cincea, a șasea și a șaptea, se suprapun și se întrepătrund.

Dacă privim primele patru Peceți, ele merg de-a lungul epocilor Bisericilor, deci vedem o ascensiune. Fratele Branham a spus că este ca și cum am urca niște trepte, una se suprapune peste cealaltă, la fel ca epocile Bisericilor. Când ajungem la Pecetea a patra, ajungem la sfârșitul epocilor, iar Pecetea a patra merge mai departe, în necaz, adică se suprapune peste Pecetea a șasea, pentru că atunci când este luată Mireasa sus, diavolul este aruncat jos și se întrupează în fiara care călărește al patrulea cal. Deci, Pecetea a patra și Pecetea a șasea merg în paralel. Dar Pecetea a patra și Pecetea a șasea au ceva de-a face și cu Pecetea a șaptea pentru că Pecetea a șaptea este Pecetea timpului de sfârșit.

Așadar, să nu vă intre în cap că mai întâi trebuie să se termine o Pecete ca să putem intra în cealaltă, pentru că ultimele Peceți se întrepătrund și se desfășoară în același timp. Noi vom vedea aceasta pe măsură ce vom trece prin Peceți, dar deocamdată vă rog să rețineți lucrul acesta și să-l urmăriți.

Frater Branham spune următoarele în predica „Suflete în închisoare”:

„Tainele au fost în cele șapte Peceți, iar când au fost deschise aceste șapte Peceți, a fost deschisă întreaga Biblie. Cele șapte Peceți; (Cartea) a fost pecetluită cu șapte taine, iar aceste șapte Peceți dețin întreaga ei taină.”

Lucrul acesta este foarte important de reținut. Noi nu vorbim numai despre epocile Bisericilor și despre ceea ce s-a întâmplat în ultimii două mii de ani, ci în cele șapte Peceți există o descoperire care explică răscumpărarea seminței lui Dumnezeu, care explică întreaga Biblie, pentru că întreaga Biblie vorbește despre căderea și răscumpărarea omului. Deci, aceasta cuprinde Cartea Răscumpărării. Pentru noi este o Carte deschisă, pentru că Pecețile ei au fost rupte și a fost deschisă.

În Pecetea a patra citim:

„Sunt atât de bucuros că în seara aceasta mă aflu din nou în casa Domnului, în slujba Sa. Sunt atât de bucuros... am crezut că aceasta nu va mai veni, dar în cele din urmă a venit. Așadar, sunt atât de mulțumitor, având în vedere că este ultimul

dintre cei patru călăreți, despre care cred că este unul din principalele mesaje pentru Biserică, în acest timp...”

Eu cred că fratele Branham avea dreptate, și că acesta este unul dintre principalele mesaje pentru biserică deoarece noi ne aflăm în Pecetea a patra.

El a mai spus:

„Dacă ne-am opri la una dintre aceste Peceti, am putea predica timp de o lună de zile, în fiecare seară, despre acea Pecete, și tot nu am reuși s-o atingem (înțelegeți?). Atât de multe lucruri sunt legate de ea. Dar eu ating numai punctele înalte, vârfurile, pentru ca voi să puteți vedea despre ce este vorba.”

Până în urmă cu câteva luni, eu nu am putut înțelege ce a vrut să spună fratele Branham aici, pentru că priveam Pecetele ca fiind ceva istoric; mă gândeam că ele acoperă epocile Bisericilor și explică cum a căzut biserică la Niceea. Astfel, am parcurs Pecetele cu înțelegerea aceea și mi-am zis: „Da, înțeleg, totul este istoric!” dar fratele Branham nu a spus aceasta despre Peceti, ci a zis că Pecetele sunt mult mai mult decât atât. Înțelegeți? Ele nu sunt legate numai de ceea ce s-a întâmplat, ci și de ceea ce se va întâmpla. Astfel, când a ajuns la Pecetea a cincea, fratele Branham a spus: „Doamne, îngăduie să vedem aceste lucruri, ca să știm ce să facem în zilele care ne stau înaintea.”

Așadar, este important să știm că în aceste Peceti se află taina întregii Scripturi.

Noi știm că Pecetea a patra este calul gălbui. Primele trei Peceti sunt adunate în Pecetea a patra; primele trei sunt puterea religioasă, puterea politică și puterea demonică, toate adunate în una, iar cel care călărește în Pecetea a patra este calul gălbui, este moartea spirituală dar și moartea firească, este diavolul întrupat. Pentru a combate această putere, Dumnezeu a trimis ungera Vulturului care este Dumnezeu Însuși, profeții și copiii lui Dumnezeu.

Țineți minte că vulturul este complet diferit de primele trei făpturi. Astfel, primele trei făpturi sunt legate de pământ, trăiesc numai pe pământ, dar vulturul nu este legat de pământ, ci poate zbura. Primele trei făpturi au început cu lapte, dar făptura a patra a început cu carne, deci este o ungeră complet diferită de ceea ce am avut înaintea. Este Dumnezeu Însuși, Marele Vultur, care Se arată într-un vultur-profet, fratele Branham. Așadar, avem un fiu al omului care Îl descoperă pe Fiul omului. Aceasta este prima manifestare care vine să aducă Cuvântul, restituirea Cuvântului original, dar Cuvântul nu poate veni fără profeți. El nu a venit și nici nu va veni vreodată altfel, ci este nevoie de profeți.

Așadar, a trebuit să vină un vultur, iar marele Vultur a vorbit prin el, ca să poată restitui Cuvântul. Vedeți? Când a restituit Cuvântul, El a readus Biserica în poziția ei de drept, iar când a făcut aceasta, El i-a chemat pe micuții vulturi să iasă și să

se manifeste. Dar astăzi, El nu a făcut chemarea numai pentru un vultur profet, ci îi cheamă pe toți vulturii să se manifeste. Aleluia! Iar când toți vin la manifestare, când vor ajunge cu toții la maturitate, vor zbura Acasă.

„Dar acum, se instalează epoca vulturului; Dumnezeu Și-a asemănat întotdeauna profeții cu vulturii, El Însuși numindu-Se Vultur. Vulturul merge atât de sus încât nu mai poate fi atins de nimic. Dar nu numai că este acolo sus, ci este construit pentru poziția aceea, iar când ajunge sus, el vede unde se află. Unii oameni ajung acolo sus, dar nu pot vedea unde se află, așa că nu le face nici un bine să fie acolo. Dumnezeu spune că El este IaHVeH Vulturul. El Însuși este un Vultur; El este Vulturul Tată, iar noi suntem micuții vulturași, copiii Săi.”

Vulturul profet zboară cu viziunea profetică și o deschide copiilor lui Dumnezeu prin descoperire. Nu prin înțelegere intelectuală, ci prin descoperire. Miercuri am vorbit despre „Izgonirea Satanei” și atunci am spus anumite lucruri pe care aș vrea să le iau și să le dezvolt astăzi. Satan este izgonit din cer atunci când este luată Mireasa sus. Așadar, micuții vulturi vin în poziția lor, la maturitate deplină, fiind capabili să zboare la cer, iar când pleacă ei, Satan este aruncat jos și se întrupează într-un singur om de pe pământ, în papa, care din momentul acela este numit Fiara. Dar înainte de aceasta, vedem că antihristul ajunge la plinătatea sa, iar diavolul se întrupează în biserică, într-un grup de oameni care vor înființa Conciliul Mondial Bisericesc, pentru a uni bisericile, pentru a ridica sistemul care să oprească Mireasa, dar când se întâmplă aceasta, Dumnezeu Însuși Se întrupează în Biserica Sa.

Așadar, îl avem pe diavolul care intră într-o biserică și pe Dumnezeu care intră într-o Biserică; avem același război care a început în cer, atunci când Lucifer s-a răzvrătit împotriva lui Mihail, pentru că întotdeauna a fost Satan și Hristos, întotdeauna a fost Hristos și antihristul, Viața și moartea. De aceea, când am ajuns la Pecetea a patra, a venit în scenă un profet, iar când călărețul de pe calul alb, de pe calul roșu și calul negru, a urcat pe calul gălbui, vulturul-profet, a putut spune: „Acesta este moartea!” Acesta este el, iar acum, noi știm cine a călărit tot timpul. Dar aceasta nu s-a putut întâmpla până când nu a zburat vulturul, până când nu a venit profetul în scenă,

Astăzi, aș vrea să vorbim despre Cuvântul care S-a întors, despre întoarcerea Cuvântului, pentru că am văzut că Cuvântul S-a întors la Biserică în Pecetea a patra. Noi trebuie să ne amintim că Isus Hristos este Cuvântul. Să nu uitați niciodată aceasta! Când Logosul a ieșit de la Dumnezeu, când Gândul lui Dumnezeu a început să Se materializeze și Cuvântul a pășit în față ca Logos, Acela era Fiul lui Dumnezeu. Isus Hristos este Cuvântul. Vedeți? Cuvântul S-a făcut trup

și a primit Numele Isus Hristos, Unsul. De aceea, când vorbim despre întoarcerea Cuvântului, noi vorbim despre întoarcerea lui Isus Hristos, despre întoarcerea Persoanei Cuvântului.

Să mergem în Geneza 3.14-15:

„Domnul Dumnezeu a zis șarpelui: „Fiindcă ai făcut lucrul acesta, blestemat ești între toate vitele și între toate fiarele de pe câmp; în toate zilele vieții tale, să te târăști pe pânțe și să mănânci țărână.

Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei. Aceasta îți va zdrobi capul, și tu îi vei zdrobi călcâiul.”

Aceasta este o profeție despre venirea lui Isus Hristos, despre Sămânța femeii care va zdrobi capul șarpelui. Așadar, chiar la căderea omului, Dumnezeu a dat o profeție, iar fratele Branham a spus că Dumnezeu a zis femeii: „Te voi reabilita, iar singurul fel în care pot face aceasta este să aduc Cuvântul în manifestare deplină prin tine. Când voi face aceasta, te voi reabilita.”

Să aducem toate lucrurile și să le așezăm astăzi.

Femeia a căzut, Eva a fost amăgită de șarpe, dar Dumnezeu a promis o cale prin care o va răscumpăra, iar singurul fel în care o putea răscumpăra era ca El să aducă, prin ea, Cuvântul la manifestare deplină. Astfel, când avea să facă aceasta, ea era răscumpărată.

Știți în ce zi trăiți? Noi trăim în ziua în care Cuvântul vine prin Mireasă, aceasta fiind răscumpărarea ei.

Profeția care este așezată aici este aceeași profeție care l-a adus pe Isus Hristos în trup de carne și care îl va aduce înapoi în Trupul Cuvântului deplin, aceasta fiind răscumpărarea noastră.

Prima profeție care a fost dată în Biblie este profeția pe care ne odihnim și noi astăzi. Să nu uitați că Cuvântul este veșnic și nu părăsește niciodată, ci lucrează întotdeauna. Astfel, această profeție nu a fost numai pentru Eva, ci și pentru Sămânța lui Dumnezeu.

În Pecetea a treia citim:

„Observați! Femeia a căzut, iar Dumnezeu a creat o cale pentru ea ca să fie răscumpărată. Deși a căzut, El a creat o cale. Aceasta a fost prima mireasă de pe pământ care a căzut înainte ca ea și soțul ei să fie căsătoriți. Ea a căzut prin raționament. În loc să stea cu Cuvântul, ea a căzut, a căzut în moarte, în despărțire veșnică și l-a luat și pe soțul ei cu ea, și tot ce era pe pământ a căzut. Dar Dumnezeu, care este plin de milă, a creat o cale pentru a răscumpăra femeia. Astfel, El i-a făgăduit că în viitor, cândva, Cuvântul adevărat va veni din nou la ea; Cuvântul adevărat i se va face cunoscut ei. Să țineți minte aceasta, pentru că El a

făgăduit că Hristos va veni prin femeie, iar Hristos este Cuvântul:

„La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu și Cuvântul era Dumnezeu... Și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi...” (Ioan 1.1,14).

Dumnezeu a locuit cu noi în trup de carne și El era Cuvântul.”

Profeția spunea: „sămânța ta”, dar femeia nu are sămânță. Atunci cine este această sămânță? Aceasta este sămânța lui Hristos, Cuvântul care vine prin femeie și va zdrobi capul șarpelui.

„Noi observăm că Dumnezeu i-a spus Evei că după o perioadă de timp, „Cuvântul Se va întoarce la tine.” Cum a căzut ea? Aș vrea s-o spună audiența. De unde a căzut ea? De unde a căzut Eva? De la Cuvânt.”

Să nu credeți că Eva a căzut din cauza curviei. Curvia a fost un atribut, o manifestare firească a căderii ei, dar căderea ei s-a datorat neascultării Cuvântului, mai bine zis, necredinței în Cuvânt. Astfel, curvia a fost manifestarea necredinței ei în Cuvânt. Deci, Eva nu a căzut prin curvie, ci prin necredință. De aceea, noi nu cădem prin fumat, băut sau alte lucruri, ci prin necredință. Înțelegeți? Dar această Mireasă a fost adusă înapoi la credința originală sau la credința părinților apostoli, pentru că ea va birui prin credință. De ce? Pentru că problema a fost necredința, iar Dumnezeu urma să se ocupe de necredință.

„De unde a căzut Eva? De la Cuvânt. Este adevărat? De la Cuvânt, iar Dumnezeu a spus că El va crea o cale prin care s-o aducă înapoi la Cuvânt. În ordine. Cuvântul i Se va face cunoscut, după atât de mult timp. Acum, Cuvântul va veni pentru un singur scop.

Țineți minte ce vă spun acum: Cuvântul va veni la ea pentru un singur scop, acesta fiind răscumpărarea.”

Femeia avea nevoie să fie răscumpărată; întreaga rasă umană avea nevoie să fie răscumpărată din cauza a ceea ce s-a întâmplat la început. Așadar, Cuvântul urma să vină, Sămânța femeii urma să vină pentru un singur scop, acesta fiind răscumpărarea.

„Isus a spus același lucru când a fost pe pământ. El îi va trimite din nou...”

Isus a fost pe pământ, plinătatea Cuvântului manifestat într-un trup; El a venit să îplinească Cuvântul care spunea că va veni prin femeie, a venit ca Sămânța femeii, împlinind Geneza 3.15. Vedeți? El a venit ca împlinire a profeției, dar pentru că știa că femeia va face din nou același lucru, a adus o altă profeție.

În Matei 17.10-11, apostolii au spus:

„Ucenicii l-au pus întrebarea următoare: „Oare de ce zic cărturarii că întâi trebuie să vină Ilie?”

Drept răspuns, Isus le-a zis: „Este adevărat că trebuie să vină întâi Ilie și să așeze

din nou toate lucrurile.”

Împlinirea profeției din Geneza 3.15 stătea pe pământ, El, plinătatea Cuvântului a venit ca să ne răscumpere, dar știa că în Planul Răscumpărării trebuia să se mai întâmple ceva. Înțelegeți? Deși El era împlinirea făgăduinței din Geneza 3.15, Geneza 3.15 nu avea să se încheie atunci, ci mai târziu.

Care profeție a adus răscumpărarea noastră? Geneza 3.15. Când S-a făcut El trup pentru noi? Acum două mii de ani? Nu, acum! El S-a manifestat chiar acum, așa că noi ne aflăm în Geneza 3. Vedeți? Nimic nu se schimbă și nu pălește în Cuvânt, ci El continuă să lucreze.

Isus era aici, El era Dumnezeu în trup de carne și urma să plătească prețul răscumpărării pentru a cumpăra înapoi tot ceea ce a fost pierdut și tot ceea ce urma să fie pierdut. Vedeți, El era acolo, dar cu toate acestea, a spus: „Există un Ilie care trebuie să vină și să restituie toate lucrurile.” El așeza o profeție care spunea că urma să se întâmple ceva pentru că era nevoie de o altă restituire. Vă rog să vă amintiți că Ioan Botezătorul a venit pentru a pregăti calea Domnului, nu pentru a aduce restituirea. Înțelegeți? Ioan a venit pentru a pregăti calea Domnului, dar nu a restituit niciodată ceva înapoi, pentru că dacă ar fi făcut o restituire aceea ar fi trebuit să fie înapoi la Legea lui Moise, iar ei nu voiau să se întoarcă la Lege. Ei treceau la har, iar Ioan pregătea calea pentru venirea harului. Dar ce s-a întâmplat după ce a venit harul? Ei au căzut din nou, de aceea, trebuia să vină un Ilie care să așeze din nou toate lucrurile.

Așadar, Isus era pe pământ, El fiind plinătatea făgăduinței din Geneza 3, dar cu toate acestea a spus: „Nu s-a încheiat totul! Voi veți fi restaurați înapoi!”

„Dumnezeu a făgăduit-o pe Eva duhovnicească la Rusalii; El a spus înainte să se întâmple (cu patru sute de ani înainte ca biserica să cadă) că ei vor cădea, dar a făgăduit că în zilele din urmă, va trimite Cuvântul din nou.”

În Geneza 3.15, când El i-a făgăduit femeii că va trimite Cuvântul, Cuvântul a venit pentru un singur scop, acesta fiind răscumpărarea.

Astfel, când a venit, El a vorbit cu biserica rusalistică și i-a spus: „Mai întâi va veni Ilie și va restitui toate lucrurile.” Isus spunea aceasta deoarece știa că urma să fie nevoie de o restituire. Vedeți? Veniseră toate lucrurile; Cuvântul a venit în măsură deplină și Și-a dat Viața; Persoana Cuvântului și Duhul Sfânt veniseră peste biserică împlinind totul, dar cu toate acestea, Isus știa că trebuie să vină Ceva pentru a restitui, deoarece oamenii aveau să piardă posesia răscumpărării.

Dar unde a dat El această făgăduință la Rusalii?

În Fapte 3.19-21, citim:

„Pocăiți-vă dar și întoarceți-vă la Dumnezeu, pentru ca să vi se șteargă păcatele,

ca să vină de la Domnul vremurile de înviore
și să trimită pe Cel ce a fost rânduit mai dinainte pentru voi: pe Isus Hristos,
pe care cerul trebuie să-L primească, până la vremurile așezării din nou a tuturor
lucrurilor – despre aceste vremuri a vorbit Dumnezeu prin gura tuturor sfinților Săi
proroci din vechime.”

Cuvântul „așezare din nou” înseamnă „restituire”, „restaurare”.

Vedeți? Isus Hristos venise deja, Duhul Domnului Se întorsese și Biserica venise
deja la Viață, dar cu toate acestea, aici, în Fapte 3, El așeză o profeție care spunea
că „cerul trebuie să-L primească pe Isus Hristos, până la vremurile așezării din nou
a tuturor lucrurilor – despre aceste vremuri a vorbit Dumnezeu prin gura tuturor
sfinților Săi proroci din vechime.”

Profeția din Geneza 3, care spune că Sămânța femeii va zdrobi capul șarpelui, a
străbătut timpul, dar în cartea Faptelor, El spune că trebuie să aibă loc o restituire,
pentru că Isus Hristos a fost primit în ceruri până la restituirea din nou a tuturor
lucrurilor. De aceea, este foarte important ca noi să vedem semnul venirii Sale.
Vedeți? El trebuie să fie primit în ceruri până la restituirea tuturor lucrurilor, până
în timpul când profeția din Geneza 3 va fi împlinită în sfârșit.

Toate lucrurile au venit, dar pentru că urma să cădem și să le pierdem, trebuia să
existe o restituire a tuturor acestor lucruri. De aceea, când am văzut semnul venirii
Sale în Norul supranatural, fratele Branham a spus: „Ce este aceasta? Este Domnul
nostru acolo sus.” Ce a fost aceasta? Timpul restituirii tuturor lucrurilor, ceea ce
înseamnă că Geneza 3 este din nou aici.

Să mergem mai departe și să citim din Pecetea a treia:

„Observați! Noi ne aflăm la sfârșitul timpului, iar Evei duhovnicești i s-a făgăduit, la
fel ca Evei ebraice... Miresei ebraice i s-a făgăduit că Se va întoarce Cuvântul, iar
când Mireasa duhovnicească de la Rusalii, a căzut la Niceea, i s-a făgăduit că
Cuvântul va veni din nou în zilele din urmă.

Dacă doriți un alt text, luați Apocalipsa 10. Acolo scrie că în ceasul, în zilele în care
ultimul înger, îngerul al șaptelea, al șaptelea mesager, începe să sune, se va sfârși
taina lui Dumnezeu (vedeți?), restaurarea, întoarcere înapoi la Cuvânt. Biblia spune
că acest mesager al zilelor din urmă, îi va aduce înapoi la credința originală, la
credința părinților.”

La ce ne întoarcem noi? La făgăduința din Geneza 3.15, la Sămânța femeii. Noi
trebuie să ne întoarcem din nou la plinătatea Cuvântului, la plinătatea Cuvântului
care vine din nou în trup, deci trebuie să avem din nou această restituire. De aceea
vine Ilie: pentru restituirea sau reșezarea tuturor lucrurilor.

Astfel, lucrul la care am ajuns noi acum, nu este un profet care s-a arătat și a făcut

minuni, nu aceasta este esența, ci el ne-a adus înapoi la profeția de la cădere, când s-a spus: „Sămânța femeii va veni și va zdrobi capul șarpelui”. Sămânța femeii a venit în plinătate într-un trup numit Isus Hristos, ca să-și dea Viața, dar când a venit, El a spus: „Trebuie să vină Ilie, ca să așeze din nou toate lucrurile.” El știa că femeia din grădină, Eva, a căzut de la Cuvânt; apoi, am avut o altă Eva, biserica ebraică, dar și ea a căzut de la Cuvânt, la fel ca Eva. Astfel, tiparul era așezat.

Ce a urmat? Eva duhovnicească de la Rusalii avea să facă același lucru: să cadă de la Cuvânt.

Singura cale prin care femeia de la început putea fi reșezată, era să primească Sămânța femeii; și singura cale prin care putem fi reșezați noi, este să primim același lucru: plinătatea Cuvântului. Așadar, Cuvântul vine pentru un singur scop, acesta fiind răscumpărarea.

„Când a venit El și când Cuvântul pe care L-a făgăduit El, a venit pentru nuntă, a găsit-o învăluită atât de rău în înlocuitorii ei, încât nu a primit adevărata făgăduință care fusese dată: Cuvântul, pe Hristos”.

Când El a venit la biserica ebraică, ea avea înlocuitorii care îi fuseseră dați până în timpul când avea să vină Sămânța făgăduită. Astfel, când avea să vină El, când Mielul era deja pe pământ, înlocuitorii trebuiau să fie îndepărtați. Ei nu mai aveau nevoie de un miel înlocuitor pentru că era acolo Mielul lui Dumnezeu. Dar lor le-a plăcut atât de mult sistemul de înlocuitori, care devenise o tradiție, încât atunci când a venit Mielul lui Dumnezeu, au dorit să rămână cu înlocuitorii și L-au respins pe adevăratul Miel al lui Dumnezeu.

„Lăsați-mă să mai spun o dată pentru că poate nu înțelegeți, iar eu doresc să înțelegeți. Miresei Eva i s-a promis că va primi un Răscumpărător, iar Răscumpărătorul ei va fi Cuvântul. Dar când a venit Cuvântul, când S-a făcut trup, ea L-a respins. Ea a primit înlocuitori (rețineți, înlocuitori), i s-au dat înlocuitori care aveau să meargă până la venirea Răscumpărătorului, dar când a venit Răscumpărătorul, ea a dorit să continue cu înlocuitorii și a respins Cuvântul adevărat. Aceasta s-a întâmplat cu mireasa ebraică...

Dumnezeu i-a făcut și Evei duhovnicești aceeași făgăduință pe care i-a făcut-o și Evei firești și anume, că îi va fi restituit Cuvântul. În zilele din urmă, El va readuce Biserica la Cuvântul original.”

Noi putem vedea că atunci când Dumnezeu a împlinit Cuvântul Său din Geneza 3, a adus la suprafață Sămânța care a venit prin femeie; El a adus-o într-un chip uman numit Isus Hristos, acesta fiind Cuvântul făcut trup. Aceasta a fost măsura deplină a Cuvântului lui Dumnezeu care stătea pe pământ în trup de carne. Vedeți?

El trebuia să vină în chip uman ca să poată fi înjunghiat și pentru ca Sângele Lui să fie vărsat. Care este scopul răscumpărării? Să cumpere înapoi toată sămânța Lui căzută. Dar când a venit El, ei erau atât de obișnuiți să se țină de ceea ce au avut până atunci, încât au preferat să păstreze ceea ce aveau și au refuzat făgăduința din Geneza 3, așa că au pierdut răscumpărarea.

Același lucru s-a întâmplat și astăzi. Cuvântul deplin a venit, Viața a fost arătată, Sângele a fost vărsat și Viața care a fost în Isus Hristos a venit în biserică, așa că biserica avea toate lucrurile. Vedeți? Ei aveau Cuvântul deplin al lui Dumnezeu, Viața lui Dumnezeu și au venit la răscumpărare, dar au căzut din poziția aceea din cauză că au început să facă ceea ce a făcut prima Evă. Prima Evă a căzut de la Cuvânt, iar această Eva a căzut și ea de la Cuvânt, prin compromis cu privire la Cuvânt, prin faptul că a schimbat Cuvântul, prin faptul că a luat crezuri și dogme în loc să ia Cuvântul. Ea a căzut, iar Dumnezeu a îngăduit ca sistemul acela să meargă mai departe, deoarece avea un acoperământ pentru el. El era Răscumpărătorul înrudit din spatele tronului, care stropi de șapte ori cu Sângele Său ca să acopere păcatele din neștiință ale poporului. Dar Dumnezeu nu voia ca oamenii să rămână în neștiință, ci voia să vină la împlinire făgăduința din Geneza 3. El nu voia o Mireasă care să se împotmolească în neștiință, ci voia o Mireasă care să vină la Viața deplină a lui Isus Hristos, măsura deplină a Cuvântului. Acesta a fost scopul Său, iar pentru aceasta, a așezat o profeție înainte ca ea să cadă de la Cuvânt și a spus că Isus Hristos va rămâne în ceruri până la restituirea tuturor lucrurilor, așa cum a fost vestit de toți profeții de la începutul lumii.

Prieteni, noi suntem aici, pentru că toate profețiile date de la începutul lumii vorbeau despre această venire a Cuvântului. De ce a venit El? Pentru răscumpărare.

Aș vrea să aduc un citat din predica „Semnul” și vă rog să țineți minte că încerc să pun o temelie.

„Țineți minte că Israelul a trecut prin multe lucruri, dar în timpul de seară a fost cerut semnul; nu dimineața, nici în timpul pregătirii, în cele paisprezece zile în care trebuia păstrat mielul. Israel știa că venea ceva.

La fel au știut și Luther, Wesley, Finney, Knox, Calvin. Aceasta este! Ei știau că va veni un timp în care Stâlpul de Foc se va întoarce în biserică. Ei știau că va veni un timp în care aveau să se întâmple aceste lucruri, dar nu au trăit ca să le vadă. Totuși, ei așteptau acest timp.”

Când a vorbit despre semn, fratele Branham s-a referit la Paști. La sărbătoarea Paștelui din Egipt, ei au luat un miel care trebuia să fie fără pată, un miel desăvârșit. Apoi, au trebuit să-l înjunghie și să-i adune sângele. După aceasta, în

timpul de seară, au trebuit să stropească uşciorii de la uşă cu acel sânge, ca să arate că acea casă se afla sub sângele mielului, fiindcă sângele acela afişat era semnul.

Ascultaţi! Ei puteau să ucidă mielul şi să adune sângele într-o găleată pe care s-o pună lângă uşă, dar când îngerul morţii intra în casă, el îl lovea cu moartea pe întâiul născut din acea casă pentru că nu acela era semnul. Semnul era viaţa afişată, arătată. Înţelegeţi? Sângele reprezintă viaţa, iar când uşciorii uşii au fost vopsiţi, toţi puteau vedea că acea casă era sub sângele mielului, sub semn, sub viaţa mielului. Vedeti? Viaţa mielului era expusă, acesta fiind semnul. Dar semnul nu putea fi arătat decât în timpul serii. Până atunci, ei trebuiau să ţină mielul şi să-l cerceteze, să vadă că nu era nimic în neregulă cu el, că era un miel fără cusur, că nu şchiopăta şi nu avea nici o altă rană, iar când vedeau că mielul era desăvârşit, era înjunghiat, iar sângele lui era lua şi afişat.

În Israel era interzis să se mănânce sângele unui animal, deoarece Scripturile spun că viaţa este în sânge. Aşadar, sângele reprezenta viaţa aceluia animal, iar în timpul de seară ei trebuiau să aducă acest miel pe care-l ţinuseră. Cât timp fusese ţinut? Mielul fusese ţinut timp de două Sabate, pentru că așa spune Cuvântul, prieteni.

Când a venit Isus Hristos, El a fost Cuvântul făcut trup; a fost Cuvântul care a sângerat şi a murit, a fost Sângele Cuvântului.

Fratele Branham a spus: „Vechiul Testament şi Noul Testament sunt două Sabate.” Deci, mielul a fost ţinut timp de două Sabate. Aşadar, Mielul a fost ţinut timp de două Sabate; Cuvântul a fost arătat prin Vechiul şi prin Noul Testament, iar acum am aflat că Mielul este desăvârşit, este fără cusur, nu există nici o greşeală în El, nu şchiopătează şi nu are nici o pată. Noi am văzut că acest Cuvânt este desăvârşit, iar în timpul de seară, prin mesagerul timpului de seară, El avea să-L ia şi să-L arate pe Miel.

Dar ce au făcut preoţii din aceste zile? Au luat Mielul şi L-au răstignit a doua oară, vărsând Sângele Cuvântului.

Odată aşezat, tiparul trebuie să continue iar şi iar.

Fratele Branham a spus în predica „Acuzaţia”:

„Acuz această generaţie de a doua răstignire a lui Isus Hristos!”, iar oamenii au întrebat: „Cum L-am răstignit?” Pentru că El este Cuvântul. Astfel, când Cuvântul a venit în măsură deplină, când au fost deschise Peceţile, iar lumea religioasă le-a respins, aceasta a fost a doua răstignire a lui Isus Hristos.

Sângele Lui a fost strâns şi există o Viaţă care vine cu El şi care trebuie arătată, manifestată în timpul de seară. Ce este aceasta? Acum, trebuie arătată Viaţa care era în Jertfă, Ea trebuie să vină peste casa voastră, ca să arate că există un preţ

plătit pentru ea; care să arate că a fost răscumpărată de Viața care era în acea Jertfă.

Astfel, acum trăim Viața Cuvântului care este Viața lui Isus Hristos. De ce? Pentru că vedem Cuvântul și ne aliniem cu El fără scuze și compromisuri. Când Ceva din voi se aliază cu tot Cuvântul, Acela este Duhul lui Dumnezeu care dorește să trăiască fiecare Cuvânt, fiecare iotă, fiecare rând, tot ceea ce a fost spus și învățat. Aceasta afișează Viața arătând că Cuvântul a sângerat pentru mine și a murit pentru mine. Astfel, noi avem dovada Semnului: că pentru noi a murit un Miel desăvârșit.

Poate voi ați văzut un Miel desăvârșit, dar până când nu luați Sângele și nu-L vopsiți pe ușciorii ușii, Semnul nu este aplicat, iar îngerul morții poate intra înăuntru și poate trece pe lângă găleata în care ați pus Sângele. El poate trece pe lângă găleată și poate vedea Mielul înjunghiat, dar dacă sângele nu este aplicat asupra casei, nu există nimic să-l țină departe de voi.

Fratele Branham a spus: „Mesajul nu a fost dat numai ca să vorbim despre El, ci ne-a fost dat ca să-L afișăm, ca să-L trăim.” Ce Viață a adus El? Viața lui Isus Hristos. Ce fel de viață este aceasta? Isus Hristos este Cuvântul, deci trebuie afișată Viața Cuvântului. Aleluia! Când? În timpul de seară.

Mielul a fost ținut timp de șapte epoci ale Bisericii, dovedind că este un Miel desăvârșit și că Cuvântul nu dă greș niciodată; prin restituirea adusă prin Luther, Wesley și pentecostali a dovedit că este un Miel bun și că nu este nimic în neregulă cu El, dar în timpul de seară, trebuie arătat Semnul.

„Israel știa că urma să vină ceva, dar numai în timpul de seară a fost pus pe ușă, sângele mielului, semnul. Cu toate acestea, mielul era deja arătat.

Mielul a fost arătat de-a lungul acestui timp. Mielul a fost în timpul lui Luther, în timpul lui Wesley, dar acum este timpul Semnului, este timpul în care fiecare casă trebuie să fie însemnată de Semn.”

Ceva s-a schimbat, arătând că noi am ajuns în timpul de seară. Vedeți, Mielul a fost în timpul lui Luther, în timpul lui Wesley, dar cu toate acestea ei nu afișau încă Viața. De aceea, Luther a putut fuma, i-a prigonit pe evrei, etc., dar cu toate acestea, a fost în ordine pentru că Mielul era acolo stropind de șapte ori ca să acopere păcatele făcute din neștiință. Înțelegeți? Pentru că încă nu fusese deschis Cuvântul deplin, Luther nu a putut să știe aceste lucruri și nu a putut să afișeze Semnul.

Fratele Branham a spus că „fiecare din cei șapte îngeri a avut parte de o scufundare în Duhul Sfânt, dar acum am ajuns la măsura deplină a Duhului Sfânt, la Viața care Se afla în Miel.”

Prieteni, este timpul Semnului, este timpul ca Viața Cuvântului să fie afișată asupra Casei Sale, iar Casa Sa este Trupul Său, Biserica Sa.

„Mielul a fost în timpul lui Luther, în timpul lui Wesley, dar acum...”

„Dar acum”, aceasta marchează o tranziție, o schimbare, o cotitură, așa că nu mai putem merge pe drumul denominațional, aceasta nu va mai funcționa. Noi nu putem merge mai departe trăind doar parțial pentru El; aceasta nu va merge, pentru că o asemenea trăire a fost valabilă numai în vremea când Mielul Se afla în spatele tronului stropind de șapte ori pentru a acoperi păcatele făcute din neștiință.

Acum, când a venit Cuvântul deplin, nu mai există acoperământ pentru păcatele făcute din neștiință. De ce? Pentru că Cuvântul este aici. Cuvânt deplin a venit și a fost legitimat pentru ca nimeni să nu poată nega că Acesta este Cuvântul. Vedeți? Dumnezeu Însuși a dovedit că Acesta este Cuvântul; El a dovedit aceasta seară de seară, prin semne și minuni, pe platformă, iar noi am putut vorbi zile întregi despre legitimarea Cuvântului. Dar legitimarea Cuvântului avea scopul să dovedească faptul că Mielul este aici, că Sămânța femeii a venit și a fost respinsă a doua oară, și că acum este timpul Semnului; este timpul să luăm Viața Semnului și s-o afișăm ca să fie văzută de lume.

Astăzi, noi nu mai suntem sub acoperământul pentru păcatele făcute din neștiință, ca în zilele lui Luther, de aceea, de îndată ce vedem ceva greșit, trebuie să ne plecăm cu fața la pământ și să spunem: „Doamne, Cuvântul Tău îmi arată că viața mea nu se potrivește cu El, și pentru că trebuie să afișez Semnul, am nevoie de Ceva mai mult decât am; am nevoie să vii prin botezul Duhului Sfânt și să arzi aceste lucruri din viața mea, astfel încât să vii și să trăiești propria Ta Viață prin mine.”

Noi nu putem face nimic cu privire la aceasta, dar când ne recunoaștem starea și strigăm cu disperare spre El, disperarea Îl cheamă întotdeauna pe Dumnezeu în scenă.

Nu stați acolo spunând: „Nu este nimic rău dacă fac puțin compromis, pentru că Dumnezeu îmi cunoaște inima.” Da, Dumnezeu știe exact ce este în inima voastră. Prieteni, noi nu mai suntem în timpul Mielului, ci suntem în timpul Semnului, iar îngerul morții este pe picior de plecare, așa că vom ajunge într-un timp al confruntării, iar atunci numai Viața Lui afișată va primi trecere. Este timpul să ajungem la disperare și să spunem:

„Doamne, nu țin linia. Se pare că nu am putere să biruiesc, de aceea, am nevoie de Viața care este în Sângele care a fost vărsat la Calvar; am nevoie ca Viața aceea să vină în mine, ca să fie afișat Semnul și astfel, să știu că sunt în

siguranță!” Nu există nici o altă cale.

Aceasta ar trebui să ne ducă pe toți la disperare; ar trebui să ne determine să ne plecăm zilnic cu fața la pământ și să spunem: „Doamne, astăzi ne-ai chemat la un singur lucru: la afișarea Vieții lui Isus Hristos.” De ce ni se cere aceasta? Pentru că S-a întors Cuvântul. Cuvântul S-a întors, Sămânța femeii este aici, făgăduința dată părinților este aici.

În Ioel 2.23-27, ni s-a spus:

„Și voi, copii ai Sionului, bucurați-vă și veseliți-vă în Domnul, Dumnezeul vostru, căci El vă va da ploaie la vreme, vă va trimite ploaie timpurie și târzie, ca odinioară.

Ariile se vor umple de grâu, vor gema tocitoarele și teascurile de must și de untdelemn...”

Noi am ajuns în timpul despre care scrie aici:

„...vă voi răsplăti astfel anii pe care i-au mâncat lăcustele Arbeh, Ielec, Hasil și Gazam, oștirea Mea cea mare pe care am trimis-o împotriva voastră.

Veți mânca și vă veți sătura, și veți lăuda Numele Domnului, Dumnezeului vostru, care va face minuni cu voi și poporul Meu niciodată nu va mai fi de ocară!

Și veți ști că Eu sunt în mijlocul lui Israel, că Eu sunt Domnul, Dumnezeul vostru, și nu este altul afară de Mine. Și poporul Meu niciodată nu va mai fi de ocară.”

Când? Atunci când El va restitui ceea ce au mâncat cele patru lăcuste. Când El restituie Pomul Mireasă, noi nu vom mai fi de ocară.

În Pecetea a patra, fratele Branham spune o altă poveste care ar trebui să ne atragă atenția.

În Pecetea a șaptea, el a spus:

„Sunt sigur că ați observat lucrurile care s-au petrecut săptămâna aceasta. Sunt sigur că ați observat băiatul familiei Collins care zăcea acolo zilele trecute și fetița care are leucemie. Împărăția lui Dumnezeu vine!”

Aici, fratele Branham ne atrage atenția cu privire la câteva vindecări care fuseseră făcute în săptămâna aceea: este vorba de băiatul familiei Collins și la o fetiță care avea leucemie. Două lucruri. Apoi, a spus: „Împărăția lui Dumnezeu vine!”

„Și din ce în ce mai mult, negativul devine pozitiv. Aceasta nu ar trebui să-i șocheze pe oameni. De la neprihănire, la sfințire, apoi, la botezul Duhului Sfânt, iar acum, aici. Vedeți? Noi ne apropiem tot timpul de Dumnezeu.”

În Pecetea a patra, foarte devreme, în paragraful 7 (la noi, la pagina 169), fratele Branham începe să spună o poveste:

„Observați! Când El S-a arătat lui Daniel în vedenie, mai întâi a văzut un țap, apoi, a văzut un pom, apoi, avea să fie dată o lege și alte lucruri. El face tot timpul

același lucru, pentru a se asigura că nu pierdem aceasta.”

Vedeți, El arată tot timpul tipuri și umbre.

„Cu câteva minute în urmă am fost cu adevărat încântat să stau de vorbă cu o doamnă care stă aici și are în jur de optzeci și cinci de ani. Chiar înainte de a pleca în Vest, o fetiță din Ohio era în ultimul stadiu de leucemie. Leucemia este cancer în sânge.”

Amintiți-vă că în Pecetea a șaptea, fratele Branham ne-a atras atenția la două cazuri: băiatul familiei Collins și fetița cu leucemie.

„Leucemia este cancer în sânge.”

Prieteni, noi am avut cancer în sânge. De la căderea din Eden, a existat o problemă cu sângele, de aceea, trebuia să se întâmple ceva, trebuia să vină un Sânge care să rezolve problema din sângele nostru. De ce a trebuit să se nască Isus din fecioară? De ce a trebuit să fie o vărsare de sânge pentru iertarea păcatelor? Pentru că în sângele nostru era cancerul.

Astfel, fratele Branham face remarcă aceasta în Pecetea a patra, pentru că Pecetea a patra este încheierea perioadei neamurilor; Pecetea a patra este încheierea epocilor Bisericii și tot în Pecetea a patra, Biserica-mireasă pleacă în răpire, iar Lucifer va fi aruncat jos, se va întrupa în Fiară și va merge în necaz.

Așadar, pentru Mireasă totul se încheie în Pecetea a patra.

Așa cum am spus, fratele Branham spune în Pecetea a patra că în sângele nostru există leucemie, cancer.

„Micuța se afla într-o stare atât de cumplită încât nu mai exista nici o nădejde pentru ea. Era hrănită prin vene. Familia ei era foarte săracă, dar fratele Kidd le-a spus cum răspunde Domnul la rugăciuni și cred că ei s-au înțeles, au angajat pe cineva și au adus fetița aici.

Era o fetiță frumoasă de șase, șapte sau nouă ani. Au dus-o în camera din spate, iar când am mers înaintea Domnului, Duhul Sfânt a avut un Cuvânt pentru ea. Înainte, ei trebuiau s-o ducă să fie hrănită prin vene, dar când a plecat, a cerut un hamburger, deci voia să mănânce pe gură. Astfel, i-au cumpărat un hamburger și a plecat hrănindu-se natural.

După câteva zile a fost dusă la medic, iar medicul nu a putut să înțeleagă. El a spus că parcă nu mai este aceeași fată: „Nu mai există nici o urmă de leucemie.” Spunea aceasta deși ea fusese pe moarte. Medicii renunțaseră la ea și o hrăneau prin vene. Se îngălbenise (voi știți cum li se schimbă culoarea), era deja pe calul gălbui, iar acum este la școală, se joacă cu ceilalți copii și este cât se poate de fericită.”

Aceasta este povestea fetiței cu leucemie, iar acum vom citi povestea băiatului

familiei Collins. Fratele Branham relatează povestea în detaliu în Pecetea a cincea: „Am o mărturie pe care aş vrea s-o aduc. Eu am auzit această mărturie și aş putea să greșesc în unele privințe, dar cred că oamenii pe care îi privește sunt aici.

În urmă cu câteva zile, când eram în casa mea din Arizona, am primit un telefon în care mi se spunea că un băiețel avea febră reumatică, iar aceasta merge la inimă. Așadar, el avea o problemă la inimă, iar mai târziu am aflat că avea febră reumatică în sânge.”

Vedeți, acestea sunt cele două cazuri pe care le amintește fratele Branham în Pecetea a șaptea: una este leucemia sau cancerul în sânge, iar cealaltă este febra reumatică la inimă, o boală care afectează tot sângele. Dar sub Pecetea a patra, urma să se întâmple ceva care avea să repare sângele.

„Tatăl și mama lui sunt prieteni buni cu mine, iar fratele Collins a fost unul din diaconii de aici. Băiețelul lui, micuțul Mike (tovarășul de joacă al lui Joe) suferea de febră reumatică la inimă, iar medicii l-au trimis acasă și le-a spus părinților lui să nu-l lase să se ridice din pat și să-i dea să bea apă numai cu paiul. Atât era de grav. Părinții lui sunt oameni care vin aici la Tabernacol.

În urmă cu câteva seri, noi am anunțat un serviciu de vindecare pentru duminică, dar când am văzut că trebuie să răspundem la întrebări, am hotărât să renunțăm la serviciul de vindecare. Eu aveam ceva ce țineam înăuntru, în interiorul inimii mele. Mama și tatăl lui voiau să știe dacă pot aduce copilul în cameră, apoi l-au adus, iar Duhul Sfânt a spus că este vindecat.

Crezând ceea ce a spus Domnul, părinții au luat copilul acasă și l-au trimis la școală. Medicul a aflat aceasta și nu a fost încântat deloc, ci i-a spus mamei că copilul ar trebui să fie în pat, dar ea i-a relatat toată povestea.

Din câte am înțeles, acest bărbat este un credincios creștin dintr-o denominațiune adventistă de ziua a șaptea, și i-a spus mamei copilului: „Trebuie să consult copilul. Ar trebui să-l aduceți la un control.” „Foarte bine”, a spus ea și l-a dus pe copil la el. Doctorul i-a examinat sângele și am înțeles că a fost atât de uimit încât nu a știut ce să facă pentru că copilașul era perfect sănătos.

Este aici familia Collins? Poate nu am relatat totul bine. Este bine cum am spus, soră Collins? Da. Acela este micuțul Mike Collins, care are în jur de șase sau șapte ani, iar vindecarea lui s-a petrecut cu trei seri în urmă în cameră.

Oh, în camera aceea a trebuit să mai fie Cineva înafară de ființele umane. A fost marele și Atotputernicul IaHVeH (așa este) care vine pentru a-Și onora Cuvântul. Sunt atât de recunoscător să aud aceasta! Vedeți? Știu că toți îi suntem recunoscători.”

Aici avem povestea băiatului familiei Collins, iar fratele Branham a spus în Pecetea

a șaptea: „Ați observat ce s-a întâmplat săptămâna aceasta?” Când a spus aceasta, el făcea referire la acest băiat și la fetița cu leucemie, după care a adăugat: „A venit Împărăția lui Dumnezeu.”

Aici, el a adus un detaliu la care aș vrea să mă opresc puțin:

„La două sau trei zile după ce a mers la școală, s-a dus la medic, iar el a spus foarte uimit: „În acest copil nu mai este nici urmă de leucemie!” Vedeți? Este ceva ce s-a întâmplat pe loc, puterea Dumnezeului celui Atotputernic a luat sângele și l-a curățat punând acolo pulsul unei vieți noi. Sistemul circulator este viața voastră muritoare, iar El a creat celule noi și le-a îndepărtat pe cele vechi. Ceea ce aș spune eu este că acesta este un act de creație al Dumnezeului celui Atotputernic, care a luat sistemul circulator care era murdărit de cancer și a făcut ca băiatul să devină galben, și doar în câteva clipe, a făcut un sistem circulator complet nou...”

Partea firească o preumbrește pe cea duhovnicească.

Fratele Branham a început să vorbească în Pecetea a patra despre fetița cu leucemie încercând să ne atragă atenția asupra faptului că în sânge există o boală. Băiatul cu febră reumatică avea probleme tot cu sângele, dar Dumnezeu a intervenit și într-o clipă a putut schimba sângele corupt și a făcut un sistem circulator complet nou.

Prieteni, prin deschiderea Cuvântului, astăzi, există în scenă un Dumnezeu care a adus plinătatea Duhului Sfânt ce poate schimba un sistem circulator pângărit, viața veche pe care obișnuiați s-o trăiți, și să vă dea o transfuzie de Sânge complet nouă din Sângele Vieții lui Isus Hristos. Ce a făcut aceasta? Deschiderea Cuvântului L-a adus înapoi pe Isus Hristos, Sămânța făgăduită. De ce? Ca să schimbe viața noastră pângărită.

Noi am venit în lume cu cancer în sânge. Poate nu avem nimic în sângele firesc, însă viața din noi este pângărită, viața pe care o trăim în trupul nostru firesc are febră reumatică, are cancer și ne afectează. Dar există un Dumnezeu care vrea să ne facă o transfuzie de Sânge. El vrea să ne curețe sângele și să ne dea Celule noi, Viața lui Isus Hristos. Noi nu mai trăim în zilele lui Luther, ale lui Wesley sau în zilele restituirii darurilor, ci suntem în timpul în care Persoana Duhului Sfânt Însuși a venit jos să ne curețe viața veche și să ne dea Viața Sa, Viața lui Isus Hristos. Acea Viață este Semnul care ni Se cere astăzi, iar fără Ea suntem pasibili de moarte.

Așadar, există un scop al acestei veniri. Fără ea, Mireasa nu ar fi putut atinge niciodată poziția la care este chemată. Înțelegeți? Noi nu putem să așteptăm manifestarea deplină a Vieții lui Isus Hristos dacă ne simțim osândiți undeva în inima noastră.

Fratele Branham s-a dus să se roage pentru un copilaș bolnav, dar înainte de aceasta, el păcătuisese prin faptul că-i ceruse soției sale să mintă ca să-l acopere. Imediat după aceea, a plecat să se roage pentru acel copilaș bolnav. El se rugase pentru mii de oameni, iar Dumnezeu i-a răspuns rugăciunii, oamenii fiind vindecați, dar când s-a dus la acest copil, Dumnezeu i-a spus: „Cum poți să te rogi pentru acest copil după ceea ce ai făcut? Ai mințit!” Vedeți ce poate face osânda? Ea va opri manifestarea unui copil al lui Dumnezeu.

Noi suntem chemați la Viața Semnului; suntem chemați să manifestăm Viața lui Isus Hristos, dar dacă suntem apăsăți de lucrurile vechi, de trecutul nostru, când ne apropiem în rugăciune, nu vom avea credință să ne rugăm. Astăzi, trebuie să avem Ceva care să îndepărteze pe deplin de la noi tot ce este vechi. Cine este acesta? Sângele desăvârșit al Mielului desăvârșit, Viața Sângelui care a venit în măsură deplină astăzi, ca să dovedească faptul că suntem desăvârșiți. Dar noi tot nu credem.

Prin nașterea din fecioară, prin credința în Cuvântul Său curat care S-a întors și prin spălarea în Sângele lui Isus Hristos, noi suntem duși înapoi, în starea noastră originală, care este un atribut al lui Dumnezeu, un fiu sau o fiică a Lui, răscumpărați pe deplin.

Să vedem ce spune fratele Branham despre transfuzia de sânge pe care o face Dumnezeu:

„În câteva clipe, circulă un Sânge complet nou...”

Ascultați ce spune în continuare:

„Eu cred (nu vorbesc în Numele Lui, ci prin descoperirea credinței mele) că ceea ce s-a întâmplat zilele trecute în Canionul Sabino... Cred că se apropie ceasul în care membrele lipsă vor fi restituite și puterea glorioasă a Creatorului... Cred că dacă El poate face să apară o veveriță... Dacă aici, un bărbat sau o femeie are o parte lipsă, iar acolo a apărut un animal întreg... Oh, El este Dumnezeu și eu Îl iubesc.”

Fratele Branham vorbește despre cei doi martori care vor aduce Israelul înapoi, la Sărbătoarea Ispășirii, unde vor recunoaște că au respins Mielul și vor veni în contact cu Isus Hristos, adevăratul Miel pentru ispășire. El a vorbit despre aceasta în „Sărbătoarea Trâmbițelor” și a spus:

„Ce trebuie să facă Mesajul îngerului al șaptelea, sub aceeași trâmbiță, aceeași Pecete? Să cheme poporul, Mireasa, afară din tradiția lumească și penticostală, la Ispășirea originală, la Cuvânt, la Hristos făcut trup printre noi în Cuvântul Său.”

Care este Ispășirea originală? Cuvântul. Acesta este motivul pentru care noi Îl putem vedea pe Isus Hristos răstignit pe o cruce în urmă cu două mii de ani și totuși să nu venim la plinătatea Ispășirii, pentru că-L respingem astăzi, când vine în

plinătatea Cuvântului.

Poate ați recunoscut unde a fost făcută ispășirea și care a fost prețul ispășirii, dar Ispășirea este Cuvântul, iar scopul Mesajului îngerului al șaptelea a fost să ne aducă la măsura deplină a Ispășirii, care este Cuvântul deplin. Astfel, dacă avem Cuvântul deplin, dacă am primit Cuvântul deplin, atunci am primit Ispășirea deplină. Ce este Ispășirea? Acoperirea păcatelor noastre ca să fim fără păcat.

În predica „Hristos este Taina lui Dumnezeu descoperită”, fratele Branham a spus că „Biserica este Sângele lui Hristos, prin Duhul, pentru că Viața este în Sânge.”

Astfel, când primim Viața care este în Sânge, Acesta este Semnul, este Duhul lui Dumnezeu, Duhul care Se află în acel Sânge.

În predica „Atunci Isus a venit și a chemat”, citim:

„...Când punem cu adevărat mâinile pe Jertfa noastră, Isus, simțim în inimile noastre că suntem vinovați și știm ce facem. Sângele acelei Jertfe, Viața care era în Sângele Acela, era Dumnezeu Însuși, iar El, Duhul Sfânt, a venit înapoi peste voi.”

Acum vom citi ceva din predica „A stăpâni porțile vrăjmașului după încercare”:

„Când Isus, Fiul lui Dumnezeu născut din fecioară, a vărsat Sângele Său, Viața din acel Sânge era Însuși Dumnezeu. Biblia spune: „Noi suntem salvați prin Viața, Sângele lui Dumnezeu.” Nu prin sângele unui evreu sau a unuia dintre neamuri, ci prin Viața lui Dumnezeu.

... Astăzi Semnul nu este Sângele, ci Viața care este în Sânge, Duhul Sfânt.”

Lumea pretinde că se află sub Sângele lui Isus Hristos, dar întrebarea mea este: „Unde Se află El?”

Ei spun: „Noi suntem sub Sângele lui Isus Hristos, suntem sub Ispășirea adevărată.” Unde se află ea? Fratele Branham a spus că „Sângele acela a fost vărsat pe pământul Iudeii și a mers în pământ, dar Viața care Se afla în acel Sânge este plinătatea Ispășirii; Ea este cea care S-a întors. Când S-a întors Cuvântul, S-a întors Viața.”

Înainte de încheiere, aș vrea să vă mai spun câteva lucruri.

În Pecetea a patra, fratele Branham leagă două lucruri care vor fi foarte importante pentru noi.

În „Sărbătoarea Trâmbițelor”, el a spus:

„Duhul Sfânt a fost legat de către aceste râuri denominaționale, timp de aproximativ două mii de ani, dar va fi eliberat în timpul de seară, prin Mesajul timpului de seară. Duhul Sfânt din nou înapoi în biserică; Hristos Însuși descoperit în trup de carne, în timpul de seară. El a făgăduit aceasta.”

Isus a spus în Ioan 6.53:

„Adevărat, adevărat vă spun că, dacă nu mâncați trupul Fiului omului și dacă nu beți sângele Lui, n-aveți viața în voi înșivă.”

Cum vom putea face aceasta? Cum îi vom mânca noi trupul și cum îi vom bea Sângele? Ce este trupul Lui? El este Cuvântul făcut trup. Ce este Sângele Său? Viața este în Sânge, Duhul Sfânt. Astfel, dacă nu mâncăm Cuvântul Său, dacă nu primim Cuvântul Său și nu bem din Duhul Lui, nu avem Viață în noi, pentru că Domnul Isus nu vorbea despre o pâine firească și despre un sânge firesc.

Prieteni, Pâinea a fost limitată timp de două mii de ani și Duhul Sfânt a fost legat timp de aproape două mii de ani, de aceea, am avut o biserică anemică și slabă care primea doar firimituri de Pâine, nu porția întreagă, doar bucățele mici, o cufundare în Duhul Sfânt aici sau dincolo. Vedeți, ei nu au putut veni la Viața deplină pentru că au avut numai un pic de Pâine și de vin.

Puteți înțelege acum de ce a trebuit să fie deschise Pecetele și de ce a trebuit să ne fie restituit Cuvântul? Pentru că trebuia să vină înapoi Viața deplină.

Noi trebuie să ne întoarcem la Geneza 3, Sămânța femeii trebuie să Se întoarcă la Biserică. Acum S-a întors Pâinea deplină, întreagă, iar Isus a spus: „Eu sunt Pâinea Vieții, care S-a coborât de la Tatăl.”

Cuvântul a fost restituit în anul 1963, și odată cu deschiderea Pecetilor, a venit înapoi toată Pâinea. Atunci a fost restituit tot Cuvântul, iar când a fost restituit tot Cuvântul, a fost restituit și tot Duhul Sfânt.

Acum, întrebarea este: Cât de mult din Viața lui Isus Hristos putem trăi noi? Dacă avem Cuvântul întreg și Duhul, adică Viața, pe deplin, noi putem trăi Viața deplină a lui Isus Hristos și putem face tot ceea ce a făcut El. Tot ce s-a întâmplat cu El, cu Mirele, se poate întâmpla și cu Mireasa, pentru că noi am primit din nou măsura deplină, cu botezul deplin al Duhului Sfânt, cu Viața deplină care trebuie să aducă tot Cuvântul la împlinire.

Ascultați ce spune fratele Branham în Pecetea a patra, cum leagă el lucrurile:

„Eu cred că păcatul va fi frânt, iar când este mărturisit pe baza Sângelui lui Isus Hristos (este ca și cum ai pune o picătură de cerneală într-un înălbitor), este destrămat în partea chimică și trimis înapoi de unde a venit.”

De unde a venit păcatul? De la Lucifer. Eu am mai spus aceasta, dar vreau s-o repet. Noi nu mai trăim cu o pârțică din Duhul, Cuvântul și Viața Sa, pentru că descoperirea lui Isus Hristos ar trebui să facă ceva în viețile noastre și anume, să ni le schimbe total. Mesajul nu a venit ca să-L dezbatem sau ca să scriem cărți pe baza Lui, pentru că așa ceva nu ne ajută cu nimic. Înțelegeți? Mesajul a venit ca să ne descopere Cuvântul, iar descoperirea Cuvântului ne-a adus Viața Cuvântului care trebuie arătată și care trebuie să ne schimbe felul de trăire. Pe măsură ce

Dumnezeu ne descoperă mai multe lucruri, ar trebui să trăim o viață tot mai asemănătoare Vieții lui Hristos, nu mai puțin asemănătoare. Așadar, pe măsură ce înaintăm pe drum, ar trebui să trăim mai mult din această Viață. Noi am ajuns la Ispășirea deplină, iar această Ispășire deplină va îndepărta fiecare păcat și-l va duce de unde a venit, adică la Lucifer.

Ceea ce vreau să spun este că dacă un om moare cu păcatele asupra sa, se va ridica la judecata de la tronul alb și va fi judecat împreună cu păcatele sale. Noi știm că păcatul își are originea în cer, când Lucifer s-a răzvrătit împotriva lui Dumnezeu. Dar el a fost aruncat jos și a provocat căderea din Eden, prin amăgirea femeii, ceea ce a făcut ca noi toți să avem nevoie de răscumpărare. Dacă un om moare în păcat și se va ridica la judecată tot păcătos, Lucifer va sta acolo fără vină, dar când un fiu sau o fiică a lui Dumnezeu trece prin Înălțitorul Sângelui lui Isus Hristos, păcatul este luat de la el și trimis înapoi la dătătorul lui, la pervertitorul original al Cuvântului, la Lucifer. Deci, în ziua judecății când vom sta acolo, noi ne vom înfățișa fără nici un păcat; noi nu vom fi judecați pentru nimic pentru că nu există nici un păcat lipit de noi. Înțelegeți? Mireasa va sta lângă Isus pentru a judeca lumea, dar acolo va fi și Lucifer, iar ceea ce noi am făcut greșit va fi atributul lui și nu ne va fi socotit nouă, ci lui. Cum este posibil acest lucru? Prin Sângele lui Isus Hristos. De ce credeți că ne urăște Satan atât de mult? De ce credeți că urăște Cuvântul atât de mult? Pentru că copiii lui Dumnezeu sunt singurii care pot să-l osândească.

Să citim mai departe:

„Aceasta este ceea ce face Sângele lui Isus Hristos. Atunci, aceasta îl trece din nou pe om dincolo de prăpastie, ca fiu al lui Dumnezeu. Atunci, puterea de creație a lui Dumnezeu este în el, iar când Dumnezeu poruncește să se facă ceva, va fi făcut. Vedeți? Noi ne întoarcem înapoi.

Când Moise, sub sângele taurilor... a întâlnit acea Lumină, Stâlpul de Foc din acel rug care nu se mistuia, a stat acolo sub o însărcinare dată de Dumnezeu. El era profet, iar când a venit la el Cuvântul Domnului, el a vorbit și s-au făcut lucruri create chiar de Cuvânt. Vedeți?

Și dacă el a făcut aceasta sub sângele taurilor, ce va fi sub Sângele lui Isus? Nu acoperit, ci iertat, așa că voi stați în prezența lui Dumnezeu ca un fiu răscumpărat. Vedeți, acum, biserica este cu mult dincolo de standardul său de trăire.”

Vedeți, fratele Branham ne spune că dacă ne punem păcatele sub acest Înălțitor, aceasta ne pune în poziția de a manifesta Cuvântul lui Dumnezeu. Ne trece dincolo de prăpastie, ca fiu al lui Dumnezeu, iar puterea de creație este în noi, așa că atunci când Dumnezeu poruncește să se înfăptuiască ceva, putem vorbi. Ce face

acesta? Sângele Înălbitor al lui Isus Hristos ne duce dincolo de prăpastie. Vedeți? Păcatul a creat o prăpastie, dar Isus nu numai că a construit o punte peste ea, ci a îndepărtat prăpastia, iar prin Sângele Său ne-a adus înapoi la starea noastră fără păcat. Astfel, acum stăm cu Dumnezeu, fiindcă suntem fiii Săi răscumpărați.

„Aceasta este ceea ce face Sângele lui Isus Hristos pentru un copil adevărat al lui Dumnezeu. Când mărturisește acel păcat și stă acolo neprihănit în... har, bunătate... este atât de măreț încât Dumnezeu a spus: „Nici măcar nu-Mi mai aduc aminte de păcatul lui, iar el este pe deplin fiul Meu.” „Adevărat, adevărat vă spun că dacă va zice cineva muntelui acestuia: „Ridică-te și aruncă-te în mare” și dacă nu se va îndoii în inima lui, ci va crede că ce zice se va face, va avea lucrul cerut.” Vedeți, aici el face o legătură: leagă Ispășirea deplină, iertarea deplină de „Adevărat, adevărat vă spun că dacă va zice cineva muntelui acestuia: „Ridică-te și aruncă-te în mare” și dacă nu se va îndoii în inima lui, ci va crede că ce zice se va face, va avea lucrul cerut.”

Voi sunteți un fiu răscumpărat. Știu că aceasta este adevărat.

Eu am văzut cum au apărut veverițe de șase ori... Și așa cum El poate crea veverițe, poate crea muște, broaște sau altceva. El este Dumnezeu, Creatorul. Așa este. Și când... păcatul aceluia muritor este mărturisit și aruncat în Înălbitorul Sângelui lui Isus Hristos, Acesta albește tot păcatul, iar el este nepângărit, curat, fără păcat și fără vină.

Cel care este născut din Dumnezeu nu săvârșește nici un păcat pentru că nu poate păcătui. Înălbitorul stă între el și Dumnezeu. Cum poate ajunge acolo când El îl frânge și-l trimite înapoi la cel care l-a pervertit?”

În Pecetea a patra, fratele Branham a început să vorbească despre Sânge și despre curățirea făcută de El. Apoi, ne vorbește despre restituirea Cuvântului care ne aduce răscumpărarea și ne duce înapoi la Viața deplină, legând toate acestea de „a vorbi pentru a crea.” De ce? Pentru că descoperirea îndepărtează păcatul. „Acum dar nu este nicio osândire pentru cei ce sunt în Hristos Isus...”, iar când Dumnezeu trezește ceva în inima noastră, putem vorbi. De ce? Pentru că am ajuns să vedem că în El nu există nici un păcat.

Problema este că noi vedem Cuvântul, Îl credem, Îl înțelegem, dar inima noastră ne osândește. Astfel, avem nevoie de Înălbitorul Sângelui lui Isus Hristos și de o descoperire, că noi suntem Mireasa fără pată a lui Isus Hristos, dar Dumnezeu este Cel care trebuie să trezească ceva în inimile noastre.

În cartea „Epocile Bisericilor” citim:

„Oh, cât de multă nevoie avem de descoperire prin Duhul! Noi nu avem nevoie de o Biblie nouă, de o traducere nouă, deși unele sunt foarte bune și nu am nimic

împotriva lor, dar noi avem nevoie de descoperirea Duhului. Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru că noi putem avea ceea ce ne trebuie, pentru că Dumnezeu dorește să ne descopere Cuvântul Său prin Duhul.

Fie ca Dumnezeu să înceapă să ne dea prin Duhul Său o descoperire dătătoare de Viață, biruitoare în continuu.”

Gândiți-vă că descoperirea nu a fost dată pentru ca noi să devenim mai deștepți și să mergem să-i arătăm cuiva cât de mult știm. Descoperirea este dătătoare de Viață; Ea nu este o concepție intelectuală, ci este ceva ce trezește Dumnezeu în inima ta, astfel încât poți spune: „Aceasta nu este altceva decât Adevărul!”

„Oh, dacă biserica ar putea să obțină o descoperire proaspătă și să devină prin Ea Cuvântul viu manifestat, noi am face lucrările mai mari și am aduce slavă lui Dumnezeu, Tatălui nostru din ceruri.”

Ce trebuie să facă acest Cuvânt? Să ne dea o descoperire dătătoare de Viață, biruitoare în continuu, fiindcă prin Ea, devenim Cuvântul manifestat. Descoperirea a ceea ce facem noi și unde ne aflăm, aduce Viața lui Dumnezeu, iar Viața lui Dumnezeu este Cuvântul făcut trup.

Astfel, nu este corect să spunem: „Profetul a făcut toate acestea!” Este minunat că profetul a făcut toate acestea, dar Mireasa trebuie să trăiască Aceași Viață; Viața Lui trebuie să se găsească și în Mireasă.

„Pe Cel ce n-a cunoscut nici un păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El.” Amin.

- partea a patra-

TIATIRA

Pentru început, aș vrea să citim din Daniel 2.31-35:

„Tu, împărate, te uitai și iată că ai văzut un chip mare. Chipul acesta era foarte mare și de o strălucire nemaipomenită. Stătea în picioare înaintea ta și înfățișarea lui era înfricoșătoare.

Capul chipului acestuia era de aur curat; pieptul și brațele îi erau de argint; pânțele și coapsele îi erau de aramă;

fluierele picioarelor, de fier; picioarele, parte de fier și parte de lut.

Tu te uitai la el, și s-a dezlipit o piatră fără ajutorul vreunei mâini, a izbit picioarele de fier și de lut ale chipului și le-a făcut bucăți.

Atunci, fierul, lutul, arama, argintul și aurul s-au sfărâmat împreună și s-au făcut ca pleava din arie vara; le-a luat vântul și nici urmă nu s-a mai găsit din ele. Dar

piatra care sfărâmase chipul s-a făcut un munte mare și a umplut tot pământul.”

Astăzi, aș vrea să mergem mai departe cu studiul referitor la Peceți. Noi suntem la Pecetea a patra și ceea ce mi s-a părut ciudat este că în Pecetea a patra o găsim pe Tiatira, pentru că Tiatira este a patra epocă a bisericii.

Pentru început, vom face o scurtă recapitulare asupra Peceților, iar pentru aceasta, voi citi mai multe citate.

Primul citat la care aș vrea să mă opresc este din „Intervalul dintre Biserici și Peceți”:

„Când mergem și rupem aceste Peceți, veți vedea că ele merg înapoi în Scriptură, mult înapoi, pentru că toată taina se află în ele. Vedeți? Fiecare taină a Scripturii se află în aceste Peceți, iar Pecețile nu pot fi rupte până în timpul acela.”

Acum, vom merge la „Întrebări și răspunsuri” din anul 1964:

„Cele șapte Tunete care sunt cele șapte taine au fost deja descoperite? Au fost descoperite deja în cele șapte Peceți, dar nu sunt cunoscute încă de noi ca Tunete?”

Nu, ele au fost descoperite în cele șapte Peceți; despre aceasta au fost Tunetele. Ele trebuiau să descopere... Cele șapte Tunete care și-au făcut auzite glasurile și nimeni nu a putut înțelege ce erau... Ioan a știut ce erau, dar i-a fost interzis să scrie. Dar el a spus: „În ziua în care va suna îngerul al șaptelea, vor fi descoperite cele șapte taine ale celor șapte Tunete.”, iar îngerul al șaptelea este mesagerul celei de-a șapte epoci.”

Aceasta ar trebui să clarifice totul pentru noi: Tunetele au fost descoperite, ele sunt ascunse în descoperirea Peceților.

În „Epoca Bisericii Laodicea, din cartea Epocilor Bisericii”, citim:

„Mesagerul din Maleahi 4 și Apocalipsa 10.7 va face două lucruri: Unu: potrivit Maleahi 4, el va întoarce inima copiilor la părinți. Doi: El va descoperi tainele celor șapte Tunete din Apocalipsa 10 care sunt descoperirile cuprinse în cele șapte Peceți. Aceste taine-adevăruri descoperite în mod divin, vor fi cele care vor întoarce literalmente inimile copiilor la părinții de la Rusalii.”

Noi știm că Maleahi 4 și Apocalipsa 10.7 s-a împlinit deja. Noi știm că mesagerul celei de-a șaptea epoci a fost aici și că a împlinit aceste Scripturi; el a venit și a ieșit din scenă. Ce a trebuit să facă el? Așa cum am citit, el a trebuit să facă două lucruri: să întoarcă inimile copiilor la părinți și să descopere tainele celor șapte Tunete din Apocalipsa 10, care sunt conținute în cele șapte Peceți.

Fiți atenți ce a spus fratele Branham că vor face ele:

„Aceste taine-adevăruri descoperite în mod divin, vor fi cele care vor întoarce

literalmente inimile copiilor la părinții de la Rusalii.”

Acest lucru este foarte important. Tragerea întâia și a doua nu au întors inimile copiilor la părinți, ci ele trebuiau doar să atragă atenția peștelui curcubeu, a copiilor lui Dumnezeu, arătându-le că Dumnezeu este în scenă. Dar nu serviciile de vindecare și nici campaniile au împlinit Maleahi 4, ci împlinirea lui Maleahi 4 este în Apocalipsa 10, când mesagerul celei de-a șaptea epoci a Bisericii a descoperit tainele-adevăruri, cele șapte Tunete, glasurile lui Dumnezeu, care au fost cuprinse în cele șapte Peceți. Când el a făcut aceasta, când a descoperit aceste taine-adevăruri, când a descoperit întreaga Scriptură fiindcă, țineți minte, taina întregii Scripturi se află în cele șapte Peceți: plinătatea răscumpărării seminței lui Dumnezeu, a copiilor lui Dumnezeu care vin pe pământ de-a lungul timpului, cum au fost răscumparați fiind chemați înapoi de unde au venit, care este scopul venirii lor pe pământ, etc., aceste taine-adevăruri ale Peceților sunt cele care întorc literalmente inimile copiilor la credința părinților.

Nu faptul că spunem: „Dumnezeu a trimis un profet!” Aceasta nu o poate face, nici faptul că spunem: „Fratele Branham a fost un bărbat puternic al lui Dumnezeu!” Nici semnele nu au făcut aceasta. Ele au fost semnul lui Mesia care ne atrăgea atenția la ceea ce spunea el, dar cele care ne întorc inimile la credința părinților sunt tainele-adevăruri. Ele nu ne fac să spunem: „Oh, cât de mult îmi place Pavel!”, ci ne întorc la credința pe care o avea Pavel, la credința părinților de la Rusalii. Ce ne întoarce inima la această credință? Descoperirea conținută de cele șapte Tunete. De aceea, a ignora aceasta înseamnă a ignora Mesajul. Dacă ignorăm Pecețile, dacă ignorăm descoperirea celor șapte Tunete, noi ignorăm ceea ce trebuia să ne întoarcă inimile la credința părinților de la Rusalii.

Așadar, studiind Pecețile, credința noastră trebuie să crească, să ajungem la o credință mai mare decât cea pe care o aveam înainte. Când parcurgem Pecețile, nu trebuie să le răsfoim foarte repede și să spunem: „Pecețile acoperă epocile Bisericilor”, ci trebuie să vedem tainele-adevăruri care se află în ele. Fratele Branham a adus și a așezat întreaga Scriptură, iar prin aceasta ar trebui să ajungem la o credință mai mare pentru că descoperirea Cuvântului este cea care ne duce înapoi la credința părinților. Înseamnă că acum, noi avem o credință mai mare decât am avut vreodată în viața noastră. Ce este aceasta? O descoperire mai mare, o desfășurare mai mare: noi vedem ceea ce se afla deja acolo, vedem ceea ce ne-a fost dat deja, dar o vedem mai clar, iar aceasta ne face să acționăm la un nivel mai înalt decât am făcut-o înainte.

Fratele Branham spunea: „Doamne, deschide-ne ochii să putem vedea ceea ce ai pentru noi.”

Prieteni, aceste taine descoperite în mod divin ne întorc inimile la credința părinților de la Rusalii. Ceea ce a fost descoperit în Peceți, ne întoarce inimile la credința părinților de la Rusalii.

Calul gălbui este atât moartea spirituală cât și moartea firească, dar astăzi privim la moartea spirituală. Călărețul de pe calul gălbui este diavolul întrupat.

În Pecetea a patra citim:

„Observați. Cu toate că El i-a dat timp să se pocăiască, ea nu a făcut-o. El a făcut-o din nou, dar ea a refuzat, iar respingerea ei creează o cale perfectă pentru ca Satan să vină și să se întrupeze în ea (Așa este), să se întrupeze în ea pentru că a respins Cuvântul. Exact în același fel devine curvă și biserica protestantă, pentru că respinge Adevărul legitimat al Cuvântului lui Dumnezeu, iar aceasta îi oferă diavolului posibilitatea de a intra înăuntru și de a se întrupa. Când se vor putea contopi împreună, chiar acum, vor face un chip al fiarei și vor merge mai departe făcând exact ceea ce spune el.”

Am adus citatul acesta dintr-un motiv. Fratele Branham a început prin a vorbi despre biserica catolică, ce s-a întâmplat cu ea, cum diavolul a intrat exact în biserică, după care a vorbit despre protestanți și a spus că fac același lucru ca ea. Cu alte cuvinte, fratele Branham a arătat un tipar, după care a arătat că acel tipar se repetă și cu protestanții. Vedeți? Există un tipar stabilit în biserica catolică, dar acest tipar se va repeta și în mișcarea protestantă. Aș vrea să înțelegem bine lucrul acesta pentru că ne va fi de folos pe măsură ce vom merge mai departe.

Fratele Branham a spus că prin ceea ce a făcut biserica catolică, prin faptul că a respins Cuvântul, a creat o cale prin care diavolul a putut intra în mijlocul ei, același lucru fiind valabil și pentru biserica protestantă. Astfel, prin respingerea Cuvântului, ea devine o curvă la fel ca mama ei.

Curva cea mare. Biserica devine curvă prin respingerea Adevărului legitimat, aceasta oferindu-i diavolului posibilitatea de a intra și de a se întrupa în ea, iar când va face aceasta, el va face un chip al fiarei, adică un sistem al Consiliului Mondial Bisericesc, un chip prin care ei se pot uni și vor merge mai departe făcând ceea ce spune el.

Așadar, noi am putut vedea planul de luptă și faptul că toți cei patru cai au fost călăriți de același călăreț. Nu avem patru călăreți, ci același călăreț pe patru cai diferiți, iar prin cei patru cai care sunt patru puteri sau patru căi, el va amăgi biserica. Este același călăreț care a călărit de-a lungul timpului, dar țineți minte că obiectivul lui a fost întotdeauna să ajungă pe al patrulea cal, pentru că plinătatea Satanei va veni în a patra epocă, pe al patrulea cal, pentru că întotdeauna el se descoperă în patru. Dar de fiecare dată când Satan călărește pe o putere,

Dumnezeu trimite împotriva lui o putere care să-l înfrunte.

Calul alb Calul roșu calul negru calul gălbui

Leul Vițelul Omul Vulturul

Când Satan vine cu un compromis, Dumnezeu trimite Leul, Cuvântul curat pentru a ne ține departe de acel compromis;

Când Satan vine cu prigoana, Dumnezeu trimite ungerea vițelului prin care ne putem jertfi viața;

Când Satan trimite amăgirea și întunericul, când ține Cuvântul departe de oameni ca să nu mai poată înțelege nimic, Dumnezeu aduce înțelepciunea făpturii cu chip de om, iar aceste trei ungeri ne duc împreună la vultur.

Aș vrea să ne întoarcem puțin la cartea lui Daniel capitolul 2 și vă rog să fiți atenți la numărul patru pentru că este un număr important. Fiți atenți la numărul patru pe măsură ce înaintăm!

În mesajul „Eu voi fi cu tine cum am fost cu Moise”, fratele Branham a spus:

„Aseară, am călătorit cu copiii lui Israel, din Egipt până la Cades. Oh, ce lecție mare! Ce lucru mare, în timp ce am preumbrit biserica duhovnicească prin biserica firească! Cu Israel, Dumnezeu a lucrat firește, dar cu biserica din aceste zile lucrează duhovnicește, pe măsură ce cheamă dintre neamuri un popor care să-l poarte Numele. Cu noi lucrează duhovnicește, așa cum a lucrat cu Israel firește, comparând una cu cealaltă.”

Este important că Dumnezeu a așezat un tipar, acesta fiind Israelul. Astfel, fratele Branham a predicat „Al treilea Exod”, și a arătat spre primul Exod, ca umbră, pentru că ceea ce s-a întâmplat cu biserica firească, cu Israelul, se va întâmpla și cu biserica duhovnicească. Așadar tot ce s-a întâmplat cu Israelul, a fost doar o umbră a lucrurilor care aveau să vină.

„Tot ceea ce a făcut Dumnezeu cu ei, tot ceea ce a făcut Dumnezeu pentru ei și tot ceea ce au făcut ei ca răspuns, ne servește ca exemplu, iar noi vedem că până acum, Cuvântul s-a împlinit exact la fel.”

Am înțeles aceasta?

Așadar, când vrem să înțelegem ceea ce se întâmplă, trebuie să privim la ceea ce s-a întâmplat, pentru că tiparul nu se schimbă niciodată. Deci, este foarte important să urmărim aceasta, pentru că ceea ce a făcut Dumnezeu cu biserica Sa firească, Israelul, face și cu noi, așa cum am citit mai sus:

„Tot ceea ce a făcut Dumnezeu cu ei, tot ceea ce a făcut Dumnezeu pentru ei și tot ceea ce au făcut ei ca răspuns, ne servește ca exemplu, iar noi vedem că până

acum, Cuvântul s-a împlinit exact la fel.”

Este identic cu ceea ce s-a întâmplat deja. Chiar și Solomon a spus că nu este nimic nou sub soare, pentru că tot ce este a mai fost.

Prieteni, nu se întâmplă nimic nou, ci totul s-a întâmplat deja, doar că s-a întâmplat în locuri diferite, sub nume diferite și cu oameni diferiți, iar acum se întâmplă din nou, chiar aici, printre noi. De aceea, descoperirea acestor Peceți leagă toată Scriptura, pentru că acum, noi putem vedea că este același duh. Fratele Branham a spus că duhurile nu mor, ceea ce înseamnă că aceste duhuri, acești îngeri căzuți care au căzut în urma bătăliei din ceruri, nu au murit niciodată. Acești demoni au pângărit biserica ebraică, dar apoi nu s-au retras pentru că și-au împlinit scopul, ci aceiași demoni care i-au amăgit pe ei în primul Exod, îi amăgesc și pe copiii lui Dumnezeu din acest Exod. Prima dată au venit la Israel, la linia firească, iar a doua oară vin la linia duhovnicească, la poporul care a fost chemat afară dintre neamuri. Astfel, noi am aflat că acestea merg în paralel și că una o preumbrește pe cealaltă, iar noi trebuie să fim foarte atenți la aceasta dacă vrem să înțelegem unde ne aflăm.

Când apostolul Pavel a vorbit despre Exod și despre cei care au căzut, a spus următoarele în 1Corinteni 10.11:

„Aceste lucruri li s-au întâmplat ca să ne slujească drept pilde și au fost scrise pentru învățătura noastră, peste care au venit sfârșiturile veacurilor.”

Așadar, toate aceste lucruri care s-au întâmplat în Vechiul Testament, „s-au întâmplat ca să ne slujească drept pilde și au fost scrise pentru învățătura noastră, peste care au venit sfârșiturile veacurilor.” În felul acesta, văzând ce li s-a întâmplat lor, putem evita să ni se întâmple aceeași catastrofă.

Să ne întoarcem la cartea lui Daniel. La început, am citit că Nebucadnețar a avut un vis în care a văzut un chip. Nimeni nu a putut să-i tălmăcească visul, iar împăratul a hotărât să-i ucidă pe toți înțelepții, dar Daniel a mijlocit pentru ei și i-a zis: „Acordă-mi noaptea aceea”, iar în noaptea aceea, Dumnezeu i-a dat visul pe care noi l-am citit în capitolul 2.24-31.

Astfel, vedem că visul vorbește despre patru stadii diferite ale acestui chip:

1. avea capul de aur,
2. pieptul și brațele de argint,
3. pânțele și coapsele îi erau din aramă și
4. fluierile picioarelor de fier, picioarele parte de fier și parte de lut.

Acum aș vrea să citim mai departe, începând de la versetul 34:

„Tu te uitai la el, și s-a dezlipit o piatră fără ajutorul vreunei mâini, a izbit picioarele de fier și de lut ale chipului și le-a făcut bucăți.

Atunci, fierul, lutul, arama, argintul și aurul s-au sfărâmat împreună și s-au făcut ca pleava din arie vara; le-a luat vântul și nici urmă nu s-a mai găsit din ele. Dar piatra care sfărâmasese chipul s-a făcut un munte mare și a umplut tot pământul.

Iată visul. Acum îi vom spune și tâlcuirea înaintea împăratului.

Tu, împărate, ești împăratul împăraților, căci Dumnezeu cerurilor ți-a dat împărăție, putere, bogăție și slavă.

El ți-a dat în mâini, oriunde locuiesc ei, pe copiii oamenilor, fiarele câmpului și păsările cerului și te-a făcut stăpân peste toate acestea: tu ești capul de aur!

După tine, se va ridica o altă împărăție, mai neînsemnată decât a ta; apoi o a treia împărăție, care va fi de aramă și care va stăpâni peste tot pământul.

Va fi o a patra împărăție, tare ca fierul; după cum fierul sfărâmă și rupe totul, și ea va sfărâma și va rupe totul, ca fierul care face totul bucăți.

Și, după cum degetele de la picioare erau parte de fier și parte de lut, tot așa și împărăția aceasta va fi în parte tare și în parte plăpândă.

Dacă ai văzut fierul amestecat cu lutul, înseamnă că se vor amesteca prin legături omenești de căsătorie, dar nu vor fi lipiți unul de altul, după cum fierul nu se poate uni cu lutul.

Dar, în vremea acestor împărați, Dumnezeu cerurilor va ridica o împărăție care nu va fi nimicită niciodată și care nu va trece sub stăpânirea unui alt popor. Ea va sfărâma și va nimici toate acele împărății și ea însăși va dăinui veșnic.

Aceasta înseamnă piatra pe care ai văzut-o dezlipindu-se din munte fără ajutorul vreunei mâini și care a sfărâmat fierul, arama, lutul, argintul și aurul. Dumnezeu cel mare a făcut deci cunoscut împăratului ce are să se întâmple după aceasta. Visul este adevărat și tâlcuirea lui este temeinică.” (v. 34-45).

Îmi place aceasta! Când vorbește un profet și spune: „Visul este adevărat și tâlcuirea lui este temeinică.”, înseamnă că aceasta se va întâmpla negreșit și că nimic nu o va împiedica să se împlinească.

Așa cum am văzut, aici ni se vorbește despre patru împărății:

Daniel a adus tălmăcirea că este vorba despre patru împărății, iar noi am văzut că Babilonul a fost cucerit de Medo-persani, care la rândul lor au fost cucerți de greci, cea din urmă împărăție care s-a ridicat fiind Roma. De asemenea, noi am putut vedea că toate acestea vorbesc despre Israelul firesc, pentru că Israelul firesc, Ierusalimul a fost dărâmat de patru națiuni dintre neamuri. Asiria a venit și a luat în robie Israelul, dar acestea au fost cele zece seminții din partea nordică, dar nu a ocupat Ierusalimul. Ierusalimul a fost subjugat de aceste patru împărății. Totul a început cu Babilonul, care i-a dus în robie și au luat tezaurul Templului. După ei, au

venit medo-persanii, apoi grecii, iar la urmă Roma care, în anul 70 d.Hr. a zdrobit Ierusalimul sub picioarele ei. Puțin mai încolo, în cartea Apocalipsei și în Daniel, noi vom vedea cât de importantă este această terminologie, pentru că această a patra împărăție sunt picioarele.

Țineți minte că Satan poate copia numai ceea ce face Dumnezeu. În Geneza 3 a fost dată o profeție care spune că „Sămânța femeii va zdrobi capul șarpelui, iar șarpele îi va zdrobi călcâiul”, ceea ce înseamnă că șarpele avea să fie zdrobit sub picioarele lui Isus Hristos. Apostolul Pavel a spus că „Dumnezeul păcii va zdrobi în curând pe Satana sub picioarele voastre.” (Romani 16.20). Deci, picioarele lui Dumnezeu în trup, îl vor zdrobi pe șarpe. Dar ce încearcă să facă șarpele? El încearcă să ridice niște picioare care să zdrobească sub ele Împărăția lui Dumnezeu.

Totul merge în paralel, prieteni, așa că de fiecare dată când vedeți aceasta, să vă amintiți că diavolul încearcă să copieze ceea ce face Dumnezeu.

Împărăția la care aș vrea să fim atenți este împărăția a patra. De ce? Pentru că fratele Branham a spus că aceasta a devenit dintr-o împărăție firească, o împărăție duhovnicească și va merge până la sfârșitul sistemului lumesc, fiind nimicită în cele din urmă, de Piatra care Se desprinde din Munte fără ajutorul vreunei mâini.

Țineți minte că Templul lui Solomon a fost zidit cu pietre tăiate din pământ și aduse împreună pentru a alcătui o Casă în care va locui Dumnezeu, locul în care va locui El, dar există o Piatră de temelie care a fost adusă, iar această Piatră a devenit și Piatra de încheiere. Astfel, El este Piatra de temelie, dar și Capul piramidei, iar această Piatră este Isus Hristos, numai că El nu a fost rezultatul unirii dintre o femeie și un bărbat, ci este Piatra care a fost tăiată din munte fără ajutorul vreunei mâini.

Dumnezeu însuși a creat embrionul și l-a pus în pântecul femeii, iar această Piatră nu a fost atinsă de om, nu a fost tăiată din pământ ca și noi, care venim în lume prin naștere firească, ci El a venit pe o cale diferită. El este Piatra care s-a desprins fără ajutorul unei mâini și care va lovi chipul, dar nu în cap sau în trunchi, ci în picioare, pentru că în timpul sfârșitului vin în scenă picioarele. Este uimitor că Piatra a lovit picioarele, iar când au fost lovite picioarele, tot chipul s-a făcut pulbere. Picioarele sunt Imperiul Roman, iar fratele Branham a spus că acesta s-a împărțit în Imperiul Roman de Est și Imperiul Roman de Vest, adică două picioare, iar apoi merge mai departe amestecându-se cu lutul, ceea ce înseamnă că după separarea Imperiului, fierul se amestecă cu lutul, adică cu oameni pentru că noi suntem făcuți din lut. Țineți însă minte, că acest Imperiu nu se unește niciodată cu oamenii; această împărăție, această biserică romano-catolică pare prietenoasă,

pare că i-ar iubi pe oameni, dar acest fier nu se unește cu lutul, ci doar se amestecă cu lutul pentru că are propria sa agendă, iar aceasta nu este pentru binele lutului, ci doar se folosește de lut, pentru că de fapt separă și domină toate națiunile pământului.

Țineți minte că este a patra împărăție și merge până la final, când este distrusă de Isus Hristos.

În „Cea de-a șaptezecă saptămână a lui Daniel”, citim:

„Conform talmăcirii, capul de aur era Nebucadnețar. El (Daniel) a mai spus: „Va veni un alt împărat, care va fi mai mic decât tine”. Acesta a fost Darius persanul, care a cucerit această împărăție a neamurilor. Cine a venit după medo-persani? Grecii. Alexandru cel Mare, grecii au cucerit împărăția. Cine a luat-o de la greci? Romanii. Și cine a condus lumea neamurilor de atunci? Romanii. Ei sunt fierul.

Apoi, observați că Roma merge până la sfârșit, pentru că a mers până la capătul degetelor. El a văzut noroi, lut (aceștia sunt oameni, este din ce suntem făcuți noi), fierul, puterea Romei, a ajuns în fiecare din aceste națiuni, pentru că Roma deține puterea în fiecare națiune de sub ceruri.”

În Pecetea a doua, citim:

„Rusia nu domnește pretutindeni și nici noi nu domnim pretutindeni, ci există un singur împărat care stăpânește fiecare... așa cum a văzut Nebucadnețar, fierul ajunge în fiecare dintre acele degete, aceasta fiind Roma. Dar Roma nu a făcut-o ca națiune, ci o face ca biserică.”

La aceasta aș vrea să privim în continuare, la această a patra împărăție care s-a schimbat de la împărați la papi, de la puterea fizică a Romei la puterea religioasă a bisericii catolice. Să nu uitați că în continuare vrem să vorbim despre Tiatira.

Așadar, noi vedem aceste patru puteri sau ungeri ale duhului antihrist care aveau să vină să pângărească epocile Bisericilor, întinzându-se de-a lungul celor șapte epoci ale Bisericilor.

Noi știm că el vine pe calul alb, dar apoi trece pe calul roșu și pe calul negru, toți aceștia acoperind epocile pentru ca în epoca a șaptea să întâlnim cel de-al patrulea cal care merge și în necaz, călărețul lui fiind nimicit în cele din urmă. Acest călăreț este diavolul care se întrupează într-un singur om, numit Fiara. Împotriva lui, Dumnezeu trimite ungerile Sale, care acoperă și ele toate cele șapte epoci:

În Pecetea a treia, fratele Branham a spus ceva ce pare puțin complicat. Noi știm că primele patru ungeri ale Satanei acoperă cele șapte epoci ale Bisericii, iar cele

patru ungeri dumnezeiești acoperă și ele cele șapte epoci ale Bisericii. Totuși, el a spus ceva diferit, dar prin aceasta nu a schimbat ceea ce a învățat înainte, ci doar a încercat să ne arate un tipar. De fiecare dată când citiți Mesajul și vedeți că doi plus doi nu fac patru, așteptați liniștiți pentru că acolo este ceva ce mințile noastre nu pot înțelege deocamdată, dar la timpul potrivit și în condițiile potrivite, Dumnezeu vă va deschide ochii, vă va îndepărta solzii și dintr-o dată veți vedea totul deslușit.

Când vom citi ceea ce urmează, vă rog să țineți minte că nu încerc să spun ceva diferit de ceea ce am învățat pentru că, așa cum am spus, fratele Branham spune clar că cei patru cai, cele patru ungeri ale Satanei, acoperă cele șapte epoci, iar cele patru ungeri duhovnicești acoperă și ele cele șapte epoci, dar în Pecetea a treia, el a schimbat puțin tonul pentru a ne arăta ceva.

Să citim deci din Pecetea a treia:

„Observați unde ne aflăm în seara aceasta. Vedeți? Acum am ajuns la cea de-a treia epocă a Bisericii. Suntem exact la a treia epocă a bisericii care este exact ca și al treilea cal.” Înțelegeți?”

Ceea ce spune fratele Branham aici este diferit de ceea ce a spus înainte. Al treilea cal este calul negru, dar el începe să călărească numai în epoca a patra și merge până la calul gălbui, la sfârșitul epocii Laodicea.

Așadar, aici el spune ceva diferit și anume că epoca a treia este exact ca și al treilea cal, ceea ce înseamnă că în prima epocă am avut primul cal, în epoca a doua l-am avut pe al doilea cal, iar în epoca a treia îl avem pe al treilea cal.

Să citim mai departe:

„Ce a fost în prima epocă a bisericii? Nicolaiții au avut o părere, prima doctrină. În ordine. Următorul lucru care s-a întâmplat este că această doctrină a nicolaiților a fost susținută, luată drept bună, și a început să acționeze prin faptul că l-au încununat pe acest individ. Apoi, acest duh, antihristul, s-a întrupat într-un om. Vedeți? Și noi aflăm că mai târziu, el devine Satan întrupat. Se retrage demonul și vine înăuntru Satan.

Dar așa cum avansează antihristul în biserică, a avansat și Mireasa prin: neprihănire, sfințire și botezul Duhului Sfânt, mergând pur și simplu înainte. Numai că ei (antihristul) au parte mai întâi de trezirea lor, iar Biserica are parte de ea mai târziu.”

În continuare, fratele Branham spune:

„Primii trei ani ai lor, primele trei stadii ale lor merg în epoca întunecoasă, apoi, cele trei stadii prin care Biserica iese afară: neprihănirea, sfințirea și botezul Duhului Sfânt din nou, Dumnezeu întrupat făcut trup printre noi.

Acolo, el intră înăuntru ca antihrist, proroc mincinos și fiară, apoi intră în epoca întunecoasă, în timp ce Biserica iese afară din epoca întunecoasă prin: neprihănire, sfințire, botezul Duhului Sfânt, iar calea acum este Cuvântul întrupat.”

Aici, fratele Branham spune că primele trei stadii, primele trei epoci, i-au dus în epoca întunecoasă, iar următoarele trei stadii, au scos biserica din epoca întunecoasă și aduc restituirea Miresei. Așadar, vedem că primele trei epoci au dus biserica în epoca întunecoasă, de aceea, fratele Branham a spus că epoca a treia este acel cal negru, dar el nu se referă la cele patru ungeri care au venit de-a lungul celor șapte epoci ale Bisericii, ci arată ceva ce s-a întâmplat în istorie. În primele trei epoci ale Bisericii s-a întâmplat ceva care i-a dus în Tiatira, în cea de-a patra epocă, în epoca întunecoasă, apoi, s-a întâmplat ceva care a dus la ieșirea din epoca întunecoasă și care a restituit Mireasa din nou. Cu alte cuvinte, el a încercat să așeze un tipar:

Calul alb Calul roșu Calul negru
EFES SMIRNA PERGAM

Așadar, el a spus: calul alb, calul roșu și calul negru, al treilea fiind în epoca a treia a Bisericii, adică în Pergam. A mai citit aceasta și altcineva în afară de mine? Vă întreb pentru că nu vreau să greșesc.

Așa cum am spus, aceasta este diferit de ceea ce a afirmat fratele Branham înainte, dar există un motiv pentru care a făcut aceasta.

Apoi, el a spus că ultimele trei stadii au fost neprihănirea, sfințirea și botezul Duhului Sfânt:

Calul alb Calul roșu Calul negru neprihănire sfințire botezul Duhului
EFES SMIRNA PERGAM SARDES FILADELFIA LAODICEA

Primele trei stadii și ultimele trei, ceea ce înseamnă că Tiatira rămâne la mijloc. Vedeți? Fratele Branham a vorbit de primele trei și de ultimele trei epoci, dar nu a spus nimic despre cea din mijloc. Primele trei merg în epoca întunecoasă, iar ultimele trei ies din epoca întunecoasă, din Tiatira.

În Pecetea a patra, fratele Branham a spus mai multe despre Tiatira:

„Țineți minte că acest antihrist este un om, iar miresei sale, care este biserica sa, i s-a dat un timp de pocăință; dar ea nu a făcut-o în epoca aceea a bisericii, în Tiatira. Vă amintiți aceasta? Vedeți?”

Deci, ei i s-a dat un timp de pocăință, dar nu a făcut-o. Unde i s-a dat un timp de pocăință? În Tiatira. Noi vom înțelege de ce s-a oprit fratele Branham și ne-a atras

atenția asupra acestui lucru, dar mai întâi aș vrea să ne oprim puțin și să explicăm ceva.

Când privim cele patru împărății despre care a vorbit Daniel: capul de aur, pieptul și brațele de argint, pântecul de aramă și picioarele parte de fier și parte de lut, știm că acestea sunt patru împărății firești, dar în a patra împărăție, în Roma, sub sistemul bisericesc roman, avem patru călăreți.

Așadar, în a patra împărăție, în Roma, îi avem pe cei patru cai, dar când se trece de la Roma păgână la Roma papală, se trece din nou prin cele patru stadii. Deci, se parcurg patru stadii, iar în al patrulea stadiu se parcurg din nou, întotdeauna fiind patru, pentru că diavolul ajunge întotdeauna la plinătate în patru. În ordine.

În Apocalipsa 2. 18-23:

„Îngerului Bisericii din Tiatira scrie-i: „Iată ce zice Fiul lui Dumnezeu, care are ochii ca para focului și ale cărui picioare sunt ca arama aprinsă:

„Știi faptele tale, dragostea ta, credința ta, slujba ta, răbdarea ta și faptele tale de pe urmă, că sunt mai multe decât cele dintâi.

Dar iată ce am împotriva ta: tu lași ca Izabela, femeia aceea care se zice prorociță, să învețe și să amăgească pe robii Mei să se dedea la curvie și să mănânce din lucrurile jertfite idolilor.

I-am dat vreme să se pocăiască, dar nu vrea să se pocăiască de curvia ei!

Iată că am s-o arunc bolnavă în pat; și celor ce preacurvesc cu ea am să le trimit un necaz mare, dacă nu se vor pocăi de faptele lor.

Voi lovi cu moartea pe copiii ei. Și toate Bisericile vor cunoaște că „Eu sunt Cel ce cercetez răunchii și inima”: și voi răsplăti fiecăruia din voi după faptele lui.”

Fratele Branham s-a întors spre Tiatira, iar când citim ce i s-a spus Tiatirei, putem vedea că ei au ajuns la religia Izabelei. Deci, Tiatira este epoca în care biserica catolică ajunge să dețină puterea absolută. Când privim în istorie, la anii epocii bisericii Tiatira, vedem că aceasta este vârful puterii catolice, este timpul când biserica catolică a ajuns la putere deplină prin unirea cu statul, acesta fiind apogeul imperiului romano-catolic. Imperiul Roman a fost o putere politică, iar biserica romano-catolică a fost o putere religioasă. Astfel, prin unirea lor, în epoca Tiatira s-a ajuns la puterea deplină a bisericii romano-catolice. Dar când ieșim afară din această epocă, ajungem la Reformă, iar biserica catolică avea să-și piardă puterea deși era unită cu statul. A început să slăbească, să-și piardă influența și puterea, iar fratele Branham a explicat că ceea ce s-a întâmplat cu biserica catolică este preumbrit în primele patru epoci ale Bisericii. Apoi, el arată că tiparul acesta se va repeta din nou, dar de data aceasta se va repeta cu bisericile protestante, pentru că și ele aveau să vină la propria lor Tiatira, la propria

lor moarte duhovnicească.

Astfel, Domnul Isus a spus: „Dar iată ce am împotriva ta: tu lași ca Izabela, femeia aceea care se zice prorociță, dar nu este, să învețe curvia, idolatria și toate aceste lucruri.”

Aceasta este exact ceea ce învață biserica catolică. Și Domnul a continuat: „Iată că am s-o arunc bolnavă în pat; și celor ce preacurvesc cu ea am să le trimit un necaz mare.” Acest timp îl găsim în Apocalipsa 17 și 18, unde se vorbește despre curvă și judecata ei. Încă din epoca Bisericii Tiatira a fost profețit că El o va lua pe această Izabela, care este biserica catolică, și o va arunca la pat. Fratele Branham a spus că Domnul o va arunca în iad, iar celor care au curvit cu ea, le va trimite un necaz care este necazul cel mare. Apoi, Domnul spune: „Voi lovi cu moartea pe copiii ei.” Cine sunt copiii ei? Fiicele protestante. Deci, în epoca Tiatira, El spune că o va lua pe această Izabela și o va pedepsi, după care le va lua și pe fiicele ei și le va ucide, ceea ce înseamnă că tiparul se repetă.

În Pecetea a patra citim:

„Vedeți calul negru atunci? După ce refuză să se pocăiască în Tiatira (fiți atenți), își schimbă calul, trece de la calul negru la cel gălbui, moartea, pentru ultima sa slujbă.”

După ce a refuzat să se pocăiască. Unde? În Tiatira. El vorbește aici despre biserica catolică, dar același lucru se repetă și în zilele noastre.

Așadar, noi putem privi la Tiatira pentru că tot ce a fost acolo, vom vedea acum.

Să citim mai departe din Pecetea a patra:

„Iată, epoca bisericii Tiatira, epoca întunecoasă. Calul ei negru se preface acum în moarte pentru ultima sa slujbă. Când vedem cât de perfect se potrivesc epocile Bisericii cu Pecițile, știm că este adevărat.”

Noi știm că de fapt calul gălbui nu călărește decât la sfârșitul epocii Laodicea. Fratele Branham a înțeles aceasta, dar ceea ce ne arată aici, este tiparul unui ciclu al morții, în care o biserică vine părând nevinovată dar deviind puțin de la Cuvânt. Astfel, ea va urma acest tipar prin calul alb, apoi prin calul roșu și va ajunge la putere deplină; în Tiatira i se dă putere deplină, după care i se dă un timp de pocăință, iar dacă nu se pocăiește, va cădea asupra ei judecata. De aceea, am putut vedea cum a căzut biserica catolică și s-a ridicat biserica protestantă. Dar biserica protestantă urma să facă, pas cu pas, exact ceea ce a făcut biserica catolică. Ei au ieșit afară nevinovat, au ieșit afară cu Cuvântul, dar apoi au început să se organizeze, să ia duhul nicolait care și-a avut originea în biserica catolică și să-l aducă în mijlocul lor. Au ridicat școli, au pus un predicator mai presus decât pe altul, s-au despărțit în diferite tabere și au făcut la fel ca și catolicii, prin faptul că

și-au dezvoltat propriul sistem. Astfel, au căzut exact în același loc în care a căzut și biserica catolică.

Țineți minte! Aparent, Sfântul Imperiu Roman a fost diferit de biserica catolică. Sfântul Imperiu Roman a fost un grup de națiuni unite sub un împărat care a fost încoronat de papa, ceea ce arăta ca biserica este unită cu statul. Dar Sfântul Imperiu Roman, unirea politică a acelor națiuni s-a destrămat, de aceea este profețit în Scriptură că va fi ridicat un chip al Fiarei. Ce va fi acesta? Un grup, dar nu de națiuni, ci de denominațiuni, Conciliul Mondial Bisericesc care va ridica o forță colectivă care se va uni cu Fiara, cu biserica catolică. Când se va înfăptui lucrul acesta, puterea politică se va uni din nou cu puterea spirituală. Și unde ne vom întoarce atunci? La Tiatira. Astfel, toate aceste biserici, toate aceste denominațiuni se îndreaptă cu pași repezi înapoi la mama lor curvă.

Să citim mai departe din Pecetea a patra:

„Duhul Sfânt nu face nici o greșeală. Cu puțin timp în urmă, când ne-am întors spre epocile Bisericilor, El ne-a dat o legitimare mare. Vedeți, îndelunga răbdare iubitoare a lui Dumnezeu? Înainte ca să aducă judecata asupra ei, El i-a dat un timp de pocăință, iar eu vă spun aceasta în Numele Domnului. El i-a dat și bisericii protestante același lucru, dar nici ea nu o va face. Aceste Mesaje au scuturat pretutindeni, dar ea nu a făcut-o.”

Aș vrea să continuăm cu tiparul acesta ca să puteți înțelege. Fratele Branham a predicat mesajul „Restituirea Pomului Mireasă” și a spus că acest Pom Mireasă care s-a ridicat la Rusalii a fost mâncat, în câte stadii? În patru stadii. Câte puteri ale neamurilor au dărâmat Ierusalimul? Patru. Câți călăreți? Patru. Vedeți, întotdeauna este vorba de patru.

Un alt lucru pe care aș dori să-l menționez și pe care aș dori să-l țineți minte este că orice se întâmplă firește cu Israelul, se întâmplă duhovnicește cu Biserica.

Ce au încercat să facă cele patru puteri ale neamurilor? Să cucerească Ierusalimul, până când, în cele din urmă Ierusalimul a fost călcat în picioare de Roma, în anul 70 d.Hr. Care a fost scopul celor patru stadii? Distrugerea Ierusalimului. Care este scopul călărețului de pe cei patru cai? Distrugerea Ierusalimului ceresc, distrugerea Muntelui Sionului, distrugerea Miresei. Scopul final este să distrugă și să zdrobească Mireasa sub picioarele lor.

Așadar, Bisericii i s-a întâmplat exact ceea ce s-a întâmplat cu Israelul. De aceea, în Tiatira, Pomul Mireasă a ajuns să fie mâncat până când nu a mai rămas decât un butuc. Aceste lăcuste au mâncat totul până la butuc, dar există o făgăduință a restituirii.

Dacă mergem în cartea lui Ioel, vom vedea că și acolo sunt tot patru stadii. În

cartea lui loel avem o profeție interesantă, iar fratele Branham a luat aceste versete și a predicat „Restituirea Pomului Mireasă”, la care face referire de mai multe ori. Profeția din loel s-a împlinit firește cu Israel, iar duhovnicește s-a împlinit cu noi.

Cele patru stadii ale lăcustei care a mâncat totul până jos, s-au întâmplat firește cu Israel, prin Babilon, Medo-Persia, Grecia și Roma, dar duhovnicește s-a întâmplat cu Biserica. Să citim ce spune loel:

„Cuvântul Domnului care a fost spus lui loel, fiul lui Petuel.

Ascultați lucrul acesta, bătrâni! Și luați seama, toți locuitorii țării! S-a întâmplat așa ceva pe vremea voastră sau pe vremea părinților voștri?

Povestiți copiilor voștri despre lucrul acesta și copiii voștri să povestească copiilor lor, iar copiii lor să povestească neamului de oameni care va urma!

Ce a lăsat nemâncat lăcusta gazam a mâncat lăcusta arbeh, ce a lăsat lăcusta arbeh a mâncat lăcusta ielec, ce a lăsat lăcusta ielec a mâncat lăcusta hasil.

Treziți-vă, bețivilor, și plângeți! Văitați-vă, toți cei ce beți vin, căci vi s-a luat mustul de la gură!

Căci în țara mea a năvălit un popor puternic și fără număr, cu dinți de leu și măsele de leoaică.

Mi-a pustiit via; mi-a făcut bucăți smochinul, l-a jupuit de coajă și l-a trântit jos; mlădițele de viță au ajuns albe!” (loel 1.1-7).

Așadar, aici ni se vorbește despre această națiune cu dinți de leu care a venit și a pustiit via, pe Israel. Israel a fost via pe care Mirele a plantat-o, a săpat-o și a pus în ea o viță aleasă, dar această națiune a venit, a dat năvală în ea, a pustiit-o și astfel, via avea să moară. Aceasta este ceea ce s-a întâmplat cu Israelul, dar și cu biserica.

Astăzi, noi stăm, privim înapoi și vedem o profeție care s-a împlinit. loel vorbește în aceeași profeție atât de partea firească, cât și de partea duhovnicească.

Așadar, noi vedem cum aceste patru lăcuste se suprapun peste primele patru epoci ale Bisericii. Ele au mâncat totul până când s-a ajuns în Tiatira, unde nu a mai rămas decât un ciot.

Arbeh Ielec Hasil Gazam

În predica „Restituirea Pomului Mireasă” citim:

„Așa cum El a ridicat primul Pom Mireasă pe care lăcusta și nimfa l-au mâncat, El restituie al doilea Pom, ridicându-L din rădăcinile rânduite mai dinainte care nu pot muri. Ele stau lângă Râuri, trăiesc lângă ape. Nu s-ar fi putut arăta, dar este acolo.

Acum începe. Observați, este aceeași lăcustă; pe măsură ce El restituie același lucru, în același fel.

Primul a fost Martin Luther care a predicat neprihănirea când acel Pom a ieșit din catolicism. Al doilea înger a fost John Wesley care a predicat sfințirea. Luther a predicat neprihănirea: „cel neprihănit va trăi prin credință”. Wesley a predicat sfințirea, a doua lucrare clară a harului, după care a venit Duhul Sfânt. Așa cum El a ridicat Pomul prima dată, aici îl restituie din nou, în același fel, a doua oară.

Să mergem acum în Ioel 2.23:

„Și voi, copiii ai Sionului, bucurați-vă și veseliți-vă în Domnul, Dumnezeul vostru, căci El vă va da ploaie la vreme, vă va trimite ploaie timpurie și târzie, ca odinioară.”

Fratele Branham a luat acest verset și a spus că ploaia timpurie a fost ploaia învățaturii, iar ploaia târzie este ploaia secerișului. El a pus aceasta în cadrul slujbei sale și a spus că oamenii învățau că ei sunt sub ploaia târzie, după care a zis: „Cum puteți fi sub ploaia târzie dacă nu aveți ploaia timpurie?” Ploaia timpurie este ploaia dată printr-un profet care trebuia să vină în aceste zile și care trebuie să-i învețe pe copiii Israelului. Când el face aceasta, va veni și ploaia târzie, ceea ce înseamnă că în cadrul acestei slujbe, avem ploaia timpurie și ploaia târzie turnate împreună.”

Așadar, această profeție este pentru Israelul firesc, dar se aplică și Miresei duhovnicești. Pentru că ploaia timpurie și cea târzie au venit împreună, ei ar fi trebuit să se bucure pentru că ploaia timpurie este ploaia învățaturii, a semănatului, iar ploaia târzie este ploaia secerișului. El ne arată aici că atunci când Dumnezeu restituie, o face repede; când El readuce înapoi, o face rapid.

Va veni un timp când Israelul se va întoarce în țară și El va face o restituire rapidă, va fi o ploaie timpurie și o ploaie târzie care va cădea și pentru ei, ca să poată semăna și secera, semăna și secera, semăna și secera.

Să citim mai departe:

„Ariile se vor umple de grâu, vor geme tocitoarele și teascurile de must și de untdelemn,

vă voi răsplăti astfel anii pe care i-au mâncat lăcustele Arbeh, lelec, Hasil și Gazam, oștirea Mea cea mare pe care am trimis-o împotriva voastră.

Veți mânca și vă veți sătura, și veți lăuda Numele Domnului, Dumnezeului vostru, care va face minuni cu voi și poporul Meu niciodată nu va mai fi de ocară!

Și veți ști că Eu sunt în mijlocul lui Israel, că Eu sunt Domnul, Dumnezeul vostru, și nu este altul afară de Mine. Și poporul Meu niciodată nu va mai fi de ocară.”

Așadar, Dumnezeu a făgăduit că va aduce totul înapoi prin neprihănire, sfințire și

botez cu Duhul Sfânt și că toți anii mâncați vor fi restituiți înapoi.

Aș vrea să vă gândiți la această profeție ca la Israel și biserica mergând în paralel, pentru că Roma a pătruns înăuntru în anul 70 d. Hr. și a dărâmat Ierusalimul, iar Ierusalimul și Israelul nu au mai fost la fel de atunci, pentru că evreii au fost risipiți printre toate națiunile. Țara lor a devenit un pământ arid, iar mai târziu, Ierusalimul a fost ocupat de arabi și a fost sub stăpânirea lor timp de sute de ani. Dar a venit un timp, iar acel timp a început cu Primul Război Mondial când un evreu a ajutat Anglia, finanțând-o pe tot timpul războiului. De fapt au fost mai mulți evrei care au contribuit cu bani la finanțarea Angliei, iar guvernul englez a vrut să-i răsplătească cumva. Atunci, evreii au spus: „Dacă vreți să răsplătiți ajutorul nostru, dați-ne un loc pentru poporul nostru, dați-ne înapoi țara noastră natală.” Astfel a fost semnat un decret numit „Declarația Balfour”, prin care evreii au primit înapoi țara lor natală, un loc în care se puteau întoarce. Dar noi am putut vedea că acesta a fost doar începutul întoarcerii lor înapoi. „Declarația Balfour” a fost semnată în anul 1917, dar vă rog să țineți minte că aici avem drumuri paralele.

Așa cum am spus, după război, drept mulțumire pentru ajutorul financiar primit de la evrei, Anglia le-a dat înapoi țara făgăduită, dar aș vrea să țineți minte că în anul 1909, printre neamuri s-a născut un profet. Deși a trecut un timp până când am văzut lucrurile începând să se întâmple, Dumnezeu a început să restituie toți anii mâncați de cele patru lăcuste.

Așadar, noi vedem aceste lucruri avansând în paralel. Apoi, s-a ajuns la al doilea război mondial, în care am avut Holocaustul, iar ca recunoaștere pentru evreii care au suferit atât de mult în al doilea Război Mondial, națiunile s-au adunat și au decis împreună să le ofere o bucată de pământ, unde să se poată întoarce și să formeze propriul lor stat. Dar în timp ce ei primeau o țară, profetul lui Dumnezeu a primit o însărcinare pentru a-și începe slujba, pentru slujba primei și a celei de-a doua Trageri.

Puteți vedea cum merg în paralel cele două lucrări? Ce restituia El? Tot ce mâncaseră cele patru lăcuste. El o făcea în același timp atât firește cât și duhovnicește.

Profetul și-a început campaniile de vindecare, slujba primei și a celei de-a doua Trageri, iar în timp ce slujba sa înainta, națiunea Israel purta bătăliile sale, războiul său și s-a stabilit ca națiune în propria sa țară, aceste lucruri avansând împreună.

Pentru mine, este o minune că aceste lucruri au putut avea loc în același timp și anume: că între neamuri exista un profet care aducea înapoi Cuvântul, pe măsură ce Israel își lua înapoi țara, deoarece pentru noi, Cuvântul este ceea ce este țara pentru Israel. Înțelegeți? Pământul acela era binecuvântat numai dacă era Israel

acolo. Și ce s-a întâmplat? Ei s-au întors acolo și țara a început să înflorească ca un trandafir, pentru că nimeni altcineva nu a putut face nimic cu această țară: Egiptul nu a putut face nimic cu ea; Anglia nu a putut face nimic cu ea; Imperiul Otoman nu a putut face nimic. Astfel, timp de câteva mii de ani, pământul țării a rămas pustiu, arid, un deșert și nimeni nu a cultivat nimic acolo. Aveau câteva oi sau capre care treceau pe acolo, dar în rest nu au avut nimic până când a început să se întoarcă în țară adevărata linie a lui Dumnezeu, adevărata Sa sămânță. Când au început să se întoarcă evreii în țară, țara a început să înflorească, să se deschidă și să dea roadele sale, iarba sa, iar astăzi este o țară roditoare. De ce? Pentru că Cuvântul zăcea pustiit, iar El răspunde numai copiilor lui Dumnezeu. Cuvântul fusese mâncat, așa că tot ce mai aveau ei era înțelegerea că există un Mesia.

La fel era și biserica dintre neamuri: Isus a murit cu câteva sute de ani în urmă, iar noi nu am știut de unde am venit, încotro ne îndreptam, care era scopul nostru, eram risipiți printre denominațiuni, dar a venit o Chemare care ne-a scos afară, aducând în Țara făgăduită un popor, pentru că acest Cuvânt avea să răspundă prin această restituire. Cui? Poporului lui Dumnezeu.

Scripturile erau acolo, zăceau pustiite, dar dintr-o dată, un singur verset a început să dea roade. Cartea lui Rut era de mii de ani în Scripturi, dar nimeni nu știa că vorbea despre o Mireasă dintre neamuri. Nimeni nu a văzut povestea ei decât atunci când poporul lui Dumnezeu a început să se întoarcă înapoi pentru o restituire.

Prieteni, aceasta este profeția lui Ioel care se împlinește sub ochii noștri. Noi putem citi în istorie ceea ce s-a întâmplat cu Israel de la întoarcerea lor înapoi, aceasta fiind partea firească a prorociei, dar astăzi putem vedea ce s-a întâmplat și pe partea duhovnicească, pentru că cele două au mers împreună. Astfel, cea care a zdrobit Ierusalimul, adică Roma, a venit prin patru stadii, prin cei patru cai și a zdrobit biserica. Dar Domnul a promis: „Vă voi restitui.”

Pecetea a venit în anul 1963, iar Dumnezeu i-a spus profetului Său să profețască din nou, așa că el a pășit în față și a adus la suprafață toate Adevărurile ascunse până atunci, după care a ieșit din scenă.

În anul 1967, Israelul se afla în țara natală, însă nu avea Ierusalimul. Dar după predicarea Pecetilor, trebuia să se miște ceva și pentru Israel, deoarece Mireasa și-a schimbat poziția. Astfel, în anul 1967 a izbucnit războiul de șase zile, iar Israel a luat înapoi Ierusalimul. Cetatea sfântă a lui Dumnezeu a fost luată înapoi. Templul nu era construit, dar cetatea a fost luată înapoi. Vedeți cum au mers lucrurile în paralel? Dar după ce au luat înapoi cetatea lui David, orașul, a existat o problemă: ei au dat-o înapoi. De ce? Pentru pacea politică. Dar noi știm că în calendarul lui

Dumnezeu, mai sunt câteva lucruri care trebuie să se întâmple. După deschiderea Peceților, ei au luat Ierusalimul înapoi, soldații păzeau muntele Templului, au ridicat Steaua lui David deasupra muntelui Templului și au început să plângă, să cânte și să danseze. De ce? Pentru că Ierusalimul este nădejdea Israelului. Ei l-au recuperat, dar liderii politici au renunțat la cea mai mare parte a orașului, pentru a avea liniște cu restul lumii. Mă întreb dacă lucrurile nu merg în paralel?

Ei au ajuns să aibă totul, dar apoi au făcut compromis pentru pace. Vedeți? Au lăsat garda jos ca să aibă pace. Aceasta este restituirea. În această perioadă de timp, Israel a crescut în putere. Ei au avut un alt război în anul 1973, pe care l-au câștigat categoric, iar aceasta a făcut ca Israel să crească în putere. Același lucru este valabil și pentru Mireasă. Ei au ocupat mai mult pământ, l-au cultivat și au obținut resursele de care aveau nevoie, iar astăzi, Israel este o putere militară, o națiune bogată, o femeie independentă.

Gândiți-vă unde este Israelul astăzi: poate purta propria sa luptă, se poate hrăni singur, are industrie, agricultură și de curând, au găsit petrol și gaze pe teritoriul lor. Ce se întâmplă? Israel devine de sine stătător, așa că nu mai are nevoie de nimeni pentru a supraviețui.

Același lucru se întâmplă și cu Mireasa lui Hristos: Ea este o femeie independentă și nu are nevoie de nici o înțelegere teologică, nu are nevoie de ajutorul nici unei denominațiuni, pentru că s-a întors și își cultivă propriul pământ. Cuvântul, tot ceea ce are nevoie ea este chiar aici.

Tot ceea ce are nevoie Israel se află în pământ: petrol, gaze, roade. Totul se află în pământ, iar ei vor ajunge la independență totală, la fel ca Mireasa. Ce este aceasta? Împlinirea profeției lui Ioel. Acest popor nu a avut nimic: nu a avut o țară a lui, nu a avut o limbă și a fost zdrobit de tot, dar acum a înviat, este viu. În toată istoria lumii, nici o limbă atât de veche, care a fost moartă, nu a mai înviat niciodată. Este pentru prima dată când se întâmplă așa ceva. Este pentru prima dată când o națiune care a fost risipită în toată lumea, se întoarce în patria sa. Așa ceva nu s-a mai întâmplat niciodată. Vedeți? Dar astăzi, Israelul este o femeie independentă, iar Mireasa devine și ea de sine stătătoare. De ce? Pentru că a fost adusă înapoi, sub profeția lui Ioel; a fost adusă în Patria sa, Cuvântul. Ea a cultivat pământul, iar acesta rodește tot ceea ce are nevoie. Nu există nimic de care să avem nevoie pentru a birui în această epocă și care să nu vină din Țara noastră.

Fratele Branham a spus: „Dacă vreți să știți cât este ceasul, fiți atenți la Israel!”

Israelul și Biserica au mers în paralel, partea firească și partea duhovnicească, iar profeția din Ioel este pentru amândouă. Noi am văzut că Israelul a fost zdrobit de romani și nu a mai avut nimic; același lucru s-a întâmplat și cu biserica, dar a avut

loc o restituire.

Au existat patru stadii ale distrugerii, patru împărății, patru cai, patru lăcuste, toate vorbind despre același lucru.

Fratele Branham a spus următoarele în „Restituirea Pomului Mireasă”:

„Observați. Aceeși lăcustă care a început și a ucis Pomul la început, a pornit din nou cu acele ramuri luterane, dar nu-l poate ucide. Nu-l poate ucide pentru că Dumnezeu a spus: „Vă voi restitui!” Acea lăcustă a început după Luther, ca să ucidă ramurile luterane. Apoi a venit la Wesley pentru a ucide ramurile wesliene și a ucis toate ramurile wesliene. Dar partea principală a Pomului continuă să meargă mai departe.”

În timp ce ne apropiem de încheiere, aș vrea să privim cum au fost așezate aceste lucruri în Pecetea a patra. Astfel, prin felul cum vorbește în Pecetea a patra, fratele Branham arată sistemul catolic care a evoluat în primele patru epoci ale Bisericii, ajungând la moarte, la judecata Izabelei în Tiatira, în Apocalipsa 2.

Dar același ciclu s-a repetat și cu protestanții:

Așadar, așa cum am putut vedea, a început din nou același ciclu: a început cu luteranii, a continuat cu metodiștii, cu protestanții, cu fiecare sistem care a ieșit afară. A început prin calul alb, iar după aceea lucrurile au avansat foarte repede. Deci, acest ciclu a început cu sistemul catolic și a continuat cu sistemul protestant, iar la sfârșit, protestanții vor ridica un sistem, un chip al Fiarei și-l vor atașa mamei. Prin unirea dintre biserică și stat, protestanții se întorc exact înapoi la Tiatira, la Sfântul Imperiu Roman și sfânta biserică romană, unde vor avea putere deplină, control deplin și autoritate incontestabilă.

Acest ciclu dublu va aduce mișcarea protestantă sub controlul Consiliului Mondial al Bisericilor, care va ridica chipul Fiarei și o va lega de Tiatira, unde va exista încă o dată o unire politico-religioasă și puterea completă și absolută va fi restituită sistemului anticreștin.

Să citim din Pecetea a patra:

„El i-a dat Egiptului timp de pocăință. Care a fost ultima urgie? Moartea. Aceasta este ultima urgie care a lovit biserica penticostală: moartea duhovnicească; ea este moartă. Vă spun aceasta în Numele Domnului. El i-a dat timp de pocăință, dar ea l-a respins, iar acum este moartă și nu se va mai ridica niciodată.”

De ce este acest lucru atât de important ? Pentru că ea este ultimul stadiu. Dar fratele Branham a spus că nu mai există nici o nădejde pentru ea, că nu va mai învia pentru că a ajuns la ultimul cal, la moartea duhovnicească. Și pentru că a

ajuns la moartea duhovnicească, aceasta o va lega de biserica catolică.

În „Restituirea Pomului Mireasă” scrie :

„Dar toate insectele pe care le poate elibera iadul împotriva Ei, nu o vor opri niciodată. Nici comunismul, nici catolicismul, nimic nu o va opri vreodată. „Vă voi restitui”, zice Domnul.” Niciunul din pomii romani făcuți de mâna omului, nu vor fi atârnați acolo. Nici toate mormintele nu o vor opri. Nici toate pietrele mari denominaționale care stau la ușă, nu o vor opri. „Vă voi restitui, zice Domnul. Va fi un Paști. Voi ridica aceeași biserică în aceeași putere. Voi ridica această Mireasă așa cum a fost înainte, cu aceleași semne, cu aceleași roade, cu aceleași lucruri pe care le-au făcut ei. O voi readuce din nou înapoi.”

La ce se referă El când spune: „O voi readuce din nou înapoi”? La părinții de la Rusalii, la prima Biserică. Această restituire ne va readuce acolo; restituirea noastră ne va duce înapoi la Rusalii.

În mesajul „Nu vă temeți!”, citim:

„Romanismul și așa mai departe, au mâncat minunatul Pom Mireasă al lui Hristos, până când nu a mai rămas decât un ciot. Dar Dumnezeu a ridicat-o din acel ciot prin epoca luterană, epoca wesliană, prin epoca penticostală, iar acum este Lumina de seară. „Vă voi restitui, zice Domnul, toți anii mâncați de lăcuste... Voi readuce din nou Biserica în frumusețea ei, acea biserică în puterea ei.”

Mireasa lui Hristos a ajuns în locul în care i s-a dat Sabia Împăratului. Aceasta a fost pusă în mâna ei și i s-a dat credința, mâna puternică a credinței ca s-o mânuiască, pentru că ea nu se va mai întoarce la denominaționalism, nu va mai fi zdrobită de Roma și nu se va mai întoarce la nici o doctrină, pentru că s-a întors la Cuvânt și va sta în Țara sa. Nimeni și nimic nu o va mai putea îndepărta de Țara sa. Ea se află deja pe acel drum și nu va mai ieși niciodată de acolo.

Aș vrea să privim împreună un tablou, pentru că există un motiv pentru care astăzi am mers atât de încet.

Fratele Branham a spus că trâmbița a șasea este al doilea Război Mondial. L-a auzit cineva spunând aceasta? Vă rog să ridicați mâna dacă l-ați auzit. Biblia spune că sub Trâmbița a șasea au fost eliberați douăzeci de mii de ori zece mii de demoni. Nu am notițele la mine, dar el spune aceasta în „Sărbătoarea Trâmbițelor”. Acolo, el spune: „Unde au fost eliberați ei? La grupul lui Hitler și Eichman.” Deci, putem vedea că grupul lui Hitler a fost uns de două sute de milioane de demoni. Dacă ne uităm la armata germano-nazistă din al doilea Război Mondial, progresul ei tehnologic a fost uluitor. Abilitățile lor au fost supranaturale, viteza cu care își dezvoltau armele și cucereau era supranaturală; tot ce s-a întâmplat în doar câțiva ani a fost uimitor. Ce a fost aceasta? A sunat Trâmbița a

șasea și două sute de milioane de demoni au ieșit, dar unde au intrat ei? În armata nazistă. Care a fost scopul lor? Să distrugă sămânța, să-i ucidă pe evrei. Nu a avut nici un sens ca armata germană să cheltuiască atât de multe resurse pe Holocaust. De fapt, aceasta a provocat pierderea războiului, pentru că au risipit mult timp și resurse pentru întreținerea lagărelor de concentrare, pe soldați, pe trenuri și transport. A fost o pierdere de timp. Dar acum, noi putem vedea duhul care se afla în spatele lor.

Care a fost acest duh? Fratele Branham spune că a fost același duh roman care a zdrobit Ierusalimul; același duh roman a venit în Germania nazistă, aceiași demoni au uns națiunea germană ca să ridice o prigoană împotriva evreilor, ca să-i nimicească în totalitate și pentru totdeauna.

Apoi, fratele Branham ne-a spus ce s-a întâmplat după război.

Țineți minte că Israel și Biserica au mers în paralel. Credem aceasta? Amin!

Fratele Branham a spus că cei două sute de milioane de demoni nu s-au întors în adâncul de unde au ieșit. Dar unde s-au dus? În sistemul ecleziastic. Și de ce i-a uns pe cei din sistemele ecleziastice? Pentru același motiv: ca să oprească și să nimicească Ierusalimul sfânt și pe Mireasa lui Isus Hristos. Există două sute de milioane de demoni care vor veni împotriva Miresei.

Astăzi, Israelul este într-o alertă permanentă din pricina acestor demoni care încearcă să le ia țara. Ei continuă să lucreze pământul și să-și dezvolte resursele pentru că sunt într-o luptă continuă. De ce? Pentru că știu că puterile demonice care au încercat să-i anihileze în trecut, sunt încă acolo. Dar unde au mers ei? În sistemul ecleziastic, ca să atace Mireasa. Înseamnă că noi trebuie să fim într-o alertă constantă și să fim vigilenți pentru că suntem înconjurați de puteri demonice care se apropie subtil. Nu vor veni la voi cu o grenadă sau cu un cuțit, ci este o putere demonică ce vine și unge pe cineva, șoptindu-i ceva la ureche. Sunt demoni care încearcă să nimicească Mireasa, să distrugă Ierusalimul sfânt, de aceea trebuie să fim tot timpul în gardă. Să ne îmbrăcăm cu toată armătura lui Dumnezeu și să ne ascuțim Sabia în mod constant.

În Israel nu există nici un pic de rugină pe arme, ci totul este în starea de „pregătit”. Ei se pregătesc tot timpul, totul este la locul lui și sunt pregătiți pentru că pot fi atacați oricând și din orice direcție.

Frați și surori, și noi putem fi atacați oricând și din orice direcție, de aceea trebuie să continuăm să ne ascuțim Sabia, să o ungem în continuu cu Duhul Sfânt, să fim pregătiți tot timpul, să săpăm pământul ca să fim adăpați, hrăniți și îmbrăcați.

Israel a devenit o femeie independentă și nu caută sprijin la nimeni, pentru că a fost readusă înapoi în țară și tot ce are nevoie vine de aici, din Biblie. Amin.